

Zimní Vacenovický ZPRAVODAJ

PROSINEC / 2024

Vítání dětí

Vážení a milí vacenovičtí občané, pomalu se blíží nejkrásnější svátky celého roku a já bych Vám ráda všem popřála jejich pokojné prožití.

Vánoční čas je dobou klidu a pokoje, ale na pozadí vánoční atmosféry mnozí z nás začnou hodnotit právě končící rok. Začneme přemýšlet, co se za uplynulé měsíce událo. Bilancování uplynulé doby, pokud to tedy uděláme, je vždy závislé na naší momentální náladě a rozpoložení. Nebudme tedy negativní, frustrování, naštvání. Nepodléhejme rozčarování. Nepodléhejme všudypřítomnému negativismu. Žijeme v míru, ve svobodě a pokud máme chuť, víru a schopnosti, máme i možnosti. A to není ve světě samozřejmostí. A hlavně, vždyť život je tak rozmanitý a krásný.

Nechejme se tedy v táhnout do adventní kouzelné atmosféry, do období očekávání, pěkných zážitků a drobných potěšení, ze kterých se dokážeme radovat. Je to čas, kdy v nás převládají dobré vlastnosti, je to čas příjemných, malých věcí, které nám pomáhají uchovat si pozitivní myšlenky. Je to čas neodmyslitelně spojený s rodinou, přáteli, ale i s místem, kde je nám dobře. Je to čas vzpomínky na všechny, kteří již nejsou mezi námi, ale stále zůstávají v našich srdcích. A já věřím, že s trochou dobré vůle si dokážeme všechno to kouzlo svátečních dnů zachovat i do roku příštího.

Dívejme se s nadějí do dalších dnů a já vám za sebe i za členy zastupitelstva přeji, aby vánoční čas byl časem radosti, klidu a pohody a v roce 2025 ať se Vám splní všechny sny a přání. Požehnané a šťastné Vánoce a všem hodně zdraví.

Jana Bačíková, starostka obce

Tento rok jsme zažili magické rozsvěcování vánočního stromu u obecního úřadu. Celou akci si pod svá křídla vzalo Klubíčko Vacenovice, z.s. – Centrum pro rodinu. Děvčata připravila trh plný rozmanitých výrobků, zajímavý program a anděly. Nádherní, bílí, svítící andělé byli součástí této krásné akce a kdo nebyl, může litovat. Děvčata z Klubíčka se proměnili v magické bytosti a nám všem vyloudila úsměv na tvářích a děti byly v úžasu. Uspořádat a zorganizovat tak velkou akci dá hodně práce a těchto pár děvčat se svými rodinami připravují pro naše děti nejen tuto akci, ale během roku dělají mnoho aktivit. Nebudu vypočítávat jednotlivé akce, stejně bych určitě na nějakou zapoměla a většina z nás je pravidelně navštěvuje. Tato parta děvčat je neuvěřitelná, při zaměstnání, při rodině, dětech, dokáže uspořádat akci, za kterou by se nemusela stydět profesionální agentura. Velký hold a poklona Klubíčku.

Naše obec se vůbec může pochlubit mnoha aktivními lidmi, jen namátkou třeba trenéři fotbalu, kteří se věnují malým fotbalistům už od školky, nejen, že je učí fotbalovému umění, ale pořádají i fotbalový tábor. A uhlídat a připravit celodenní program pro více jak desítku dětí není jednoduché.

Relativně novou aktivitou v naší obci je discgolf. Víím, že mnozí z Vás se ještě na discgolfovém hřišti u hasičského areálu nebyli podívat. Běžte, stojí to zato. Nejen, že budete v krásném přírodním areálu, ale možná potkáte i tým Kobry, to jsou naše děti, kteří se discgolfu ve Vacenovicích věnují a mají dobré výsledky.

S vypočítáváním všech aktivit nejen pro naše děti mohou pokračovat. Myslivecký kroužek Sojky, Street dance, který vede mladá slečna Kubínová, dále děvčátka Sokolky, folklorní aktivity malých Oskorušek s cimbálovou muzikou.

Ale dětmi to nekončí. Naši aktivní občané se scházejí, trénují, nacvičují, aby nám připravili nejen o Vánocích pěkné chvíle, ale celoročně se snaží o kulturu v naší obci. Naše dvě dechovky, dva mužské sbory, ženské sbory Marijánky a Céřečky,

Chrámový sbor sv. Cecílie, Národopisná společnost, Vacenovský divadelní spolek a mnohé jiné. Všichni tito lidé nejen, že dělají, co mají rádi, ale chtějí přenést radost z muziky, ze zpěvu, folkloru, ale i ze sportu nám všem. Využijte proto příležitost a vyjděte z pohodlí svých domů nejen tyto spolky podpořit, ale také se potkat. Člověk je tvor společenský a je škoda nevyužít všechno, co nám naši sousedé, občané nabízejí. V posledních letech se mi zdá, že návštěvnost akcí pořádaných u nás ve Vacenovicích klesá. A to mne mrzí, pokud nepodpoříme naše aktivní občany my, místní, může to dopadnout také tak, že za pár let bude podobných akcí málo a budeme nuceni za folklorem, hudbou, zpěvy, ale i za čímkoliv jiným jezdit do okolí. Naše obec je mimořádná, věřte, že to ve srovnání s jinými obcemi velmi dobře vnímám.

Proto prosím, buďte pyšní a hrdí na všechno, co se u nás ve Vacenovicích děje, máme krásnou obec, aktivní lidi, super akce a je jen na nás, zda budou i v budoucnu Vacenovice jednou z nejlepších obcí pro život.

Jana Bačíková, starostka obce

Děti narozené ve II. polovině roku 2024

Ukolébavka

*S večerem slunce šlo spát.
Teď vaše peřinka bude vás hrát.
Nemusíte se bát tmy.
Jsem tu s vámi, budu hlídat vaše sny.*

*Pohádky ožívají.
Skřítkové se chichotají.
Vily nesou hvězdný prach,
kouzlem mizí každický strach.*

*Až připluje loď, po nebi k vám,
na tváře oběma polibek dám.
Hrajte si teď v zemi pohádkové,
na kouzelné planetě snové.*

*Dobrou noc, popřeji vám.
Ať na světě není nikdo sám.
Ať mě v zítřejší ranní záři
vzbudíte s úsměvem na tváři.*

**Eliška Dobešová
Julie Kiššová
Vivien Kordulová
Alex Šimeček
Florián Dřimal
Šimon Šálek
Stela Profotová**

Svatby ve II. polovině roku 2024

Jen si tak lehnout do trávy

*Jen tak si lehnout do trávy
a pozorovat nebe.*

*Jen tak si lehnout do trávy
a mít Tě vedle sebe.*

*Dívat se na tu modř
a vidět tolik krásy,
když lehký vítr zafouká
a rozčechrá Ti vlasy.*

*Jen si tak lehnout do trávy
a poslouchat zpěv ptačí.*

*Jen tak si lehnout do trávy,
těch krás okolo mne - až k pláči.*

*Dívat se na dvě sedmikrásky,
jak květy se k sobě kloní,
cítit ten závan čisté lásky,
co byl bys schopen udělat pro ni?*

*Jen tak si lehnout do trávy
a přivírat víčka.*

*Jen tak si lehnout do trávy,
když slunce nám kůže hýčká.*

*Já lehnu si do trávy,
kde budu Tě mít vedle sebe.
Co na světě tak miluji?
Slunce? Vodu? Vítr?
Ne - já miluji Tebe.*

**Ing. Petra Konečná a Libor Šťastný
Mgr. Denisa Zemánková a Filip Kratochvíla
Eva Galandáková a Martin Blaha
Luděk Bolf a Monika Kučerová**

Úmrtí ve II. polovině roku 2024

Čas

*Stará vrba nad vodou,
smutně dolů shlíží,
snaží se být oporou,
pro ty, co je strach tíží.*

*Najdi ji a uvidíš,
to, co vrba skrývá.
Najdu ji a uvidím,
smutek, co v sobě mívá.*

*Nádheru a podstatu lidské duše,
lásku a pokoru,
srdce, co tluče.*

*Duše v ní uvězněné osvobod'
a dej jim křídla... pane náš...
najdi je a nech je volně létat,
odejmi od nich strach.*

*Nenech je plakat...
zmáčejí svými slzami kmen,
ta voda pod vrbou,
je kaluž slzí jen.*

Už neunes více...

*Pod tíhou lidských starostí se ohýbá k zemi a prosí,
prosí za odpuštění pro všechny lidi,
prosí a jednou bude vyslyšena,
v pokoře a oddanosti se shýbá,
milující stařena,
co smutek v sobě skrývá.*

**Jiří Kučera 63 let
Radek Kišša 29 let
Blažena Tomčalová 89 let
Růžena Brhelová 77 let
Jan Novák 100 let
Vladislav Dobeš 81 let
Ivan Bureš 43 let
Bohumil Fidrich 78 let
Jarmila Střížíková 80 let**

Významná osobní výročí ve II. polovině roku 2024

Klíček k mládí

Miroslava Jurkovičová

*Jeden život žijeme,
každý jinak dlouhý.
Chvilky, když si něco přejeme,
jsou jen okamžik pouhý.*

*Vteřiny, minuty, hodiny, dny
utíkají a hned jsou roky pryč
a všichni lidé na celém světě
hledají k mládí klíč.*

*Jak ho najít, kde ho máme,
ptáme se stále, ptáme se každý den
a staří lidé moudří nám říkávají
s úsměvem.*

*To mládí každý v sobě má,
stačí ho jen najít.
Je v pěkném chování, práci,
písničkách,
je v lidech u nás
i v dalekých krajích.*

92. narozeniny oslavila:

Filomena Řiháková

91. narozeniny oslavila:

Marie Ondříšková

85. narozeniny oslavili:

Hedvika Školařová

František Brhel

Jiří Vlasák

Marie Šťastná

Ludmila Šťastná

80. narozeniny oslavili:

Karel Krist

Tomáš Kordula

Fedor Chochrun

Jana Bábíčková

Anežka Novotná

Václav Vašíček

Mgr. Marie Měchurová

Jarmila Střížiková

Marie Dobešová

Zlatou svatbu, tj. 50 let společného života oslavili manželé:

Jana a František Synkovi

Ludmila a František Vaculovičovi

Danuše a Jiří Antošovi

Diamantovou svatbu, tj. 60 let společného života oslavili manželé:

Ludmila a Jan Bábíčkoví

Ludmila a Jiří Vlasákoví

Diamantová svatba – Ludmila a Jiří Vlasákoví

Zlatá svatba – Ludmila a František Vaculovičovi

Zlatá svatba – Danuše a Jiří Antošovi

Zlatá svatba – Jana a František Synkovi

STATISTIKA » II. pololetí roku 2024 se ve Vacenovicích

narodilo se	7	dětí
přihlásilo se k trvalému pobytu.....	22	občanů
odhlásilo se z trvalého pobytu.....	12	občanů
zemřelo	9	občanů

Stav obyvatel před uzávěrkou zpravodaje
činí **2170**, cizinci **51**, průměrný věk **42,66** let.

Milí spoluobčané,

psát do zpravodaje je pro mne vždycky dost složité. Většina z vás dobře ví, že na chodníku, to „su moudrá jak rádio“, ale psané slovo, doslova utrpení. Mám tolik myšlenek, tolik toho na srdci, ale těžko se mi to písmem vyjadřuje.

Jsem Vaší starostkou již 14 let. Vaší důvěry si nesmírně vážím a věřte, že ji беру s velkou pokorou. Snažím se dělat věci, které jsou ku prospěchu nás všech tak, aby se v naší obci žilo dobře nám i generacím budoucím. Víím, něco se podaří hned, něco trvá a něco ani vyřešit nejde. Ale věřte, že každý váš návrh, nápad, připomínku беру vážně nejen já, ale i celé zastupitelstvo. Nemalou devizou pro rozvoj obce a regionu je i mé působení v Praze. Jsem nejen u zdroje informací, ale také je samozřejmě jednodušší domluvit si schůzku, představit záměr, požádat o radu, posouzení. Proto mohu s klidným svědomím říct, že práce poslankyně a starostky se velmi dobře doplňuje.

Letošní i příští rok bude ve znamení rekonstrukce kulturního domu. Práce jdou pomalu a nezastírám, že začínám mít obavu o dodržení termínu. Stavební firma se snaží výpadek z prázdnin dohnat, tak uvidíme. Práce ve vnitřních prostorech běží. Horní patro, naše bývalá knihovna, tam jsou dokončeny všechny příčky, rozvody elektřiny, vody atd. Pokračuje se rovněž v průjezdu, kde bude bezbariérový přístup a toalety. Dokončení stavby je naplánováno na červenec příštího roku, a tak snad se vše dotáhne ke zdárnému konci a my si během letních měsíců otevřeme slavnostně náš kulturní stánek a uspořádáme několik zajímavých akcí.

Opravu mateřské školky slibujeme už několik let, ale chceme se pokusit o získání finančních prostředků z Ministerstva pro místní rozvoj. Pokud se alespoň část prostředků zafinancuje z jiných zdrojů, než je náš rozpočet, stojí za to se o to pokusit. Zastupitelstvo obce má totiž v plánu další větší výstavbu a rekonstrukci. Tou první je výstavba nové multifunkční budovy na staré poště, kde je v plánu zbudování knihovny, zázemí pro centrum Klubíčko a několik bytů. Bytový dům je rovněž naplánovaný na Dolním Konci č.p. 88. Na obě tyto akce máme opět možnost využít úvěrově-dotační titul z MMR a státního fondu podpory investic.

Během letních měsíců se pustíme konečně do úpravy parkičky za domem pro seniory, kde nám vznikne další klidová

zóna, dokončíme opravy křížků a soch z dotací Česko-slovenské spolupráce. Z těchto dotačních peněz vybudujeme rovněž na discgolfovém hřišti posezení, pořídíme mobilní toalety a nabíjecí stojany na kola. Přeshraniční spolupráce je dotační titul, kde je možnost žádat většinou o menší finanční částky, za to je velmi náročný na administrativu. Proto se mnoha obcím do těchto programů nechce. Naše obec má ale s těmito dotačními tituly dobré zkušenosti, a proto každý rok žádáme alespoň o jeden. V roce 2025 budeme snad mít schválenou dotaci na elektronabíječky na kola ke Žlábkám a na Růdníku a k tomu drobnou infrastrukturu. Ke všem přeshraničním spolupracím se vážou společné kulturní aktivity a my máme již delší dobu navázány výborné vztahy se slovenskou obcí Sobotiště, tak je u nás určitě rádi přivítáme ke společnému posezení.

V rozpočtu na rok 2025 jsme si připravili i nemalou částku na budování infrastruktury. Firma EG.D nám již několik let kabelizuje elektrické rozvody v jednotlivých ulicích naší obce a my si tak do připravených výkopů ukládáme rozhlasy, veřejné osvětlení a přípravu na optická vlákna. Dalším projektem, který připravujeme ve spolupráci s Jihomoravským krajem, je využití artézských vrtů. Také máme v plánu vyřešit drobné problémy s kanalizací, které se v některých ulicích objevují. Jsou to velké i malé věci a určitě máte další nápady i vy, naši občané a věřte, že já i zastupitelstvo je rádi vyslechneme.

Jana Bačíková, starostka obce

Milí spoluobčané,

další rok našeho života spěje ke konci a blíží se krásné svátky vánoční. Prožíváme adventní čas, kdy se leckdo pozastaví, zamýšlí se a rekapituluje vše důležité, co se v jeho životě událo.

Dovolte mi krátce zrekapitulovat důležité věci, které jsme realizovali v druhém pololetí tohoto roku a doplnit k tomu několik informací.

Parkoviště – ul. Pod Kostelem bylo zbudováno v měsících duben a červen. Hotové dílo v hodnotě téměř 2 400 tis. Kč bylo předáno v polovině června realizační firmou Swietelsky stavební s.r.o. Těší nás, že se podařilo odlehčit prostoru v samotném centru obce. Dobíjecí stanice pro elektromobily je u parkoviště v plánu od začátku. Nebyla součástí stavební realizace. Její pořízení a provoz realizuje obec s E.ON Energie, a. s. Proces instalace se nakonec protáhl až do tohoto měsíce. Po zhotovení parkoviště bylo nutné pozemek nechat nově zaměřit a provést vklad nového parc. č. na katastru. Teprve poté se mohl instalovat

rozvaděč s platnou revizí. Následovala žádost o zřízení nového odběrného místa a uzavření smlouvy s poskytovatelem energie. Až potom bylo možné objednat dodání samotné (již předjednané) dobíjecí stanice a uzavřít smlouvu o poskytování služby s E.ON Energie, a. s. Dobíjecí stanice bude veřejně přístupná v rozsahu PO-NE 24/7 systémem E.ON Drive Power Pro a bude rovněž vedena v interaktivních mapách a navigačním systému. Pro dobíjení bude možné použít dostupné platební karty (E.ON, ČEZ, apod.).

Vítězi výběrového řízení - stavební firmě STAMOS Uherké Hradiště spol. s r.o. jsme v červenci předali stavenišť k rekonstrukci Kulturního domu. S pracemi firma začala ihned, intenzivně pracuje od září. Od té doby se provedly veškeré práce na odstranění starých nevyhovujících zařízení ve vnitřních prostorech. V přízemí a v prvním patře se provedly vyzdívací práce v souladu s tím, jak se mění dispozice a prostory k novému užívání. Byly provedeny montáže hrubých rozvodů elektro, vody a odpadů. V suterénu,

Kulturní dům – rekonstrukce

Pořízení nového zametacího vozu

Nový zametací vůz

Jezérka - oprava kanalizace

Jezérka - oprava kanalizace

Kříž na návsi před opravou

Kříž na návsi po opravě

Socha Panny Marie Růžencové před opravou

Socha Panny Marie Růžencové před opravou

Socha Panny Marie Růžencové po opravě

kde vznikne technické zázemí pro celou budovu, bylo nutné nejdříve celý prostor izolovat proti vlhkosti. V místě bývalého průjezdu jsou provedeny vyzdívky příček sociálního zařízení s bezbariérovým přístupem ze dvora, později dojde přes boční stěnu k jeho napojení na stávající vnitřní schodiště. Ke konci listopadu bylo z celkového rozpočtu prostavěno 1 665 tis. Kč.

Koncem léta si obyvatelé v ulici Jezérka zažili nepříjemnosti spojené s omezením dopravy kvůli opravě kanalizace. Kameratechnika kanalizace zjistila zhroucení přípojky u domu č.p. 308, která způsobovala vtékání dešťové vody a vytvořila se tak velká kaverna. Ve spolupráci s Dobrovolným svazkem obcí jsme našli specializovanou firmu, která byla schopna zajistit náročnou opravu. Nejdříve se musel pracovní prostor zajistit pomocí odvodňovacích vrtů a osazením komory. Teprve potom bylo možné přípojku opravit. Tato rozsáhlá a po odborné stránce náročná oprava nás vyšla na 220 tis. Kč, částečně byla dofinancována DSO. Děkujeme „Jezérkám“ za pochopení a trpělivost.

Přestěhovali jsme do dočasných prostor knihovnu. Celá akce byla fyzicky i časově náročná a museli jste si počkat, než mohla být plně obnovena její činnost, ale dnes už pro

naše čtenáře opět funguje v přízemí v budově bývalého mlýna. V prvním patře našli zázemí Vacenovští muzikanti, a hlavně naše úžasné Klubíčko, které využívá prostory na víc než sto procent a pro naše děti tu připravuje spoustu činností a vyžití.

Obnovili jsme zastaralou část veřejného osvětlení komunikace na výjezdu z obce směrem na Milotice. Využili jsme situaci, kdy společnost EG.D realizovala novou přípojku NN a my jsme s nimi mohli sdílet výkopové práce. Kabely osvětlení jsme tak mohli položit do výkopů. Postavily se nové stožáry, přidaly se navíc dvě lampy -

jedna na cestě ke hřbitovu a jedna u posledního domu u cedule Vacenovice.

Práce na údržbě potoka se minulou zimu zrušily kvůli trvalému podmáčení terénu. Podle aktuálního sdělení Státního pozemkového úřadu, pod jehož gesci tento úsek spadá, budou provedeny hned v začátku příštího roku. Ještě letos v prosinci chce realizační firma staveniště převzít a snad i provést počáteční práce spojené s úpravou terénu pro vjezd techniky.

Byl zadán a zpracováván projekt na úpravu artézského vrtu. Další varianta projektu počítá i s revitalizací požární nádrže, která je už za hranicí životnosti. V příštím roce, po zvážení všech možností včetně dotačních, bychom rádi začali s realizací.

Milí spoluobčané, doufám, že i nadále budeme v naší krásné obci žít pospolu tak, abychom si mohli na konci příštího roku podat ruce a říct, že jsme jej prožili dobře. Věřím, že i v dalším roce uskutečníme naše osobní i společné cíle. Z celého srdce přeji Vám a Vaším blízkým krásné prožití Vánoc, pevné zdraví, splnění Vašich přání a vše dobré v novém roce 2025.

Věra Šťastná - místostarostka

JAK ADÁMEK PŘEMÝŠLEL O JEŽÍŠKOVÍ

Adámek už věděl, že Vánoce jsou tajemné a krásné. Pochopil, že se znovu blíží jejich čas a že Ježíšek bude opět nadělovat dárky. Začal se nesmírně těšit. Takové těšení, to je zvláštní věc. Někdy ho popadla taková touha, že nemohl nic dělat, jenom ležet. Představoval si, co všechno by pod stromčkem mohl najít. „Maminko, já bych chtěl..., tolik bych toho chtěl!“

Napišeme dopis Ježíškovi, navrhla mu mamka. „Ale to není jen tak, musíš být moc hodný. Ježíšek má spoustu posílů, třeba ptáčeků, co nakukují do oken a sledují, jak se děti chovají. Potom letí za Ježíškem a všechno dobré i zlé mu požalují a Ježíšek odmění každého podle jeho zásluh.“

Doma to sladce vonělo. Když maminka s babičkou pekly cukroví. Adámek se snažil. Pomáhal vykrajovat kolečka z rozváleného těsta. Obaloval čokoládové kuličky v strouhaném kokosu.

„Z čeho je kokos?“ Ptal se maminky.

„To je velký kulatý nebo šišatý ořech, který roste na palmě v dalekých zemích. Má tlustou tvrdou skořápku, a když se rozpulí, vyteče z něj sladká šťáva, na stěnách skořápky zůstane bílá sladká dužina.“

Adámek musel také uklízet, neboť Ježíšek chodí jen tam, kde mají uklizeno. Choval se způsobně a snažil se, jak jen mohl. Při všem tom úsilí, se těšil čím dál víc.

„Já už chci, aby byly Vánoce,“ řekl mamince nešťastně. „Já už to těšení nepřežiju.“

Maminka ho pohladila po vláscích. „To vydržíš. Vždyť je to prima, se takhle těšit.“

Adámek uznal, že to prima je, ale přece jen už by ty Vánoce mohly být.

Adámek chodil s babičkou nebo rodiči do kostela. Někdy ho to bavilo a někdy ne. Znal už kostel uvnitř nazpaměť. Věděl o každém obrázku i o každém svatém, který na něj koukal z podstavců různě umístěných v chrámu. Ale dnes byl kostel jiný. U oltáře se třpytily rozsvícené vánoční stromčky a pod sochou Panny Marie byl rozložen nádherný betlém plný postavíček. Adámek na něm mohl oči nechat.

„To miminko v jeslíčkách je Ježíšek. Vedle něho je jeho maminka Marie a její muž Josef. Vidíš, a tady jsou tři králové, kteří nesou Ježíškovi dary.“ Ukazovala mu maminka.

Nejvíce se mu líbil ovčák s ovečkami a pejskem a spousta dalších figurek. Maminka ho nemohla od betlému odtrhnout.

Začalo mu vrtat hlavou, jak takové miminko může roznášet dětem dárky. A pak se zamyslel ještě víc. Protože si vzpomněl, že babička mu říkala, že ten pán, co visí na kříži na protější straně, je také Ježíšek. Tak se díval z miminka na utrápeného Ježíše na kříži. Ani do jednoho by neřekl, že by mu mohl přinést dárky.

„Maminko, a který ten Ježíšek nosí na Vánoce dárky?“ Zeptal se posléze zcela zmaten.

Maminku jeho otázka zaskočila. Ale pak mu řekla:

„Víš co, Adámku, až přijdeme domů, tak ti to všechno vysvětlím.“

Maminka se sice usmívala, ale vypadala velice zamyšleně. Adámek usoudil, že to nebude jen tak.

Když přišli domů, jenom co se svlékli z kabátů, čepic a rukavic, už Adámek požadoval vysvětlení, jak to teda s tím Ježíškem je. Tatínek si ho posadil na klín a maminka

ještě uvařila kávu a pak mu začali vyprávět, jak to všechno bylo a je.

„Kdysi hodně, hodně dávno se narodil malý chlapec, kterému říkali Ježíšek. Nebyl to ledajaký kluk, když vyrostl v muže, uměl dělat zázraky. Miloval všechny lidi a přál si, aby i oni se navzájem měli rádi. Chodil po světě a říkal jim, jak se mají chovat, aby byli dobří k sobě i ostatním. Lidé se v jeho blízkosti cítili dobře, následovali ho a říkali o něm, že je král. Některým se to však nelíbilo. Vládce země, ve které žil, měl strach, že by se lidé přimkli k Ježíši a už by ho za krále nechťeli. Nechal ho zajmout, obvinil ho ze vzpoury proti němu. A rozhodl se ho popravit. V té době a v té zemi se popravovalo tak, že odsouzeného přibili na kříž a nechali ho zemřít. Byla to krutá poprava. Ježíš hodně trpěl. Lidé, kteří ho následovali a měli rádi, trpěli s ním. Vzpomínali na to, co jim Ježíš vždy říkal. Že musí ve svém srdci nosit lásku k sobě i ke svým blízkým. Že musí pomáhat slabým a nikomu neubližovat, nikomu se nevysmívat pro jeho slabost. Říkal jim, že se mají obdarovávat láskou navzájem. A tak si vždy, když měl mít Ježíšek narozeniny, vzpomněli na jeho slova. Stala se z toho tradice, které se začalo říkat Vánoce. Lidé si v ten čas připomínají, že se mají mít rádi, žít v míru a pokoji.“

Když Ježíš zemřel, vstoupil na nebe a odtud se teď na nás dívá. Vidí do srdce každého z nás a těší ho, když vidí člověka hodného a plného lásky. Tehdy se stane zázrak a Ježíš takového člověka obdaruje.

O Vánocích vzpomínají lidé na to, jak byl Ježíšek malý a jak to bylo, když se narodil. Ale vzpomínají na něj i během roku, vzpomenu si na to, jak byl velký muž, co všechno vykonal a jak ho ukřižovali. Proto je v kostele pověšen i kříž.

Ježíšek ti pošle některý z dárků, o které jsi ho v dopise prosil. Ale nemysli si, že ti pošle všechno, co bys chtěl. Na světě je spousta dětí a on musí být spravedlivý ke všem. Protože maminka, tatínek i babička s dědečkem tě mají také rádi, darují ti také svůj dáreček. A až budeš velký, obdaruješ nás i ty svou láskou a dárečky.

Když nastal ten nejvytouženější den a po večeri zaznělo: „Teď se podíváme, co nám Ježíšek nadělil.“

Adámkův pocit blaženosti neměl hranic. „Konečně!“ Pomyslel si.

„Tady je dárek pro babičku, tady je dárek pro Adámka, tady je dárek pro dědu.“

Dělili, dělili, až roztřídili celou hromadu. Adámek měl spoustu dárků. Nevěděl, který má rozbalit dřív. Pak se zamyslel a zkoumavě se zadíval na všechny balíčky.

„Co se děje?“ zeptala se maminka, která si všimla jeho náhlého zamyšlení. „Stalo se něco?“

Adámek se na ni podíval velkýma vážnýma očima.

„To jsou všechno dárečky od Ježíška?“ Prohodil zklamaně. „A jaký dáreček mám od vás od maminky a od tatínka?“

Maminka se překvapeně nadechla. „Podívej, tenhle je ode mne a od tatínka, tady jsou dárečky od strejdů a od babičky s dědečkem a zbylé dárečky jsou od Ježíška.“

Adámek byl rád, že ho všichni obdařili, ale ty dárky od Ježíška byly stejně nejlepší. Ale neřekl to mamince ani tatínkovi, aby jim to nebylo líto.

Vladimíra Klimecká

VÁNOCE SE BLÍŽÍ ...

Vážení rodiče, milé děti a příznivci naší mateřské školy. Nevím, čím to je, ale druhá polovina roku 2024 z mého pohledu hodně rychle utekla a je třeba si připomenout, co všechno se za tuto dobu událo.

Během prázdnin byly provedeny v MŠ drobné opravy a úpravy. Školní jídelna a třída Berušky byly vymalovány. Byl zakoupen úplně nový nábytek do třídy Berušky, včetně herního patra, kterému děti říkají „hrad“.

Školní rok začal v pondělí 2. září 2024. V mateřské škole je zapsáno na výjimku se souhlasem zřizovatele 84 dětí – tedy maximální možný počet dětí v naší MŠ, který povoluje Rejstřík škol. Z toho počtu je 33 předškoláků, děti jsou rozděleny do heterogenních tříd.

V měsíci září byl pro děti tradičně objednáán skákací hrad a také jsme si všichni vyzkoušeli v rámci prevence nácvik evakuace budovy – cvičný požární poplach. V polovině září do mateřské školy zavítalo auto rychlé záchranné služby, kdy děti si mohly sanitku prohlédnout a také vyzkoušet různé pomůcky, z čehož byly nadšené. Tímto bych chtěla moc poděkovat p. Goliášovi, který tuto akci zajistil a se sanitkou osobně přijel. Děti se také setkaly s nevidomou paní, která jim ochotně povyprávěla o kvalitě života se zdravotním handicapem. Také jsme byli na výletě v „Sokolíčku“ v Kyjově, kde se dětem velmi líbilo. Již tradičně začal sportovní program „Školky v pohybu“ pro předškoláky, který je realizován s profesionálními trenéry každé pondělí dopoledne. A aby o cvičení s trenéry nebyly ochuzeny i mladší děti, zapojila se naše školka od začátku tohoto školního roku do projektu „Cesta za sportem s maňáskem Sportíkem“. Pravidelně jednou v měsíci přijedou za mladšími dětmi si zacvičit paní trenérky z Kyjova. Koncem září se tak jako každý rok uskutečnila „Dýňová show“. Rodiče s dětmi zahradu krásně vyzdobili vlastnoručně vyrobenými dýněmi. Děti si zasoutěžily, zatančily a na závěr hezkého slunečného odpoledne opekly špekáčky.

Záchranka v MŠ

Zachraň kamaráda

Třída Berušek

Domeček ve třídě Berušek

V říjnu proběhla v mateřské škole logopedická depistáž. Dále jsme si udělali ekologickou vycházku do lesa a zajeli si do kina Panorama Kyjov na filmové představení „Já, padouch 4“. Pro děti byl připraven také nový program „Zachraň kamaráda“, při kterém se formou zábavné hry seznámily, dle svých věkových možností, s poskytováním první pomoci. V polovině října začala „Školička bruslení“ na Zimním stadionu v Hodoníně. Byla taky zahájena „Hravá angličtina pro předškoláky“.

Listopad byl také pestrý. Probíhaly pravidelné akce (Školky v pohybu, bruslení, Sportík...). Mimo jiné činnosti děti zhlédly představení o zdravé výživě. Paní Verunka Stašová si pro děti připravila koncert s názvem „Pohádkové housličky“, za který jí tímto ještě jednou děkuji. Děti s paními učitelkami také „uzamkly les, aby tam nikdo nevlez“.

A co nás ještě čeká do konce kalendářního roku? Ve škole budeme mít Andělsko – čertovský rej, kdy nás navštíví

biskup Mikuláš. Zakončí se „Školička bruslení“ a uskuteční se také „Vánoční setkání“ na zahradě školy. A pak už se všichni budeme těšit na Ježíška...

Ráda bych ještě vyslovila své velké přání, a to je, aby zřizovateli školy, Obci Vacenovice, vyšla v brzké době nějaká finanční dotace na vnitřní rekonstrukci mateřské školy (stávající sociální zařízení a vnitřní prostory budovy jsou bohužel v původním stavu z roku 1981). Tyto vnitřní prostory neodpovídají současným trendům a hygienickým normám a myslím si, že děti z Vacenovic a zaměstnanci MŠ si zaslouží odpovídající zázemí.

Závěrem bych chtěla moc poděkovat za výbornou spolupráci paní starostce Ing. Janě Bačíkové, MBA, paní místostarostce Ing. Věře Šťastné a také všem zaměstnancům obecního úřadu. V neposlední řadě také děkuji kolegyním z MŠ za milou a vstřícnou spolupráci.

Občanům Vacenovic, ale i čtenářům tohoto zpravodaje, přeji klidné a pohodové Vánoce a do nového roku 2025 hodně štěstí a hlavně pevné zdraví.

Lenka Štosová – ředitelka mateřské školy

Dýňová show

Bruslení

Hudební představení

Zdravá výživa

Školky v pohybu

Ukončení doplňkové činnosti – obědy pro cizí strávnicky

Vážení spoluobčané a strávnicky,

doplňková činnost MŠ Vacenovice - vaření obědů a jejich rozvoz našim občanům – trvala téměř 20 let. Těšilo nás, že je o tuto službu zájem, o čemž svědčilo množství strávnicky.

V roce 2023 byla cena obědu 88,- Kč, ale z důvodu výrazného navýšení ceny energií a potravin v průběhu roku začala být tato činnost značně ztrátová. Proto bylo nutné od začátku roku 2024 cenu obědu navýšit na 103,- Kč. Navýšení ceny však mělo za následek úbytek počtu strávnicky. Čím méně obědů se vaří, tím se tato činnost prodražuje. A tak už k 30. září 2024 byla opět vyčíslena ztráta.

Podle zákona č. 218/2000 Sb., Zákon o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla) § 63 odst. 2 citujeme:

§ 63

(2) Jestliže je hospodářským výsledkem jiné činnosti k 30. září ztráta, je statutární orgán příspěvkové organizace povinen zajistit, aby byla do konce rozpočtového roku

vyrovnána, nebo učinit opatření k ukončení jiné činnosti tak, aby v této činnosti nebylo pokračováno po skončení rozpočtového roku.

Vzniklou nepříznivou situaci konzultovalo vedení MŠ nejen se zřizovatelem, ale také na MŠMT a Krajském úřadě Jihomoravského kraje. Výsledek jednání zněl – platné zákony je nutno dodržovat a doplňková činnost skutečně nesmí být ve ztrátě.

Členové zastupitelstva obce celou situaci diskutovali, pečlivě zvážili všechna PRO a PROTI, a i s přihlédnutím ke stanovisku MŠMT a KÚ JmK společně dospěli k rozhodnutí, že **doplňková činnost MŠ – vaření obědů pro cizí strávnicky – bude s platností k 31. 12. 2024 ukončena. Chceme vám všem velmi poděkovat za dlouholetou přízeň a zároveň vás požádat o pochopení.**

Za kolektiv MŠ a ŠJ Vacenovice:

Lenka Štosová – ředitelka MŠ

a Hana Chvátařová – vedoucí ŠJ

Od září se děti sotva uvelebily v lavicích a čas nám letí k pololetí. Privítali jsme celkem 115 žáků, z toho 20 nových prvňáčků a s pohádkovým mottem školního roku „**S pohádkami pro uši i pro duši**“ jsme se pustili do školních povinností. Proč pohádkové téma? Pohádky jsou jedním z nejlepších zdrojů inspirace pro dětskou fantazii a kreativitu. Děti se při poslechu nebo čtení pohádek vžívají do různých rolí, situací a světů, které si samy dotvářejí a doplňují podle svých představ. Pohádky jim také nabízejí možnost prožít různé emoce, vyjádřit názory a pocity prostřednictvím kreslení, psaní, hraní, zpívání nebo tancování. Všechny těmito způsoby se dá příběh odvyprávět a popřemýšlet o něm. Navíc je to literární žánr, který oslovuje všechny generace.

Společným výletem do Světa pohádek ve Valticích jsme si motto odstartovali a školní pololetí se rozběhlo milovými kroky. Další výlet zavedl žáky 4. a 5. ročníku do Brna, kde si na výstavišti užili Festival vědy a techniky. Spousta školní práce se nesla ve znamení třídních projektů, kterými si zpestřujeme výuková témata. Pátáci tradičně pokračují v rolích průvodců pro prvňáčky a s nástupem podzimu s nimi také pouštěli draky na našem Čertoprdu - Čertobrdě. U školy bezvětrí, na kopci foukalo jak na Sněžce :) a draci se vydovářeli v nejrůznějších kreacích.

15. října se jedna školní třída proměnila v kavárnu a tělocvična v planetárium. Dopoledne si planetárium s promítáním zažily děti a odpolední akce byla připravená především pro rodiče. Paní učitelky se postaraly o pohoštění a napekly něco na zub, za což jim moc děkují. Rodiče si mohli také poležet v planetáriu a po projekci následovalo občerstvení spíše mentální, které vedlo k zamyšlení. Beseda s policejním poručíkem na téma Kyberšikana a sociální sítě k tomu vytvořila dostatek příležitostí. Celkově je čas, který tráví děti i naši žáci na sociálních sítích a telefonech vůbec, velké

téma. Je ale potřeba i na internetu nastavit nějaká pravidla a věnovat tomu pozornost především z pozice rodičů. Internet je pro děti a mládež běžnou součástí života, navíc naprosto zásadní a nezastupitelnou. Díky technologiím není problém určité okamžiky zachytit a předávat nesmazatelně dále. Zatímco rodiče naučí své děti bezpečně přecházet ulici, jak se chovat na internetu se mnoho dětí doma nedozví. Ve škole se na internetu pohybujeme nejvíce v online výukových programech, které máme zakoupené. Žáci se učí vyhledávat informace k zadaným tématům. Ten atraktivnější obsah v podobě her a sdílení na sociálních sítích se otevírá až doma. Mějte i tady snahu, bezpečně je provést na křižovatkách internetu, aby měly vaše děti povědomí o rizicích spojených s online prostředím.

V listopadu jsme zavítali do kina v Hodoníně na pohádku Rozum v divočině. Moc hezký příběh, který spustil u některých i slzičky. Pravá divočina umí být někdy i ve škole, např. výukový program Kahoot občas rozprouďí energii žáků na úroveň fotbalového utkání, ve třídě se radostně skanduje a fandí. No a přestávky...to je jasné. Divočina ale rozhodně neplatí pro ukázkové hodiny, kterých se účastní rodiče. Ti se mohli přijít podívat, jak se daří jejich prvňáčkovi. Tady to děti pojalý velmi zodpovědně a ukázaly, co všechno už se naučily.

Listopadový výlet se uskutečnil i ve školních družinách a paní vychovatelky vyrazily s dětmi do Domu přírody v Hodoníně na výukový program „Kde leluje lelek.“ Jinak se ale ve třech odděleních družin rozhodně neleluje. Tam se děje po obědě plno dalších aktivit. Je obdivuhodné, kolik tvořivosti a energie děti vynaloží ještě v odpoledním čase. A tím to ani zdaleka nekončí. Pokračují ve svých zájmových činnostech. Takže kreslení, hudebky, sportovní kroužky, no prostě fůra energie, kterou my dospěláci už můžeme jen závidět.

Je prosinec a vánoční atmosféra se pomalu zabydluje i ve škole. Čekají nás tvořivé dílničky s prarodiči a hlavně se těšíme na náš školní jarmark. Do té doby určitě stihneme přečíst a zažít si nějakou další pohádku.

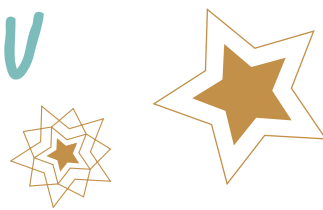
Není pravda, že se pohádky nedějí. I ve skutečném životě dochází ke kouzelným chvílím. Jenom je nesmíme promeškat...

Více pohádkových scénářů do nového roku 2025 a naději v lepší svět přeje

Mgr. Liběna Lisá, ředitelka školy

★ KLUBÍČKO: CENTRUM PRO RODINU S PODZIMNÍMI AKTIVITAMI

Milí přátelé Klubíčka, předně bychom Vám chtěli z celého srdce poděkovat, že navštěvujete naše akce a aktivity, které pořádáme. Děkujeme za pomoc jak při samotné realizaci činností, tak také podporu finanční, jenž nám poskytujete. Bez Vás bychom nemohli naše nápady realizovat. Moc si vážíme všech dobrovolníků, kteří nám pomáhají. Víme, že jsme občas otravní, ale sami to nezvládneme. Po náročném Pohádkovém lese ke dni dětí jsme měli krátký odpočinek. Byly doby, kdy jsme chtěli mít prázdniny volné, ale již třetím rokem se alespoň jednou o prázdninách sejdeme a užijeme si společně den i noc. Letos jsme uspořádali třetí ročník Noci pod hvězdami.

Noc pod hvězdami

V srpnu jsme se tradičně sešli na hřišti SK Vacenovice. Nejen pro děti byla nachystána mobilní lezecká stěna, která nabízí možnost vyzkoušet si své síly a dovednosti v lezení. Nezáleží na tom, zda jste začátečníci nebo pokročilí, každý si najde to své. Lezení podporuje nejen fyzickou kondici, ale také teamovou spolupráci a vzájemnou motivaci. Nutno říci, že ji všichni aktivně využívali až do večera. Mezi tím si ostatní mohli projít stezku s úkoly zaměřenými na hvězdy a také si užít odpoledne při hraní deskových her. **Dokonce jsme mohli jako první v republice vyzkoušet stolní deskovou hru ZOO Vadis.** Bylo to díky nečekané spolupráci s vydavatelem deskových her firmou **OLD-DAWG.** K večeri jsme si opekli špekáčky a po setmění nás čekalo promítání pohádky pro děti. Ve 22 hodin jsme se přesunuli na hřiště, kde jsme se během přednášky pana Romana Maňáka dozvěděli spoustu zajímavostí o vesmíru a vzhledem k tomu, že bylo období perseid, jsme si mohli všichni něco přát. Padaly jich opravdu spousty. Kolem 23. hodiny jsme se přesunuli do postaveného stanového městečka a ráno si dali společnou snídani. Děkujeme za pečivo od pekařství Nikl Vracov. Potěšil nás zájem i přespolních účastníků. Tato akce je skvělou příležitostí pro posílení rodinných vazeb, sdílení krásných chvil, nehledě na vzdělávací význam akce.

Další tradiční akcí, kterou pořádáme, bylo ukončení prázdnin. **Letošní téma: Vánoce v létě.** Téma jsme pojali objektivně, a tak se děti mohli těšit na úkoly u sněhuláka, elfů, sobů, jezdit na saních a fotit se u stromečku. K ochutnání bylo také vánoční cukroví a děti dostali i dárky. Ratíškovičtí hasiči nám udělali i sníh, za což jim moc děkujeme a jsme rádi, že naši akci podpořili.

I letos jsme se přesvědčili, že kombinace léta a zimních svátků dokáže vykouzlit úsměvy na tvářích všech účastníků.

Bohužel začátkem září jsme všichni sledovali situaci na severní Moravě, kam přišla velká voda. Díky projektu Proteus s nadací Via, kterého jsme byli součástí, jsme zde měli spoustu známých, kterých se katastrofa dotkla přímo. Chtěli jsme být aktivním článkem pomoci, a to se nám také podařilo. Během dvou dnů jsme přes výzvu na sociální síti dokázali zajistit polohovací postel a dopravit ji do místa určení. Po čtrnácti dnech se nám během jednoho dne podařilo od Vás získat dostatek potřebných věcí do obce

Brantice. Tu jsme hned zaslali do obce, přes kluky ze SDH Ratiškovice, kteří jeli s pomocí přímo na toto místo. Moc všem děkujeme a jsme rádi, že naše činnosti, přes Vás, dosahují vyššího významu a mají smysl.

Začátkem školního roku nám začínají pravidelné aktivity. Letos jsme po 10 letech skončili s latino-aerobikem, ale hledali jsme náhradu a našli. Cvičení pro ženy Zdravá záda. Skvělá Terka nás učí, jak správně posilovat a protahovat své tělo, abyste zabránili bolesti zad a zvýšili svou celkovou pohodu.

Díky Obci Vacenovice se nám naskytla možnost využívat nové prostory pro naše aktivity. Využíváme první patro bývalého mlýna, nyní nad knihovnou. Postupně jej dolaďujeme k potřebám maminek i dětí. První jej začaly využívat děti z kroužku **Street dance. Scházejí se každé úterý od 17 hod.** Nyní kroužek navštěvuje asi 25 dětí. Jsou velmi šikovné a první vystoupení jste již mohli zhlédnout na rozsvěcení vánočního stromu. Další je čeká na Silvestra ve Vlkoši a nutno říci, že cíle si nedávají malé. Monča by se s dětmi ráda zúčastnila i nějaké soutěže, tak jim držíme palce.

Dále prostory využívají místní maminky.

V pondělí od 16 hodin máme Herníčku pro děti od 3-6 let pod vedením paní Jany Holečkové. Zájem maminek nás velmi těší a věříme, že navážou nová přátelství. **Ve středu od 9.30 hod do prostor chodí naši nejmenší. Skupina Batolí se Klubíčko je pro děti od 1-3 let a všem se věnuje paní Veronika Stašová.** Zaměřujeme se na rozvoj motorických dovedností a sociálních interakcí nejmenších. I zde zájem předčil naše očekávání. Přejeme, ať se zde všem líbí a stráví zde příjemný čas.

Naším cílem je prostory aktivně využívat i při tvoření s dětmi, promítání pohádek pro děti, případně se na nás můžete obrátit, budete-li chtít s dětmi zde například oslavit narozeniny nebo se jít jen pohrát, když počasí venku nebude přát. Rádi vám vyjdeme vstříc.

Každý rok pořádáme lampionový průvod. I letos tomu nebylo jinak. Průvod jsme pojali jako lampionový průvod zakončený strašidelnou stezkou. Dne 9.11. jsme se sešli pod lipami, odkud jsme vyrazili s lampiony směr hasičský areál. Zde již byla nachystána stezka. Jedna pro ty, co se moc bojí, a jedna pro odvážnější. Nutno říci, že stezku zvládli všichni, kdo chtěli, neboť naše strašidylka byla hodná a našim cílem bylo ukázat kouzlo lesa a areálu za světla svíček a svítidel a navodit trochu tajemnu atmosféru. Dle zpětných ohlasů jsme rádi, že se Vám akce líbila. Věřte, dalo nám to zabrat, ale rozzážené oči dětí a jejich radost stojí za to. Je to pro nás velmi zavazující pro příští rok, abychom vše ještě vyladili.

Tím, že jsme lampionový průvod uspořádali dříve než tradičně při rozsvěcení stromu, přemýšleli jsme, jak tuto slavnost začátek adventu pojmout.

Nakonec se uskutečnilo, spolu se spoluprací s Obcí Vacenovice, Rozsvěcení vánočního stromu s mini jarmarkem, výstavou betlémů a krásným andělským průvodem.

Andělé přivedli děti ke stromu k obecnímu úřadu, zde byl nachystaný malý jarmark. Program byl obohacen o vystoupení dětí z MŠ, ZŠ, Scholičky, Ženského souboru Céřečky, Mužského sboru z Vacenovic a skupinou Street dance Vacenovice. Součástí byla také výstava betlémů, zapůjčených od občanů, ve sklepě U Habána. Všem moc děkujeme. Poté již následovalo samotné rozsvícení. Doufáme, že jste si odpoledne užili a již se naladili na vánoční adventní atmosféru.

Při rozsvěcení stromu se také rozsvítilo první **vánoční adventní okýnko s číslem 1**.

Po loňském úspěchu jsme i letos pro děti přichystali celoprosincovou vánoční hru zvanou **ANDĚLSKÉ ZVONĚNÍ**. Každý den se rozsvítí jedno okýnko, kde bude pro děti nachystána odměna. Svítit bude maximálně 5 dní a poslední se rozsvítí 24. 12., kde bude pro děti nachystána hlavní odměna. Indicie budou denně vycházet na facebooku Klubíčko Vacenovice. Věříme, že se s dětmi vydáte po stopách andělíčků a užijete si krásný advent. Děkujeme všem za podporu a přejeme příjemný advent v kruhu rodinném.

Kamila Profotová a Petra Rybová a skvělý kolektiv Klubíčka Vacenovice z. s. – centrum pro rodinu.

Strašidelná stezka

Street dance

Batolí se klubíčko

Rozsvěcení vánočního stromu

SOJKY

Tak jsme začali 11. ročník. Dokud to počasí a letní čas dovolily, byli jsme venku a poznávali okolí Vacenovic. Při vycházce jsme si nasbírali bedle, u „Lebedové meze“ jsme pozorovali tlupu srnčí zvěře a navštívili mysliveckou chatu. S nástupem zimního času jsme se uchýlili do školy a budeme se věnovat teorii.

Už tradičně na Štědrý den chodíme do lesa s baťůžkama plnýma turkyně, obilí, jablíček a sena přilepšit zvěři a loni jsme si u toho i postavili sněhuláky. Při této příležitosti prosí-

me: nevěste krmivo na špagátky, mašličky atd. stačí položit pod strom.

Na jaře navštěvujeme přehlídku trofejí z celého okresu.

Při loňském tradičním ukončení ročníku na myslivecké chatě jsme si užili koupání ve vířivce, táborák, stezku odvahy i noční promítání filmu pod širým nebem. Naše Sojky jsou chytré, šikovné a máme je rádi.

vedoucí Setínská&Setínský ml.

O KNIHOVNĚ

Počátky knihoven lze vysledovat už ve starověku. Za první knihovny lze považovat archívy, úložiště tehdejších písemností. Nejstarší nálezy jsou z oblastí chrámů ve starém Sumeru, kde byly uloženy hliněné destičky s klínovým písmem. Mezi nejznámější starověké knihovny patří knihovna v Alexandrii, založená na sklonku antiky ve 4. století. Ve středověku knihovnickou funkci nejdříve převzaly křesťanské kláštery.

První klášterní knihovna na území českých zemí vznikla v břevnovském klášteře na konci 10. století, od 12. století existovala proslulá Knihovna Metropolitní kapituly pražské. V období vrcholného středověku vznikala v klášterech skriptoria, písařské dílny, sloužící k rozmnožování literárních děl. V roce 1348 v souvislosti se vznikem Univerzity Karlovy byla založena též první světská knihovna v českých zemích. Je pravděpodobné, že svou knihovnu měly různé univerzitní koleje. Brzy je následovaly knihovny městské a farní, jako první je doložen Librář obecní, městská knihovna se sídlem na Staroměstské radnici v Praze. Knihy byly, zejména ve středověku, v knihovnách řazeny pomocí pultovního systému, drahocenné knihy ve zvláštním regálu či výklenku přivázané řetězem za dřevěnou knižní desku k polici.

Po vynálezu knihtisku došlo na přelomu 15. a 16. století k rozšíření privátních světských knihoven, patřících panovníkovi, šlechtickým či měšťanským rodinám nebo jednotlivcům z řad humanistů.

V době církevních reforem císaře Josefa II. na konci 18. století nastává období rušení významného množství klášterů včetně jejich knihoven, místo toho vznikají knihovny veřejné, v období národního obrození také knihovny muzejní (Knihovna Národního muzea v Praze brzy po roce 1818) a čtenářské spolky (např. Čtenářsko-pěvecký spolek Rastislav v Blansku).

Knihovny v současnosti – jsou nyní komunitní, vzdělávací, volnočasové centrum 21. století.

I u nás ve Vacenovicích může být knihovna centrem, ve kterém se scházíme nejen k vypůjčování knih, časopisů, audioknih, ale také místem setkávání se, besed, povídání o knížkách,

někdy slouží pro příměstský tábor dětí či školní družiny, někdy potřebují něco naše seniorky – tanečnice. Vždy rádi nabízíme naše skromné prostory.

A jak jistě všichni víte, naše knihovna se letos přestěhovala do přízemí bývalého „Krakovičova“ mlýna čp. 105. Slavnostně jsme otevřeli 24. září. Místnost v KD bude sloužit jiným účelům. A tak, než se postaví nová knihovna, zatím bude sloužit staronová v novém prostředí. Dalo to práci, všechno uloženo do krabic, převáženo, vyskladněno a uloženo do regálů, oddělení pro dospělé, detektivky, pro děti od 9 let, pro studenty „Pročtěte se k maturitě“. Také pár regálů pro regionální autory (Holman, Klimecká, Horáková, Jílek atd.). Mám radost, že se podařilo na malém, ale pěkném prostoru vytvořit koutek pro nejmenší děti, na zemi koberec, 2 sedací pytle, podsedáky a veřejný internet. Taky si zde můžete půjčit deskové hry a zahrát si s kamarády.

Knihovny jsou zkrátka kouzelnými místy, moc mne těší, když vidím malé děti, jak si vybírají ty nejtajemnější knížky a představují si, co je ukryto za obrázky a texty. Někteří zatím číst neumí, ale jejich představivost je nádherná.

Tak přijďte, určitě si u nás vyberete, vždyť obec vkládá ročně 30 tisíc Kč do nových knížek, navíc z hodonínské městské knihovny přivezou

každý měsíc 50 knížek výměnného fondu, kromě toho máme i audioknížky. Udělejte si čas na sebe a půjčte si u nás knížky. Vždyť jsou krásné nejen obsahem, ale i výtvarným provedením. Važme si jich – než se objeví u nás v knihovně, s láskou na nich pracuje mnoho lidí. Doufám, že knížky úplně nenahradí nová technika, a že vždy budou vonět dalším a dalším čtenářům.

Tož vítajte u nás v knihovně a ať se Vám líbí...

Marie Měchurová

STOLETÝ ŽIVOTNÍ PŘÍBĚH

*„Cos v mládí nenashromáždil,
jak bys ve stáří mohl najít?
Soudnost je ozdobou šedinám
a umění poradit vlastností starších.
Korunou starců jsou bohaté zkušenosti
a jejich chloubou bázeň před Hospodinem.“*

Sirachovec

Pan Jan Novák (20. 5. 1924 – 13. 9. 2024) se narodil před sto lety ve Vacenovicích - obci, která měla osobité rysy typické pro každou jinou obec na Moravském Slovácku. Mentalita obyvatel byla ovlivněna kulturně-společenskými tradicemi, katolickou vírou, úctou k rodné zemi a společným kořenům. Pan Novák svými postoji „reprezentoval slováckou duši“, která se projevovala pohostinností, srdečností, přívětivostí, dobrosrdečností. Sdílel lidskou blízkost. S potěšením se poslouchala jeho vyprávění o „dávných“ časech nebo dochovaných vzpomínkách pamětníků. Mohl ještě zažívat samozřejmou rodinnou sounáležitost a předávanou zpěvnost. Přes osobní těžkosti neztratil radostný přístup k životu.

Vyrůstal v rodině vacenovického malorolníka. Od zbožných a prostých rodičů se mu dostalo dobré výchovy. (Otec Antonín 1895-1955, matka Kristína 1900-1979). Byl veden k pokoře, pracovitosti, důslednosti, šetrnosti, vztahu k půdě – živitelce rodiny. Velkým dědictvím po rodičích byla víra a hodnoty evangelia, které se mu staly zdrojem bohatého vnitřního života.

Byl nejstarší ze tří sourozenců. Život pana Nováka poznamenala rodinná tragédie – předčasná smrt o dva roky mladší sestry Marie, která se utopila ve věku 25 let v řece Moravě. Druhá sestra Ludmila (1930-2021, provdaná Charvátová) byla výjimečnou obecní krojovou šičkou. Protože bylo příjmení Novák v obci rozšířené, dostala rodina označení „Rafíci“ podle jména předka (dědeček pana Jana Nováka se jmenoval Rafael Novák, žil v letech 1862 – 1899, manželkou mu byla Kristina roz. Grufíková 1865-1925).

Po ukončení základního vzdělání byl Jan Novák přijat do Kyjova na čtyřletý učební obor tesař. Ale ještě, než s vyznamenáním ukončil odbornou výuku, dostal už možnost pracovat u kyjovského stavitele Rusňáka. A jako jediný syn rodiny musel současně vypomáhat rodičům se zemědělským hospodářstvím. Vzpomínal, jak si o prázdninách – hlavně při žňových pracích, přivydělával na kyjovském statku. Už jako patnáctiletý zapřahoval volky do vozu a svážel úrodu z polí, stavěl stohy slámy, sena nebo pracoval u mlátičky. Tesařskou odbornost získával průběžně při rolnické práci. Při vzpomínce na tento čas dospívání poznamenal: „Já sem sa šel učit už nadělaný!“

Kvalitní tesařinu uplatnil na stavbách domů v Kyjově, později pracoval v naftovém podniku Metan, v Tesku Vlkoš. Pro naši a také okolní obce se stal nepostradatelný pro stavebníky rodinných domků jako odborník na střešní vazbu. Jeho poslední zaměstnání, ze kterého odcházel do důchodu, byla ratíškovická Baťovka. Chloubou pana Nováka byl vždy pečlivě obdělávaný vinohrad. Odměnou za namáhavou práci, často ovlivněnou nepřízní počasí, bylo kvalitní víno. Největší radost zažíval, když mohl lahodnou chutí potěšit rodinu a známé. Za Pán Bůh zaplatí rozdával víno, když se brigádnicky zapojoval do obnovy nebo výstavby církevních objektů.

V roce 1946 byl povolán na povinnou vojenskou službu. Dva roky si odsloužil na Slovensku jako ženista. Ani v pozdním věku nezapomněl, jak se mu „nevyplatila“ jedna pomoc bližnímu. Manželka tehdejšího velitele bratislavské posádky mu zdůraznila, že studovala kyjovské gymnázium s některými vacenovskými občany (MUDr. Dobeš, JUDr. Kostelecký). Proto jej „ze známostí“ požádala o malou službu: oplocení výběhu pro slepice. Pan Novák nejenom, že jí rád posloužil, ale chtěl ještě „přilepšit velitelovým slepicím“. A tak jim z jedné týdenní dovolené přivezl vacenovské obilí, se kterým musel „přeběhnout“ do blízkého dvora velitelova domu. Ale zodpovědná služba vojenské vrátnice vyhodnotila „předání proviantu“ jako nedovolené opuštění kasáren a velitel jej „odměnil“ týdenním „nadsluhovááním vojny“.

Pan Novák vzpomínal i na vyhrocenou politickou situaci poválečné doby, kdy jako voják zažíval volební agitaci komunistů. Někteří se v kasárnách podvolili jejich tlaku, jiní projevili hlasitý odpor, se kterým souhlasil. Ale zdůraznil, že se komunisté před volbami ještě neuchylovali k postihům.

Do Vacenovic se vrátil až na podzim roku 1948, kdy už rukovaly další ročníky branců. Se smutkem přijímal skutečnost, že je vacenovický farní kostel bez duchovního správce. Předčasná, podle něj pořád nevyjasněná, smrt oblíbeného faráře P. Aloise Tkadlečka u něj vyvolávala vzpomínky na nelehkou dobu nástupu komunismu. Pan Novák byl

dobrym rolníkem, který měl osobní vztah ke zděděné zemi. Zažíval nejenom těžkou dřinu na zděděném poli, ale cítil také radost z krásy přírody, uspokojení a vděčnost za úrodu. Proto nebylo pro něj snadné přijmout těžké podmínky násilné kolektivizace.

V roce 1949 - po roční známosti (s tehdy dvacetiletou Marií Dobešovou) uzavřel svátost manželství. Během deseti let přivítali manželé Novákové na svět pět dětí (dcery Marie, Ludmila a synové Jan, Josef, Miroslav). Upracované ruce pana Nováka byly svědectvím, co všechno vykonaly pro blaho své velké rodiny a celé společnosti! Bral si na starost stavby rodinných domků svých dětí a neustával pomáhat vnukům, pravnukům. Ještě ve věku 85 let měl sílu zbudovat zahradní pergolu!

Pan Novák dokázal s obdivuhodným nasazením plně využít šestidenní pracovní týden. Jen neděle a církevní svátky mu sloužily k odpočinku. Zdrojem milostí a posilou se mu stala víra v Boha. Cítil potřebu odměnit se za životní dary, a proto se rád zapojoval i se svou manželkou Marií do oprav a údržby vacenovických církevních objektů. Jejich nezištnou pomoc dosvědčují kronikové zápisy duchovních správců naší farnosti.

Pana Nováka „nezaskočil“ ani důchodový věk, ani změny přinesené Sametovou revolucí. Naopak, reagoval pohotově: „obešel po okolních dědinách starou partu řemeslníků“ - dobré, stejně smýšlející kamarády a nabízel farnostem s chátrajícími kostely potřebné zednicko-tesařské služby. Zajistil tak opravu chrámu v Drnholci, kde byl duchovním správcem P. Pavel Posád, kterého znal z jeho dřívějšího působení v Ratíškovcích. S úsměvem hodnotil spolupráci s tehdejšími kyjovským děkanem P. Kupkou. Za zásluhy o generální opravu gymnaziální kaple, která se protáhla na čtyři roky (léta 1991 až 1994), obdržel od děkana titul „stavitel“. Při vzpomínce na toto pracovní nasazení se mu vybavilo lidové rčení: „Dyž kuň dobře tahne, tak sa mu přidává!“ Pan Novák dostal příležitost i k náročné opravě kostela ve Chválenicích u Plzně. Tuto výpomoc z Moravy zprostředkoval jejich farní správce mladý kněz P. Vít Příkazský – rodák z Ratíškovic. Pan Novák zajistil nejenom autobus potřebných brigádníků, ale také „proviant“, aby farnost nebyla „zbytečně zatěžována!“ Dostalo se mu odměny v podobě medaile a děkovného veršovaného „chvalo zpěvu

za bratrskou pomoc“. Práce mistra tesaře pro záchranu církevních objektů neušla „pozornosti“ Otce arcibiskupa Graubnera, který jej odměnil diplomem a osobním poděkováním. V roce 2012 byl za naši farnost odměněn medailí sv. Jana Sarkandra jako projev uznání za jeho služby církvi.

Osobnost pana Nováka se neprojevovala jen prací rukou, ale také aktivní účastí v duchovním životě církve. Když byl mladší, tak především na kole navštěvoval v širokém okolí poutě, církevní slavnosti, novokněžská požehnání nebo zádušní mše sv. za zemřelé kněze. Velkým požehnáním se mu v roce 1989 stala mimořádná návštěva Říma při příležitosti svatořečení Anežky České.

Ještě rok před devadesátými narozeninami neskládal ruce do klína. Pro potěšení z práce obdělával alespoň kousek domácího vinohradu. Neodepřel si ani jízdu na kole, při které utrpěl vážné zranění hlavy. Nejhorší obavy rodiny o jeho zdraví se ale nenaplnily. Pan Novák byl s pomocí rodiny částečně soběstačný a více jak rok se stal i duchovní pomocí nemocné manželce Marii. Zemřela ve věku 87 let (1928 - 2016).

S narůstajícím věkem odcházeli poslední vrstevníci a také životní síla pana Nováka. I když se poslední roky ze zdravotních důvodů neúčastňoval bohoslužeb, přesto měl zájem o rodinný, církevní a společenský život. Zažíval starostlivost a úctu svých dětí, které se těšily, jak společně oslaví jeho stoleté narozeniny. Přípravy probíhaly nejenom v rodině, ale i v obci. Slavný den (20. května 1924) mu jako první dárkem připomněli zástupci obce a pak následovala, v rodinném domě, slavná, děkovná mše svatá, obětovaná duchovním správcem farnosti P. Radkem Sedlákem. Nechyběla ani radost z poslechu slováckých písniček v podání místního mužského sboru.

Jarní narozeninová oslava stoletého životního výročí jako by vyčerpala poslední duchovní i fyzické síly pana Nováka. S nástupem podzimu (13. 9. 2024) odchází mistr tesař na věčnost. Dostalo se mu Božího požehnání v daru dlouhověkosti a stejně hodnotného lidského uznání v projevech lidské vděčnosti. Naplněný život pana Nováka naznačuje směr cesty, která vede přes nesobeckou službu bližním k životní moudrosti.

*Marie Šimečková
Pastorační rada farnosti*

NÁRODOPISNÁ SPOLEČNOST

Uplynulý rok byl pro všechny složky Národopisné společnosti velmi hektický a činorodý, a tím i rozpočet spolku napjatý až k prasknutí. Ale všechny aktivity se podařilo nakonec bravurně zvládnout a do historie naší obce se i tento rok zapíše spoustou vydařených kulturních akcí. Hned v únoru nás čekala náročná příprava tradičního plesu. Ten předchozí v roce 2023 přilákal pouze 85 platících návštěvníků a skončil docela vysokým prodělkem. Při kalkulaci aktuálních nákladů nám při podobně slabé návštěvnosti vycházel pro letošek prodělek patnáct tisíc korun, proto jsme se k velké nevoli některých našich spoluobčanů, a také k naší lítosti, rozhodli změnit léta zaběhlý formát plesu s dechovou hudbou a nahradit jej besedou u cimbálu. Využili jsme proto výročí Cimbálové muziky Hantál a uspořádali Cimbálples ke 30. výročí muziky. Návštěvnost byla stejná, jako

v předchozím roce, díky daleko menším nákladům byl ovšem výtěžek plesu nejvyšší za posledních patnáct let a byl použitý k zaplacení části cestovného Omladiny na zahraniční festival. I kvůli probíhající rekonstrukci kulturního domu jsme se rozhodli také v následujícím roce uspořádat místo plesu Fašaňkovou besedu u cimbálu. Pokusíme se tradici krojových plesů po několikaleté pauze obnovit, záleží však pouze na zájmu vás občanů o tento typ zábavy, zda bude pořadatelsky únosné plesy dál pořádat. Kulturu v dané komunitě nevytváří jen pořadatelé kulturních akcí, ale zejména jejich návštěvníci. Pokud není poptávka, nebude časem ani kultura. Náš spolek, a má to i ve svých stanovách, vznikl a funguje za účelem záchranu a prezentace tradiční lidové kultury v obci i regionu. Místo mrhání energií a prostředky na pořádání prodělných zábav s dechovou hudbou by se

Fašaňk 2024

Hody 2024

Fašaňková obchůzka 2024

Mezinárodní folklórní festival Strážnice 2024

Vystoupení ve strážnickém skanzenu 2024

Vystoupení Omladiny na MFF Strážnice 2024

Vystoupení Omladiny v Koryčanech

Dožínky ve strážnickém skanzenu 2024

Hodky 2024

měl raději věnovat zkouškám souboru, prezentaci na festivalech doma i v zahraničí, pěstování autentického folklóru v obci, publikační činnosti, budování muzea. Řečeno ve zkratce – je pro nás daleko smysluplnější investovat své omezené prostředky do výjezdu souboru do zahraničí, než je jednorázově nasypat do prodělečné akce, o kterou není v obci zájem.

Vystoupení Omladiny na folklórním festivalu v srbském Bogatiči

Vystoupení Omladiny na folklórním festivalu v srbském Bogatiči

Po fašaňkové obchůzce a následujícím půstu následovala tradiční akce Velikonoce v muzeu, na níž prakticky předvádíme velikonoční zvyky, jako je pletení žil, výroba píšťalek nebo zdobení kraslic. Na akci měla svoje první veřejné vystoupení také mladá cimbálová muzika, která zkouší teprve od podzimu 2023. Svojí návštěvou nás poctil sám ministr kultury Martin Baxa. Následovaly dvě tradiční jarní akce pro děti na salaši Rúdník – Pálení čarodenic BELTAIN s okázalou ohňovou show skupiny IN TABERNA a o prvním májovém dni pak velkolepé Jaro na salaši plné her a soutěží, zaměřených na přírodu a tradice. Příští ročník už bude probíhat pod patronátem Asociace soukromého zemědělství, a tak se návštěvníci mohou těšit na mnohem více zajímavých soutěží a atrakcí, včetně dopravy na místo prostřednictvím koňských povozů.

Hned třetího května čekalo soubor Omladina vystoupení v Koryčanech, které bylo pro některé nové tanečnický první veřejným vystoupením. Také účinkování souboru na Slavnostech kmínu ve Velkém Meziříčí bylo výbornou rozcvíčkou pro plánovaný zahraniční výjezd. Na vynikající akci, pořádanou pěstitelem a propagátorem českého kmínu Karlem Jonákem, panovala skvělá atmosféra a celý autobus na zpáteční cestě intenzivně voněl nakoupeným kvalitním kmínem.

Léto tradičně otvíral oblíbený folklórní festival Zpívání s beranem, na kterém si zazpívaly mužské sbory z Ratíškovice, Milotic, Sobůlek, Lovčic, Věteřova a slovenských Kútů, ženský sbor Marijánky, folklórní soubory Habřecí z Lovčic, Aldamáš z Ratíškovic a domácí Omladina, cimbálové muziky Hantál, Malena a Oskoruška a jako zlatý hřeb večera hosté z dolního Rakouska. Velký dík za největší díl pořadatelské práce patří členům Vacenovského mužského sboru Od lip, jmenovitě Jurovi Měchurovi za skvělý baraní guláš.

První půlrok pak patřil horlivým přípravám na pořad cimbálové muziky Hantál na milotickém festivalu ke 30. výročí založení muziky s názvem Svítaj Bože od Rúdníku. Kromě muziky v medailonu vystoupili také sólisté z Omladiny a Maleny, dívčí sbor Omladiny a Vacenovský mužský sbor Od lip. Společnými silami vznikl příjemný vzorek repertoáru naší muziky, který obsahoval i písňové skvosty, zapsané ve Vacenovicích, kterým muzikanti familiérně říkají „vacenovské rodinné stříbro“.

Hektické tempo příprav vyvrcholilo odjezdem Omladiny a mužského sboru na mezinárodní folklórní festival do městečka Bogatič v Srbsku. Odjezd následující den po vystoupení v Miloticích byl poněkud náročnější na logistiku, ale vše se nakonec povedlo a všichni účastníci výjezdu doputovali včas a s kompletní krojovou výbavou až na místo konání. Přestože pro některé mladší členy šlo o premiéru na festivalových prknech, všichni účinkující, včetně mladé muziky, se svého vystoupení zhostili se suverénní profesionalitou, která překvapila i nás vedoucí. Završila se tak spousta nekončící práce, která po personální krizi souboru, zapříčiněnou obdobím covidu, opět dostala členy Omladiny do formy, která po mnoha letech dovedla soubor až na zahraniční festival. V současné době tak už intenzivně pracujeme na dalším letním výjezdu souboru do vzdálenější evropské destinace. Vše ale závisí především na financích. Po příjezdu ze Srbska a kratších folklórních prázdninách začaly intenzivní přípravy hodů, jak už jsme po léta v tomto období zvyklí. Díky stárkům Julii Blahuškové a Dalimilovi Šťastnému a také zásluhou temperamentních hospodářů Jitky a Josefa Mikulčíkových, byly letošní hody obzvláště vydařené, což umocňovalo i počasí, které ač zprvu strašilo deštěm, nakonec prozářilo letošní hody krásným babím létem.

Kateřinskou zábavu tentokrát spojila cimbálová muzika Hantál s recitálem ke 30. výročí svého vzniku. Muzika během recitálu představila kompozici, složenou z toho nejlepšího, co nabízí celý její bohatý repertoár písní z regionu Kyjovska. V letošním roce si ještě dovoluujeme pozvat příznivce folklóru na pořad Vánoce na Moravě se živým Betlémem 21. prosince, 25. prosince pak na Gajdošské nokturno na Rúdníku a v příštím roce pak na Fašaňkovou besedu u cimbálu 22. února. Na podzim potom připravujeme vzpomínkovou akci k výročí kuruckého vpádu a zničení vsi Rúdníku. Uplyne dvacet let od žehnání kapličky na Rúdníku jako památníku kuruckých vpádů.

Závěrem mi dovoluji popřát jménem členů Národopisné společnosti všem lidem dobré vůle požehnané svátky vánoční a šťastný nový rok.

Miroslav Blahušek

Eště zme byli aj u Kumbálku, a už zme čuli našu cimbálku.

V adventním období uplynulo právě třicet let od první veřejné produkce Cimbálové muziky Hantál. Bylo to zpívání u vánočního stromu, které tehdy pořádaly místní křesťanské ženy a naše nová muzika zde doprovázela tehdejší Slovácký krúžek za vydatné pomoci vracovských muzikantů – Petra Vašíčka a Romana Kunického. Přestože historii naší muziky jsme začali oficiálně počítat od onoho vánočního vystoupení, její vlastní počátky najdeme někdy v roce 1992, kdy se na víkendových zkouškách začali scházet cimbališta Miroslav Blahušek a Stanislav Ingr ml., který už tehdy docela dobře hrál na housle. Plodem urputného zkoušení dvou nadšených muzikantů byla spousta tradičních slováckých písniček, k významnému posunu k funkční cimbálové muzice zoufale chyběl zbytek ansámblu a zejména dostatek muzikantských zkušeností a znalostí, jak taková cimbálka vlastně funguje. Problém jsme vyřešili svérázným způsobem – dali jsme inzerát do týdeníku Slovácko, v němž jsme hledali zkušené muzikanty, kteří by byli ochotní pomoci s rozjezdem nové muziky. Ač jsme si od tohoto způsobu shánění muzikantů moc neslibovali, přece jen se nám po nějakém čase ozval Pavel Marada, houslař a ostřílený kozák ze známé dubňanské cimbálové muziky Vyšicko. Právě jemu vděčíme za úspěšný vznik naší muziky, bez Pavlových zkušeností a spousty trpělivosti by naše snahy o založení nové muziky vyšly pravděpodobně naprázdno. Dalším zkušeným muzikantem, který se ujal nové muziky a poskytl nám spoustu cenných rad, byl Pavel Petržela z Vracova, zakladatel tamní Marýnky. Začalo tak pozvolna vznikat volné seskupení muzikantů při tehdejších Slováckém krúžku, které dostalo pracovní název Vacenovská cimbálová muzika. Právě tehdejší Slovácký krúžek byl pro vznik nové muziky docela zásadní. Nový Slovácký krúžek, pozdější soubor Omladina, vznikl v roce 1991 z party nadšených mladých lidí, kteří se ujali záchrany hodů po přestávce v roce 1990 a po skončení hodových akcí tak nějak zjistili, že by se chtěli místnímu folklóru věnovat celoročně, nejen v době hodů, a tak se pomalu a nesměle začal ve Vacenovicích rodit národopisný soubor, který mimo autentického folklóru dokázal prezentovat místní zvyky, písně a tance i pódiovou formou na festivalech a národopisných akcích. K tomu ale zoufale chyběla vlastní muzika, která je nezbytným základem všech vystoupení. My muzikanti jsme tak zajišťovali hudební doprovod na zkouškách, obchůzkách i vystoupeních krúžku, což pro nás byla obrovská škola – přímo za pochodu jsme se spolu s tanečnicí učili rytmy tanců, nové písně, harmonické chody. Taková průprava je pro lidové muzikanty nenahraditelná a na naší muzice je dodnes výrazně patrné, že jí prošla a dodnes s tanečnicí úzce spolupracuje. Na oplátku jsme v řadách Slováckého krúžku lovili nové muzikanty, což trochu dopalovalo tehdejšího vedoucího Radka Hynšta. Tak jsme získali našeho prvního basistu Jarka Měchuru i toho pozdějšího Františka Stratila, který v muzice hrával až donedávna. Chyběl ještě vcelku zásadní element – vychovat si dobrého primáše, což je alfou a omegou každé muziky. Opět byla po ruce členská základna krúžku a kluk, kterého moc nebavilo tancovat, ale zato skvěle zpíval. „Z hecu“ jsem jej oslovil, zda by nezkusil

naučit se na housle a on tehdy souhlasil. Ani v nejbujnějším snu jsem ovšem netušil, že Vašek Hajduch se hned druhý den zapíše na housle přímo k legendární Jitřence Haškové, která učila většinu z muzikantských es Kyjovska, včetně kluků Varmužových. O Jitřence bylo známo, že bere na hodiny jen perspektivní žáky a fakt, že Vaška přijala, vyzníval velmi nadějně. Každopádně jsme měli obrovskou kliku, protože Vašek se houslím věnoval tak intenzivně, že za několik měsíců hrával s naší muzikou a po roce ji začal primovat. Bylo nutné doplnit sestavu o další muzikanty, ovšem náš domácí soubor už byl muzikantsky poněkud vytěžen, a tak nám nezbývalo než poohlédnout se v okolních obcích. V Ratiškovcích se v té době rozpadla mladá muzika a její vedoucí Martin Jura nám dal tip na skvělého tercáše. A tehdy jsme přemluvili ke spolupráci Stanislava Tomečka. Hraje v muzice dodnes, patří mezi její zakládající členy a muzikantské opory. Kompletní muzika se tak mohla vrhnout do práce, která zahrnovala spoustu nekonečných zkoušek, ale i hrání na různých folklórních akcích a později také na těch komerčních. Začali jsme objevovat nádherný svět slovácké lidové písně, hledat ve zpěvnících i starých zápisech, pokukovat po legendárních muzikách v našem regionu i v okolních národopisných oblastech. Pomalu jsme se začali začleňovat do úžasné muzikantské rodiny cimbálových muzik, přestože nás na cestě k plnohodnotné a sehrané muzice čekal ještě pořádný kus práce a na ní milníky, jako je první vystoupení na Slováckém roku v Kyjově v roce 1995, samostatné vystoupení v klenotnici milotického festivalu v roce 1996, doprovázení Omladiny na všech jejích vystoupeních včetně tvorby jejích tanečních pásem, občasný doprovod mužského sboru i Oskorušky na jejich akcích. Později se k naší sestavě přidávají i mladší muzikanti – Marek Novotný z Milotic a basista Ondra Sochna z Vlkoše. Ač teprve sedmnáctiletý šohaj, Ondra posunul svým umem naši muziku o dvě úrovně výš. Tehdy začal zlatý věk naší muziky a cesty spolu s Omladinou na zahraniční festivaly, poprvé do Řecka v roce 1999, další do Dánska, Španělska, Belgie a Anglie. Od té doby prošla naší cimbálovou muzikou celá řada dalších skvělých muzikantů, mezi jinými basisté Aleš Lysoněk, Vojta Uher, Franta Gasnárek. V roce 2005 přichází další žák Jitřenky Haškové František Neduchal. Po kratším působení v naší muzice převzal její primování po Vaškovi Hajduchovi, který odešel do sboru Národního divadla v Praze, a muziku primuje dodnes. V roce 2012 se stává členem muziky Tomáš Neduchal a konečně v roce 2022 služebně nejstarší muzikant František Setínský. Cimbálová muzika Hantál tak hraje už řadu let ve stálé sestavě: prim – František Neduchal, terc – Stanislav Tomeček, kontr – Tomáš Neduchal, basa – František Setínský, cimbál, gajdy – Miroslav Blahušek. Naše muzika hraje už více než dvacet let také jako gajdošská – je to připomínka nejstarší hudební formace, která hrávala a doprovázela tanečnicí na Slovácku i na celé Moravě. Staré lidové písně v podání gajdošské trojky mají svoje neopakovatelné kouzlo a jedinečnou atmosféru a dokážou emočně propojit posluchače s generacemi našich předků.

Vánoční besídka 1995

Cesta pod Šidleny, 1996

Fašáňk 1996

Hody 2005

Košť 2011

Strážnický skanzen 2012

Hody ve skanzenu 2012

Degustace v Mělníku 2016

Jaro ve skanzenu 2014

Cimburský košť vín 2023

Vacenovice zima 2024

Omladina a muzika na MFF Strážnice 2024

Pořad ke 30.výročí založení muziky, milotický festival 2024

Punc jistě originality dodává naší muzice fakt, že její členové nebyli odchovanci jiných muzik v regionu a byli tak odkázáni na hledání vlastní regionální muzikantské identity a objevování jedinečného písňového materiálu své oblasti. Inspiraci hledali u věhlasných muzik na Kyjovsku – Kovaříkovy cimbálové muziky v Ratíškovicích, Cimbálové muziky Marýnka z Vracova, Cimbálové muziky Mojmíra Vlkajana, dubňanského Vyšicka, Cimbálové muziky Jury Petru, Varvažovy cimbálové muziky nebo ždánického Hradiska. Hlásíme se také k odkazu vacenovického primáše Januára Hnilicy a jeho muziky, která působila v naší obci v meziválečném období. Jeho odkaz naplňujeme výchovou mladých muzikantů, našich pokračovatelů, kteří jednou převezmou jedinečný odkaz našich předků a budou ho předávat následujícím generacím.

CM Hantál a CM z Milotic – milotický festival 2024

Základním gruntem repertoáru muziky je kyjovské Dolňácko, výrazně obohacované o okolní regiony, ale také lidová muzika, sesbíraná „od Šumavy k Tatrám“. To je dnešní Cimbalová muzika Hantál, pojmenovaná podle legendární polní trati ve Vacenovicích. Chtěl bych všem jejím členům poděkovat za obrovské množství práce na udržování jedinečného národopisného odkazu v naší obci i regionu, za nezištné muzicírování na zkouškách a vystoupeních Omladiny i Oskorušky, hraní na hodech, obchůzkách

a jiných kulturních akcích v naší obci i na festivalech v regionu. V letošním roce vás zveme ještě na tradiční pořad Vánoce na Moravě v sobotu 21. prosince, Gajdošské nokturno na Růdníku 25. prosince a 22. února příštího roku pak na Fašaňkovou besedu u cimbalu.

Děkujeme vám všem za vaši přízeň a přejeme vše dobré do roku 2025.

Miroslav Blahušek, Cimbalová muzika Hantál

Cimbalová muzika Hantál 2024

SETKÁNÍ LIDOVÝCH VYPRAVĚČŮ 17. 11. 2024

Setkání lidových vypravěčů a bavičů se na Hornácku stalo již tradicí. Vzniklo jako hold a vzpomínka na legendárního a známého hornáckého lidového vypravěče Vaška Mlýnka z Kuželova.

Mezi vypravěči se tento rok mimo jiné objevili legendy jako Antonín Pavluš, Jiří Miškeřík z Hrubé Vrbky, ale také slovenský trubač a vypravěč Jakub Badrna ze Zohoru. Poprvé jsme na podiu mohli uvidět, a hlavně uslyšet našeho Františka Ilčíka. Byl neuvěřitelný, vtipný, bezprostřední a dokázal reagovat na podněty z publika i na vstupy Antonína Vrby, který prohlásil, že nechápe, že si Franta nedal ani štamprlu slivovice. Franta dokázal publikum rozesmát od první minuty, dokonce některé z nás musel z podia usměrňovat, protože jsme svým hlasitým smíchem rušili.

Františku, Vacenovice jsou na tebe pyšné, rozesmát publikum není jednoduché a ty jsi to dokázal moudrým, lehkým a svižným vyprávěním.

Děkujeme a těšíme se na další ročník, a to už přijedeme z Vacenovic autobusem 😊.

Jana Bačíková

*Rúdníku Rúdníku, dědinko v lesi,
dlúho sem ťa hľeďal, neved'a, kde si.*

*Tož sem ťa objavil v prostredku Dúbravy,
došiel sem k tebe, sedl si do trávy.*

*Sedím tu u cesty, užívám ticha,
nechávám minulosť, ať na mňa dýcha.*

*Sedím tu u cesty, užívám ticha,
najednú od lesa turista kýcha.*

*Očiska napuchlé, sopel mu teče,
po ceste packuje, sotva sa vleče.*

*Když ke mně dorazil, zděšeně praví,
co sa ně stalo, šak sem býl zdravý.*

*Klidně mu povídám, jaro je tu,
osle, si alergik, agáce kvetú...*

František Ilčík

ŽENSKÝ PĚVECKÝ SBOR MARIJÁNKY

Pomalou končící rok 2024 vybízí k bilancování. Marijánky se 21. ledna opět rády prezentovaly ve vacenovickém Kulturním domě na tradičním Předfašaňkovém zpívání mužských sborů. 3. února byly pozvány TJ Sokol Dubňany na Župní ples do nově zrekonstruovaných prostor sokolovny. Zažívaly přátelskou atmosféru spojenou s výborným pohoštěním a nechyběla ani tombolová výhra. 4. dubna se jako sokolky zapojily do pravidelného úklidu lesa.

V měsíci březnu se ponejvíce zapojily do života farnosti. V postní době organizačně a pěvecky podpořily veřejný i kostelní obřad Křížové cesty. Rády byly účastnice farního poutního zájezdu do Koclířova a města Svitavy (4. 5.), kdy mohly vyjádřit vděčnost duchovnímu správci naší farnosti P. Sedlákovi k 20. výročí kněžské služby. 16. května zajistily pěvecký doprovod poutního putování do milotické zámekské kaple, kde se sešli zástupci obou farností, aby si při mši svaté připomněli odkaz světce Jana Nepomuckého.

I v tomto roce Marijánky využily nabídky místního sdružení seniorů (SZPO) a zúčastnily se rekreačního pobytu na Vysočině (18. – 23. 5.). V místě ubytování – obec Vilanec (Hotel Mlýn) – navštívily farní kostel, kde dostaly od starostky možnost k prezentaci. Marijánky měly radost, že jejich pěvecké pásmo (nejenom mariánských písní) „vyneslo“ finanční příspěvek pro potřeby chátrajícího kostela.

25. května byly Marijánky pozvány – jako dobré kamarádky a zástupkyně kyjovského Dolňácka do Kulturního domu ve Velké nad Veličkou k účasti na přehlídce hornáckých sborů tzv. Májové zpívání. Marijánky rády přijaly od Mužského sboru Od lip nabídku k účasti na tradiční přehlídce pěveckých sborů v přírodním areálu Rúdník. Úspěšné kulturní pásmo Zpívání s beranem proběhlo v sobotu 1. června. Společenství několika pěveckých sborů a dobrá organizace vytvořily přátelskou, rodinnou atmosféru. V dalších letních dnech se Marijánky zpěvem i organizačně zapojily do třídních farních oslav: pátek 7. června proběhla Noc kostelů, 8. června probíhal Farní den - bohatý kulturní program místních pěveckých a tanečních skupin jako veřejná oslava jmenin kostela, v neděli 9. června byla sloužena slavnostní krojovaná poutní mše svatá.

Členky sboru potěšilo pozvání od zpěvaček z Kuklova k oslavě 50. výročí vzniku jejich sdružení. Slovensko je přivítalo v zahradních prostorách místní školy, kde proběhla přehlídka místních pěveckých a tanečních skupin všech věkových kategorií. Vedení kuklovského sboru ale s bolestí konstatovalo, že členská základna zpěvaček „vymírá“ a chybí jim krojové vybavení. 5. července si Marijánky u cimbalu s chutí zazpívaly v areálu Nákla u příležitosti svěcení nové sochy. O den později se připojily k vacenovickým farníkům

Výstava v Poslanecké sněmovně „Dana a Emil - naše olympijské legendy“

Na návštěvě u p. Marie Fišerové

putujícím do Žarošic. Mší svatou byl zahájen první ročník „soukromé“ návštěvy naší farnosti této mariánské svatyně.

10. srpna Marijánky přijaly pozvání od ženského sboru z Hroznové Lhoty. V příjemném prostředí kulturního domu zažívaly radost při společném zpěvu se sbory z Podluží i z Hornácka. Neděle 25. srpna - slavnostní Dožínková pouť v Blatnici pod sv. Antonínkem - byla pro Marijánky výzvou k účasti, protože jsou členkami Matice svatoantonínské. Opět zajišťovaly vacenovské krojované zástupce při nesení obětních darů. Jako členky Matice podpořily svou účastí i duchovní zájezd (7. 9.) spojený s návštěvou brněnských kostelů, poutního místa Vranov a „netradiční“ kaple v Nesvačilce.

Měsíc září přinesl pěkné osobní i pěvecké zážitky. Marijánky navštívily (9. – 11. 9.) „charitní“ záměček v Hoješíně – sídlo milých sester františkánek. Opět mohly zažívat jejich pohostinnost za to, že zpěvem a „slováckými dary“ (koláčky a víno) potěšily „jejich“ seniory, nemocné nebo ochotné spolupracovníky při jejich službě. Marijánky využily blízkosti lázní Bohdaneč u Pardubic, aby zde navštívily vacenovskou občanku paní Marii Fišerovou. Potěšily nejenom ji, ale i ostatní klienty zpěvem lidových písní na přání, vacenovickými kroji a domácím pohoštěním. Paní Marie byla za návštěvu velice vděčná, protože jí Marijánky připomněly rodnou obec. Malým dárkem jí také poděkovaly za slovácké výšivky, kterými obohatila výzdobu vacenovického kostela. Poslední akce v září, kterou Marijánky za místní TJ zajistily, nese název „Sokol v pohybu“. Již tradičně probíhá v tělocvičně Základní školy a nabízí dětem všech tříd možnosti, jak si zasportovat.

Neděle 6. října - vacenovická hodová mše svatá - byla pro Marijánky příležitostí „vytáhnout“ sváteční kroje. O dva dny později vyjžděly zpěvačky do Prahy, aby navštívily historické prostory Poslanecké sněmovny. Za pozvání vděčily naší starostce Ing. Bačíkové, která je pozvala k pěvecké a krojové prezentaci u příležitosti zahájení výstavy o životě olympioniků manželů Zátopových. 19. listopadu dostaly Marijánky příležitost navštívit Brno. Kroji a zpěvem potěšily klienty léčebny CURGAL KLINIK.

Měsíc prosinec je pro všechny zpěváky a hudebníky náročný! Již první nedělí adventní (1. 12.) se Marijánky zapojí do rorátních zpěvů, 7. prosince budou zajišťovat pohoštění účastníkům farní duchovní obnovy (pod vedením PhLic. K. Lachmanové, Th.D.) a podpoří tradiční Zpívání u vánočního stromu (23. 12.). Jako členky Chrámového sboru sv. Cecílie oslaví zpěvem koled Boží narození a 29. prosince uzavřou v našem kostele svůj pěvecký rok prezentací na Vánočním koncertě. Marijánkám dělá radost, když mohou, alespoň dárkem v tomto radostném čase narození Ježíška, potěšit opuštěné ukrajinské děti.

Všecko dobré čtenářům zpravodaje vinšují
vacenovské Marijánky

DH VACENOVJÁCI

Vážení spoluobčané a příznivci naší dechovky, tak jako každý rok i letos nastal čas se poohlédnout za uplynulými měsíci. Máme za sebou plesovou sezónu, spoustu zábav, přehlídek, koncertů a samozřejmě hlavně hodů. Za zmínku určitě stojí hody v Uhřicích, kde v sobotu i v neděli byl vyprodán sál a řádilo se až do rána, nebo např. hody v Hýslách.

Poslední měsíc v roce patří tradičně vánočním koncertům. Tento rok máme 4 koncerty a jako náš host vystoupí Mužský sbor z Vacenovic pod vedením Franty Novotného. Jsme moc rádi, že opět přijali naše pozvání.

Mnozí z Vás určitě zaregistrovali, že rok 2024 začal pro naši dechovku velkou změnou. Kapelník Petr Grufík předal pomyslné žezlo svému synovi Peťovi, a tak mají Vacenovjáci za sebou první rok pod jeho vedením.

Dovolte nám, abychom touto cestou ze srdce poděkovali našemu bývalému kapelníkovi Peťovi Grufíkovi st. za skvělou práci, kterou věnoval Vacenovjákům. Kapelníka dělal 32 let a za jeho vedení kapela získala spoustu ocenění. Natočili jsme 25 CD nosičů, rozhlasových a televizních pořadů. Odehráli jsme stovky akcí, projeli jsme celou Evropu. Peťa získal pro naši kapelu i vynikajícího sponzora, ale hlavně senzačního člověka pana Ing. Jana Nováka, rodáka z Vacenovic. Díky němu jsme zakoupili novou aparaturu, krojové košile a spoustu dalších věcí potřebných k muzicírování.

Bohužel pracovní důvody už nedovolují Petrovi se dechovce věnovat na 100 %, a my mu můžeme jen za vše poděkovat. Takže bývalý kapelníku, ještě jednou: „klobouk dolů a mnohokrát děkujeme...“

Závěrem bychom chtěli všem poděkovat za přízeň, kterou naší dechovce věnujete.

Přejeme vám krásné prožití vánočních svátků a v novém roce 2025 hodně zdraví, štěstí, a hlavně píseň na rtech.

DH Vacenovjáci

ROK 2024 A MUŽSKÝ SBOR Z VACENOVIC

Je adventní doba, blíží se Vánoce a po nich veselé silvestrovské zakončení roku 2024. Tento čas je vhodnou příležitostí pro připomenutí akcí a zážitků, které jsme se sborem letos prožili.

Rád se s vámi o tyto vzpomínky podělím. Náš umělecký rok jsme již v prvním týdnu letošního roku zahájili na Farní veselici. Na pódiu jsme byli společně s Marijánkami a vzájemné písničkové škádlení jsme zakončili tak, jak to mezi ženským a chlapem funguje i v normálním životě – společnou „usmiřovací“ písničkou.

Začátkem roku jsme finišovali s pečlivou přípravou na stěžejní akci sboru, kterou bylo v neděli 21. ledna XVIII. Předfašankové setkání mužských sborů ve Vacenovicích. Naše pozvání přijali kamarádi z mužských sborů z Dubňan, Hroznové Lhoty, Milotic, Ratiškovice, Smolinského (SR) a Tasovic. Letos jsme zase porušili naše heslo „Říkalo sa bez bab“ a na setkání zazpívaly nejen naše Marijánky, ale i Bzenecké drmolice a Zpěvule z Bánova. V nedávné době jsme se zúčastnili akcí, které pořádaly, a tam jsme zase my byli „Růže mezi trnami“ 😊. Na tomto místě bych chtěl znovu poděkovat všem sponzorům a našim příznivcům, kteří setkání podpořili nejen finančně, ale i materiálně. Více než 120 spokojených účinkujících je pro nás tou největší odměnou a pěknou vizitkou pro propagaci naší obce.

I letos jsme ve sboru oslavili významné kulaté životní jubileum. Do řad sedmdesátníků vstoupil Slávek Mikéska. Tož Slávku: „Všecko nejlepší, pevné zdraví a NA ZDRAVÍ!“

Pro dárce krve a zaměstnance transfuzního oddělení v Kyjově jsme zazpívali v prostorách nemocnice na již tradiční akci „Daruj krev s mužským sborem“ – letos proběhl 17. ročník. A protože „Dárců krve není nikdy dost“, další ročník uspořádáme opět v polovině března příštího roku. Den Země – úklid kolem Vacenovic. Na této velmi potřebné a záslužné akci jsme opět nechyběli a po sběru nepořádku „v našem úseku“ od Šmelcu po drůbežárnu jsme zase mohli starostce nahlásit: „Splněno!“

Poslední dubnová neděle patří setkání mužských sborů v Dubňanech – letos už 32. ročník. Dubňáci neklamali a setkání bylo opět perfektně připravené.

19. května jsme dopoledne zazpívali na křtinách Amálie Stašové a odpoledne, cestou na zpívání do Milotic, jsme se zastavili u strýce Nováka a písničkovou kyticí jsme jim pogratovali ke krásným 100. narozeninám.

Další týden jsme zazpívali na Slavíně v Ratiškovicih – zase se organizátoři zapomněli pořádně pomodlit a začátek akce se proto opozdil z důvodu vydatné bouřky 😊.

V sobotu před poutí jsme vystoupili na Dnu farnosti. Při této krásné akci se sejdou všichni vacenovští umělci a svým zpěvem a tancem potěší všechny přítomné diváky.

Již klasicky jsme k „radosti“ našich rodin nezaháleli ani o prázdninách. U vína při měsíčku jsme opět absolvovali šestihodinový, sice náročný, ale velmi příjemný písničkový maraton, který končil až po půlnoci.

Velmi nás potěšilo pozvání pořadatelů k účasti na Národopisném festivalu v Miloticích. Vystoupili jsme ve zvyklostním pořadu autorů Vaška Lungy a Zdeňka Harce – Zámek, kostel, hospoda – aneb střípky ze života milockého panství. Hned další večer jsme kamarádům z Bořetic pomohli na Předhodovním zpívání zapálit bořetické hody.

V našem uměleckém kalendáři nemůže v polovině srpna chybět návštěva Hroznové Lhoty na folklorním odpoledni s kamarády zpěváky. Poslední pátek v srpnu máme už několikrát vyhrazený pro účinkování na charitní akci v rámci Dne otevřených dveří v DPS Svatobořice-Mistřín. Při této nádherné akci jsme se poprvé představili v našich nových tričkách. Tato trička jsme si sami sobě symbolicky věnovali v období, kdy před třiceti lety Mužský sbor z Vacenovic zahájil svou pravidelnou činnost. A ještě jednu radost jsme si udělali. S kompletní sponzorskou podporou našich "Nesovických" přátel, pravidelných návštěvníků našich vystoupení, jsme "vyhodnotili" naše dosavadní umělecké působení v krásném prostředí sýpky Vinařství B\V.

Ani letos jsme nechyběli v Praze – tentokrát přímo v prostorách Parlamentu ČR. Byli jsme součástí vernisáže ke 102. výročí narození Dany a Emila Zátokových. Opět jsme se setkali se spoustou zajímavých a významných osobností.

V rámci dobrých vztahů jsme naším zpěvem a zdravicí podpořili „Setkání Letochů“ – kde jinde než v sále Hospody U Letochů.

Na pozvání Klubíčka jsme se i my první adventní neděli zúčastnili rozsvícení vánočního stromu. Velké množství účinkujících a návštěvníků bylo velkou odměnou pro pořadatele a výzvou pro další ročníky.

I letos pokračovala naše spolupráce s dechovou hudbou Vacenovjáci. Děkujeme Petrovi Grufíkovi, že jsme mohli být součástí vánočních koncertů v Uhřicích a také u nás ve Vacenovicích.

Naše akce na konci prosince mají již svoje pevné termíny, tak vám je jen připomenou. Doba adventu je dobou očekávání. Také letos, stejně jako minulé roky, toto očekávání zpřijemníme 20. prosince našim spoluobčanům v Domě pokojného stáří v Čeložnicích.

V pondělí 23. prosince vás co nejsrdečněji zveme na „Zpívání u vánočního stromu“ před OÚ – začátek tak jako každý rok v 16:15 po rozsvícení stromu. Teplé oblečení si vezměte s sebou z domova, něco tekutého pro zahřátí bude připraveno – případné tekuté vzorky vašeho pěstitelského úsilí jsou vítány. Pokud bude nepříznivé počasí, zazpíváme si ve sklepě U Habáňa.

V neděli 29. prosince uspořádáme Vánoční koncert v kostele Božského Srdce Páně ve Vacenovicích – začátek v 15 hodin. Na koncertě vystoupí Scholička, Marijánky, Céřečky, Saxofonový kvartet a Mužský sbor z Vacenovic.

Pokud vás činnost našeho sboru zaujala, můžete více informací získat na webových stránkách: www.mszyvacenovic.wbs.cz nebo na našem Facebooku. Pokud si doma žijete poklidným manželským nebo partnerským životem a umíte zpívat, je nejvyšší čas to změnit. Rádi mezi sebou přivítáme nové zpěváky – zkoušky máme každý pátek. Nebojte se změnit a oživit stereotypní domácí atmosféru 😊.

Děkujeme našim rodinám za obrovskou podporu a trpělivost. Vám, věrným posluchačům a divákům, patří velký dík za přízeň. Všem přejeme krásné prožití svátků vánočních a úspěšný nový rok 2025.

*Mužský sbor z Vacenovic z. s.
Zdeněk Novotný*

Hroznová Lhota - Folklorní odpoledne

Tričková premiéra

U vína při měsíčku - Vikoš

Na transfuze je vždycky veselo

Vernisáž v Praze

Z ČINNOSTI VACENOVICKÝCH SENIORŮ ZA ROK 2024

Zase utekl rok jak voda a já bych se s vámi ráda podělila o zážitky z aktivit vacenovických seniorů.

Rok 2024 jsme zahájili výroční schůzí, na které jsme schválili plán činnosti na letošní rok. Tradičně nám zpestřili náš program manželé Grufíkovi a vytvořili tak výbornou atmosféru, kdy jsme si mohli zatancovat, ale také si rádi zazpíváme. V únoru je samozřejmostí fašaňk, k této příležitosti si nasmažíme milosti, koblížky a jiné masopustní speciality, a také již pravidelně přichází Vacenovští muzikanti a svým vystoupením přispějí k dobré náladě, my si zazpíváme, zatancujeme a všem je dobře u srdce. Muzikantům moc děkuji za jejich vystoupení a také za to, že nám přišli zahrát i ke svátku žen, který jsme také spolu v březnu oslavili. Chci také poděkovat seniorkám, které pomáhaly při zajišťování výstavy krojovaných panenek, jejich pomoc byla při organizaci velmi důležitá. Pěkným kulturním zážitkem byla návštěva Mahenova divadla na představení Lucerna. Aktivně jsme se zapojili do akce Den země. Svou účastí tak přispíváme k tomu, aby naše obec byla čistá a krásná. Nejvíce zážitků jsme si přivezli z šestidenního pobytu na Vysočině. Navštívili jsme hrad Pernštejn, Muchovu Epopej, nejvýše položenou vinici na Moravě Sádek, kláštery Želiv a Zelená hora, zámky Náměšť nad Oslavou, Rokytnice, Japonskou zahradu, Jihlavské podzemí a jiné další zajímavosti. Večery jsme trávili u bowlingu, kulečnicku, při zpěvu s harmonikou. V blízkosti našeho hotelu jsme objevili malý kostelík. Po dohodě s místním správcem kostela a také paní starostkou jsme kostel navštívili, Marijánky zazpívaly několik marijánských písniček a také jsme přispěli sbírkou na rekonstrukci kostela. Byl to týden plný nových zážitků a poznatků a už se těšíme na dovolenou v příštím roce. Velmi vydařenou akcí je také sportovní klání s mladými discgolfinisty. Trochu si zasportujeme, na kluky a holky z discgolfu sice nemáme, ale je to hezká zábava. Po sportu si dáme grilované koleno, pivečko a pobavíme se při kytarě. Letos nám přijel zahrát náš kamarád, bývalý Vacenovják Milan Blaha a bylo to super. Děkuji vedoucím z discgolfu za pěknou spolupráci. Zdařilý byl také dvoudenní zájezd do polské Čenstochové se zastávkou u šikmého kostela v Karvině a také prohlídkou krásného

městečka Bielsko Biela, zvaného Malá Vídeň, kde jsme mimo jiné mohli vidět např. Bolka a Lolka a ochutnat polské speciality. Naše seniorky jsou velmi aktivní a již několik let ve spolupráci s místní knihovnou se koná trénování paměti. Procvičíme si paměť, povykládáme, co je nového a je to hezké dopoledne.

V prosinci nesmí chybět mikulášské posezení. Děvčata seniorky připraví naše tradiční chlebičky, každý přinese nějaké dobré víno a spolu si užijeme pěkný večer. Nesmím zapomenout na naše tanečnice, které si pravidelně připravují taneční vystoupení pod vedením Šárky Foltýnové a reprezentují naši obec na Seniordance. Letos výborně reprezentovaly se svým vystoupením Švihák lázeňský v Ratíškovicích.

V předvánočním čase pravidelně navštěvujeme vánoční jarmark v některém z našich měst. Letos to byla Olomouc s překrásným vánočním stromem, nesmí chybět vánoční punč a jiné speciality, které na jarmarku lákají. Velkým zážitkem byla návštěva Arcibiskupského paláce, navíc obohacena výstavou s názvem Za betlémskou hvězdou aneb advent a Vánoce v Arcibiskupském paláci. Zde jsme shlédli úžasnou výstavu betlémů, ale také jsme mohli vidět to, jak slavila Vánoce Marie Terezie, jestli její děti dostávaly od Ježíška dárky, nebo jaký trest si pro jejího nezdárného synka připravil Mikuláš, jaké dárky si přála císařovna Sisi, a jak slavili Vánoce biskupové, s velmi pěkným odborným výkladem a krásně jsme si užívali adventní čas.

O Vánocích myslíme na ty, na kterých nám záleží, na ty, kteří už mezi námi nejsou. Jsou jako bílé vločky, snášejí se na naši rozehřátou dlaň. I kdyby se nám nepovedlo všechny vločky pochytnat a pošeptat jim tichouňké vánoční přání na dlani, stále můžeme pošeptat svá přání do zimního vánku a ten je roznese do všech koutů k našim blízkým.

A JÁ DNES POSÍLÁM TAKOVÉ MALÉ PŘÁNÍ KRÁSNÝCH A RADOSTNÝCH VÁNOC K VÁM, VŠEM NAŠIM ČLENŮM A PŘÁTELŮM A PŘEJI VE ZDRAVÍ A ŠTĚSTÍ PROŽITÝ ROK 2025.

Za vacenovické seniory Květoslava Malá

Hotel Mlýn Vılanec

Klášter Zelená hora

MOTOBANDA VACENOVICE

Motobanda Vacenovice: to je 15 let pomoci, zábavy a společné vášně. Motobanda Vacenovice letos slaví úctyhodné 15. výročí od svého založení v roce 2009. Skupina nadšených motorkářů z jižní Moravy, která vznikla z lásky k motorkám, se postupem času stala nejen společenstvím přátel na dvou kolech, ale také symbolem solidarity a podpory pro ty, kteří to nejvíce potřebují. Od koníčku k pomoci druhým. Od roku 2017 Motobanda pravidelně pořádá charitativní akce na podporu handicapovaných dětí a dalších potřebných. Jejich první velkou charitativní akcí byla podpora dětského domova v Hodoníně. Loni pak přispěli na Baby box v Kyjově, čímž pomohli zachránit životy novorozenců v nouzi.

Letos Motobanda nejen slavila, ale také pokračovala ve své misi pomáhat. V dubnu se její členové zapojili do akce "Uklid'me si obec", čímž ukázali, že jim záleží nejen na lidech, ale také na životním prostředí. Červen byl ve znamení dvou velkých událostí – tradičního žehnání motorek a oblíbeného dětského dne, pořádaného místní neziskovou organizací Klubíčko, který se letos nesl v duchu Pohádkového lesa. Zde se členové Motobandy zúčastnili jako šmoulové. Před prázdninami se také Motobanda vydala předat symbolický šek Vašíkovi Krupanskému do Kyjova, který potřebuje speciální péči pro své každodenní bytí. Tento akt je důkazem, že pomoc druhým je hluboce zakořeněná v hodnotách Motobandy. Plány do budoucna Motobandy Vacenovice jsou důkazem, že vášně pro motorky může být spojena s dobrými skutky. Členové tohoto výjimečného klubu dokazují, že srdce motorkářů může být stejně velké jako jejich stroje. V příštích letech plánují pokračovat v charitativní činnosti, podporovat děti a rodiny v nouzi a organizovat akce, které přinášejí radost nejen jim, ale i celé komunitě.

Motobanda Vacenovice, ještě jednou gratulujeme k vašemu výročí a děkujeme za to, co děláte pro své okolí! Pro ty nedočkavé, 16. ročník žehnání motorek se uskuteční 8. 2025, budeme se na vás všechny těšit.

Bc. Nikol Profotová

POZDRAVENÍ Z CHARITY

Vážení a milí spoluobčané, uživatelé našich služeb a příznivci charitního díla!

Otočením jednoho z posledních listů v kalendáři se nám přihlásil prosinec, poslední měsíc roku 2024. Čtyři svíce na adventním věnci co nevidět vystřídá krásně nazdobený vánoční stromeček a i přesto, že můžeme v posledních letech o sněhových vločkách za okny jen snít, výzdoby našich domovů, vůně cukroví a všudypřítomný ruch s tóny krásných koled nám předznamenávají, že se opět blíží Vánoce. Čas, kdy jsou si lidská srdce tolik blízká.

Jaký byl rok, který právě končí, pro každého z nás a naše rodiny nemohu a ani nechci hodnotit. Byly to jistě události radostné i bolestné; takové, jaké život přináší. Z hlediska lidské společnosti se mi jeví současná situace čím dál složitější; svět se zdá nemocný, společnost rozpolcená a pospolitost dokážeme vyjádřit snad jen při živelných katastrofách, jakými byly třeba letošní podzimní povodně.

Charita Kyjov jako obvykle i letošní rok zahájila Tříkrálovou sbírkou; ta se konala tradičně v měsíci lednu a její celkový výtěžek byl - i díky vám všem - opět vyšší než vloni. Shromažďování finančních prostředků je spojené především s radostnou zvěstí o příchodu Spasitele na tento svět. Výše výtěžku sbírky je pak ale určujícím faktorem, do jaké míry a kolika lidem můžeme v příslušném roce pomoci žít lepší a důstojnější život.

V průběhu roku se Charitě Kyjov podařilo postupně realizovat několik předem plánovaných investic. Pracovníci Charity si jsou moc dobře vědomi toho, že je potřeba stále něco vylepšovat, zdokonalovat. Technické zázemí, vozový park nebo třeba i prostory a prostředí, kde poskytujeme naše sociální, zdravotní a ostatní charitativní služby.

V podzimních měsících byla hlavním tématem všech charit pomoc v oblastech zasažených povodněmi, které byly důsledkem vytrvalých dešťů. I my jsme se společně snažili zmírnit dopady povodní a pomoci lidem překonat jejich nejtěžší chvíle. Charita Kyjov poskytla jako dar zasaženým oblastem vysoušeče, desinfekci, finanční podporu i nabídku pomoci pracovníků v terénu za účelem poskytnutí psychologické pomoci, krizové intervence a terénního šetření.

Charita Kyjov nabízí a podává pomocnou ruku všem, kteří ji potřebují. Starým i mladým, handicapovaným, osamělým, uživatelům návykových látek, lidem v obtížné životní situaci, nevléčitelně nemocným, umírajícím. Všem, kterým postupně ubývají síly a někdy i chuť do života. Po celý rok byli pracovníci Charity Kyjov oporou a na blízkou těm, kteří byli odkázáni na pomoc druhých. Ve chvílích lidské bezmoci, smutku, zoufalství a utrpení přinášeli pomoc, naději, radost, povzbuzení, světlo, klid a jistotu. Zažívali různé příběhy a vstupovali do nich s nasazením, profesionalitou, lidskostí a důstojností.

Chci z tohoto místa upřímně poděkovat celému kolektivu obětavých a odborně zdatných pracovníků, které Charita Kyjov má a na které se může spolehnout. Děkuji všem kolegům i kolegyním za jejich profesionální, poctivou a obětavou práci, kterou každodenně odvádí. Přeji jim, aby v sobě i nadále nacházeli sílu a odvalu zas a znovu se obětovat pro druhé; aby nepochybovali o hlubším smyslu tohoto povolání a dovedli být sluncem, které vždycky zazáří těm, ke kterým přicházejí.

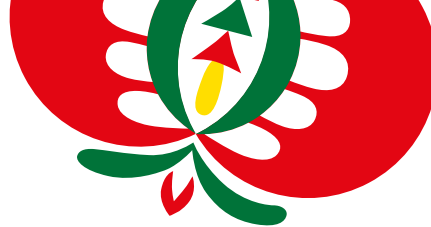
Nejkrásnější svátky v roce jsou za dveřmi; adventní čas a čekání na příchod Spasitele končí. Přeji nám všem, aby Vánoce nebyly jen vzpomínkou na minulost a na oslavu Ježíšova narození, ale abychom v tyto dny zakoušeli skutečnou blízkost a nemarnili zbytečně čas trápením, že není všechno podle našich představ.

Pozastavme se a těšme se z maličkostí a z každého upřímného úsměvu. Věřme, že právě o Vánocích dostáváme od Boha všechno, co potřebujeme. A to i k tomu, abychom mohli dělat šťastnými ty druhé; naše blízké i ostatní.

Požehnané vánoční svátky, hojnost zdraví, radosti a pokoje!

Bc. Jitka Rybová, DiS.
Charita Kyjov, vedoucí PS

NEVADNOUCÍ ODKAZ „MAMIČKY-KOSTYMÉRKY“

Paní Ludmila Mikulčíková (1932 – 1923) s láskou přijala - od ženského pěveckého sboru Marijáanky – titul „mamička“, který sama ještě doplnila odborným termínem „kostymérka“. Zanechala nesmazatelné stopy nejenom v životě lidových zpěvaček, ale také v kulturně-společenském životě obce. Její nevšední osobnost byla zasluženě zařazena mezi lidové umělkyně. Dokázala nejenom šikovnými rukama, ale i celou duší a srdcem tvořit krásu vacenovického kroje. Tato „viditelná“ památka jejího odkazu nás vede k zamyšlení: kde brala inspiraci, potřebný čas, fyzickou i duchovní sílu, kde byl zdroj její životní radosti a vyrovnanosti?!

Obecně „naša tetička“ byla moudrou ženou, výbornou vypravěčkou a „spolehlivou“ pamětnicí. Při svátečních besedách nebo později při pravidelných „doprovodných“ cestách z kostela, jsem měla příležitost poslouchat její životní postřehy. Vynořovaly se jí zašlé časy dětství, mládí. Ráda předávala osobní vzpomínky našich společných předků. Díky jejímu milému, žertovnému přednesu jsem mohla „nahlédnout“ do jejího „širokého srdce“.

Protože byla až do posledních chvil života „mamičkou-kostymérkou“ sboru Marijánek, často naše hovory směřovaly ke krojové výbavě. Vyznačovala se jeho úhlednou úpravou, která budila pozornost a zájem širokého okolí. S potěšením předávala své zkušenosti a vítala každého, kdo chtěl být pokračovatelem v udržování krojové krásy. Pravdou je, že ona sama – jak zdůrazňovala - k práci „nikeho nepotřebovala k ruce“. Šibalsky upřesnila: „Krom botů užiju fšecho. Dyť to není žádný kumšt, dyž sa vidí, jak sa to má dělat!“ Na šití nových krojových dílů si dokázala zručně předkreslit potřebné vzory nebo střihy. Podle druhu látky a účelu použití následně vytvořila patřičnou výšivku a nakonec zkompletovala kroj určený pro různá roční období a příležitosti.

Nejvíce hodnotila práci na ženském kroji. I když při tvorbě nového oblečení pro vdanou nebo svobodnou ženu často používala zděděné - památeční krojové díly (především zachovalé části fěrtůšek, rukávců, obojků). S úsměvem podotýkala, že dnešní chlapci a muži – na rozdíl od svých předků - značně „povyrostli“ a ona musela nově šít kordulky, „lastyňáky“ a náročné výšivky na „gaťách“. I když jí s věkem ubývalo sil, přesto „neodřekla“ žádného zájemce: „Dyť všecho sa dá vyšít, aj do pevného sukna ide jehla. Akorát na něm nejde nic předmalovat a mosím šít od oka – popaměti. Ale přeca gaťe nachystám aj s řemeněm!“ S velkou zálibou chystala krojíčky nejenom svým vnukům a pravňukům, ale ochotně vyhověla ostatním zájemcům. S láskou a bez nároku na odměnu připravila obřadní kroje dětem přistupujícím ke svatému přijímání či mládeži k birmování.

S potěšením a velkým citem staré kroje opravovala a vracela k „životu“. Protože v mnoha případech věděla, kdo kdy si krojové části „nosíval“ nebo vyšíval či maloval. Pozorovala jsem s jakou zaníceností pod jejíma rukama nově „rozkvétala“ zašlá краса. I přes vysoký věk – především v době velkých církevních svátků nebo kulturních slavností – dokázala „pooblékat“ půlku dědiny!“

Kde hledat zdroj její tvořivé práce?

Paní Mikulčíková vyrůstala v prostředí, kde bylo krojové

oblečení součástí života, podobně jako vesnická, rodinná pospolitost a katolická víra. Tyto základy daly řád jejímu životu. Maminka paní Mikulčíkové (Ludmila Křížková 1902-1969) byla nejenom zručná vyšivačka, ale především měla ve Vacenovicích nezastupitelné místo malářečky. Dlouhá léta doslova sloužila celé dědině. Malovala ornamenty – vzory k vyšívání na krojové oblečení (hlavně šatky, rukávce, zástěry) nebo na výzdobu domácností (plachty, záclonky, peřinky, ubrusy). Paní Mikulčíková na ni s láskou vzpomínala: „Mamička nám ušily všecho, co zme potřebovali a nemoseli zme za nic platit. Dostaly to darem od Pána Boha, a proto sa mosely podělit aj s druhýma, kdo jejich ruk potřeboval.“

Uvážíme-li, kolik práce musely tehdejší ženy-matky v početných rodinách „zastat“, obdivujeme jejich pracovitost, osobní statečnost a odpovědnost za život farnosti. Paní Mikulčíková vidí před očima „sedřené“ ruce své maminky, když vyprávěla: „Co chvíli sem slyšela, jak lidé mamičce říkali, ať jim to namalují až budú mět čas. Ale tá bez dlúhého rozmýšlání říkaly: Daj to sem hned, aspoň si u toho odpočinu“. Na stůl se pak položila barevná látka nebo bílé plátno a „od ruky“ se začalo malovat.

Vyprávěním paní Mikulčíkové se nám dostalo vysvětlení, po kom asi mohla zdědit velkou obětavost, vstřícnost, vlohy a lásku k tvořivé práci! Také „neuměla“, podle příkladu mamičky, nikoho odmítnout, i kdyby měla „nastavit noc!“. Paní Ludmila zavzpomínala na svou první ruční práci: „Abych dala mamičce pokoj, nechaly mně vyšít kapesníček. A jak sem sa dušovala, že túto prácu nebudu nikdy dělat, tak sem sa přelice brzo dostala k šití svojí první šatky. U vyšívacího rámu zme seděly obě – já (tehda hopajda) aj s mamičkú, každá šila z jednoho konca. Stínové růže sem šila sama, rozinky zasěj mamička. A dyž k nám došly stařenka, tak mamičce řekly: „Ty už rači nešij, dyť Lidka je lepší než ty!“

Paní Mikulčíková trochu se smutkem vzpomínala, jak po skončení obecné školy ve Vacenovicích mohla jen krátce studovat na měšťance ve Strážnici. Již po dvou letech se musela loučit s klášterním prostředím školy, protože z rodného domu odešla její starší sestra (Antonie provd. Fryšťacká 1924-2019) a ona musela nahradit chybějící ruce v hospodářství! Vybavila si rozhodný hlas své mamičky: „Konec študování, máme doma kopavú krávu, mosíš mně u ní postát!“ Naša tetička Mikulčíková velice často a s láskou vzpomínala právě na strážnické řádové sestřičky, které upevnilly její víru. S úsměvem zhodnotila toto šťastné období slovy: „Bylo mně tam dobře, nic sem si nepromlsila!“

Její čas mladosti byl naplněn nejenom radostmi, ale především těžkou prací v zemědělském hospodářství. Přitom našla čas, aby se zdokonalila při ručním šití a později používala ke krojové tvorbě (hlavně ženských stejnokrojů) „šlapací mašinu Singrovku“. A protože „všecky robky nešily, byla šička na kšeft“. Při besedování si vybavila zážitek na první pochvalu: „Mašina udělá taky parádu! Ručně sem na kanafasku vyšila enom rabuše. A jednu naši tatíček mamičce řekli: Jupky ti moc nejdú, máš kanýrky na veliký skok – Lidka jich má pěkné, drobné!“

Vzpomínky často zalétávaly i na těžké období války. „Ničeho tenkrát nebylo, ale šikovné ruky si poradily. Dyž

sa nedala kúpiť pávka, tak som kreslila na práporovom plátně nebo červené kanafasce pávové kvítka lebo biele rozinky. Naši tatíček boli štrekařem, tak sedli na vlak, zajeli do Čech a nakúpili nám plátna, patáčok, knoflíkú. Všetko dali do servítka (do noše) a zasěj na noc s tým dojeli dom.“

Tetička sa pri našom besedovaní i pochválila, čo vôbec nebolo u ní zvykom: „Vyšila som z dúrek aj šatečky Pražského Jezulátkovi. A dyž sa zřídil vacenovský kostel, šila som aj s druhým novým kostelovým plachtu“. Pri tejto príležitosti vzpomnela opäť svoju obetavou a pracovitou matku, ktorá sa jí stala vzorom kresťanskej lásky: „Dyž někdo v rodině onemocněl, tak mamička už klečaly před oltářem a slibovaly, čo fšecho pro kostel pořídijú za uzdravení. A čo mohly, to obětovaly druhým“.

Zlomem jejého života sa stalo manželstvá uzavrené v roku 1954 s panem Františkom Mikulčíkem (1930-1994). Bol vyhlášeným zpěvákem, muzikantem, zasloužilým „křisitelem“ tradic a folkloru ve Vacenovicích. Nenuceně a s naprostou samozřejmostí s ním jeho žena Ludmila „táhla brázdu“. Co všetko členům početného folklorního souboru v oblečení chybělo, to nejen „došila“, ale také „všetcku chasu do světa vypravila!“ Nezištně a s láskou odpovídala za krojovou úroveň a pôvodnosť: „aby sa kroj nepotvořil!“.

Pri pracovných návštevách som mohla vidieť, čo všetko našehlila, naškrobila, naskládala, nachystala! Ve veku deväťdesiatich rokov na seba požalovala: „Já už su načisto k ničemu! Dyť na řádkování suknice včil potřebuju jednu tolik času, čo som bola mladá!“ Nažehlená nádhra řady šatek bola nepřehlédnutelná! Upozornila mě na ty mušelínové, které měly staré vzorové výšivky „podle mamičky: hodinky, pavůčky, rozinky, jablůčka“. Na pozdějších šatkách etamínových její ruce „kouzlily bohaté rožky“ – náročnější vzory vyšívání.

Ruce tetičky dlouhé roky vršily stohy bílých sukní. O úrovni této práce svědčí její slova: „Suknice mosijú byt nařádkované a uspořádané tak, jak jim patří podle toho, čo na nich leží – esli pávka, plyška nebo masovka. K vyvažování si nanosím děščůvky a ke škrobení mám – podle tvrdosti – škrob turkyňový aj kúskový. Pro lepší žehlení si pomáhám přísadama“. Výsledek práce jejich rukou vždycky nesl značku: „jak ze škatulky!“! Vzpomínala, že staré mamičky ke škrobení užívaly i vyvařenou vodu „po přesných šiškách“, ale tvrdost byla na úkor běloby. Suknice se skládaly „na vařajce“, ale paní Mikulčíková měla již brzy natolik vyvinutý smysl pro tuto práci, že ještě dříve, než se objevily první kulmy, poprosila rodinného kováře, aby jí „ukúl veliké nožice“. Ty pak „nahřívávala na šporheltě, později na plyně“ a vytvářela na sukních pěkné řady nebo úhledné řádky na křtových peřinkách. Maminky novorozenátek si mohou ještě připomenout krásu jejíma rukama vytvořených čepiček, košílek nebo křtových roušek.

I když byla paní Mikulčíková pořád pod časovým tlakem, přátelské besedování neošídila. Při našich narodeninových oslavách si ráda při pohárku vína zazpívala a zavzpomínala na staré časy. Treba jak šila kroje pro panenky, které byly odesílané do Ameriky k našim krajanům. Svěřila se nám

také sa svou silnou úctou k slováckému poutnímu místu: „Vykonal som odkaz aj našej mamičky, dyž som do vacenovského kostela vyšila etamínové plachty podle vzoru plachty od sv. Antonínka z Blatnice. Na velikém ráme som šila nedělama aj nocama“.

Hlbúbeji v mládí („jak dívčila“) nachází vzpomínky na šití přikryvadla na vystlané lůžko: „Režná sláma vytřepaná od mrvy sa přikryla konopnú plachtú, kerá byla místo strožoka. Poslámka (plachta) byla ušitá na široko ze dvouch půlek, keré měly vyšité stínky. Na konopné plachtě byla položená bílá plachta, potom naširoko vyšité přikryvadlo a na něm duchny a peřiny s vyšitými halůzkama. To byla ale krása!“.

Paní Mikulčíková si také „zabědovala“: „Ešče sa u nás nenašla mladá nástupkyňa na skládání drnd. Dyť k temu postačí enom trocha plátěnka a nožicové nebo uherské špice!“ Ale zapomnela dodat, že jen dovedné ruce vytvoří mimořádnou ozdobu hlavy žen. Titulem „vznešená hlava“ hodnotily výtvoř její práce „podlužácké“ ženy, kterým taková krojová ozdoba chybí! Nejenom drndy, ale především umělecky provedená výzdoba čepců vypovídá o její zručnosti a oduševnělém projevu.

Besedy s paní Mikulčíkovou často končily povzdechem, jak dlouho se dá udržet původnosť kroje a hodnotný kulturní život čerpající ze zdrojů lidové kultury!? Starost projevila slovy: „Já tak ráda strójím do kroja! Všetcku som dětom pořídila. Ale jak umřu, kdo bude kroje šit a udržovat? Neostanú skované v kostně?! No, nebudu si zaživa lámat hlavu, dyž s tým nic nenadělám?!“.

Myslím, že zanechané mistrovské dílo naší „mamíčky“ Mikulčíkové vybízí nastupující generace k následování a rozvíjení. Její „slovácká duše“ podala svědectví o době, kdy víra byla zdrojem síly a životního požehnání. Svým laskavým úsměvem a lidskou blízkostí šířila kolem sebe pokoj a životní radost. Její tvořivá, mistrovská práce a dobrota srdce obohacovala celou naši společnost.

*Marijanka Šimečková
vedoucí pěveckého sboru*

Moje vzpomínky na cestu do Německa, pak dále do Francie, život za Němců ve Francii, pak cesta a život v Anglii jako voják Československé zahraniční armády, pak na frontě u Dunkerque a nakonec radostný návrat do osvobozené vlasti.

František Synek – vzpomínky na válku

Cesta do Německa a život v Berlíně

Jako mnoho jiných Čechů, stihl mne osud, že jsem byl určen Úřadem práce v Kyjově na práci do Německa.

Dne 31. března 1943 v 11 hod. dopoledne odjížděl náš transport z kyjovského nádraží. Loučení doma nebylo velké, jelikož jsem byl určen jen do Štýrského Hradce v Rakousku a měl jsem slíbeno Úřadem práce v Kyjově, že za měsíc dostanu určitě dovolenou.

Sešlo se nás v Kyjově na nádraží více, do různých míst Německa, nejvíce jich však bylo do Berlína k organizaci Todt. Již podle tváře každého a podle chování jeho příbuzných, kteří jej doprovázeli, mohl každý usoudit, kam který jede. Ti, kteří jeli do Berlína k organizaci Todt, byli nejzamlklejší. Já jsem byl ten nejšťastnější, jelikož jsem měl papíry jen do „Gráce“. Bylo asi půl jedenácté, když tam přišli páni od úřadu práce a nastalo kontrolování, kteří se dostavili a kteří ne, aby na ně byla poslána kriminální policie.

Bylo asi 11 hod. a několik minut, když přijel náš vlak a my museli nastoupit do vlaku. Teď nastalo to poslední loučení. U těch, kteří jeli dál, a hlavně u těch, co jeli do Berlína, ukápla i nějaká slza, a hlavně příbuzní a maminky těchto, nijak tuto lítost neskrývali. Loučení bylo velmi dojemné, jen páni od úřadu práce zůstali klidní a chladní, vždyť byli doma. Já jsem byl do té doby klidný, ale když se s námi pohl vlak, nějak mě taky přešla radost, a z něčeho co mělo přijít, jsem začínal mít strach. A moje obavy nebyly nadarmo. Brzy jsem se dozvěděl špatnou pro mne zprávu. Když nás totiž náš „transportfíra“ roztrídil podle místa určení, jak nás zařadil úřad práce, byl jsem přidělen, k mému velkému překvapení, a ještě většímu zklamání do oddělení, které jelo do Berlína k organizaci Todt. Na můj dotaz a na moje námitky, že mám přece papíry do „Grace“ mi řekl, že transport do „Grace“ jel včera a mě že přepsali k transportu do Berlína. V prvním okamžiku, když mně to řekl, nejraději bych byl vyskočil z vlaku ven, ale pak jsem si umínil, že při nejbližší příležitosti z transportu uteču. Teď, když bylo prozrazeno, ke kterým patřím, počali se ke mně hlásit kamarádi, kterých stihl stejný osud. Teď nastalo seznamování a navazování přátelství. Byli to vesměs kluci z blízkých obcí Kyjova. Mezi prvními, se kterými jsem se seznámil a kteří byli i později moji nejvěrnější kamarádi, byli: Frant. Šťastný z Mistřína, Vlad. Singr z Vilkoše a Frant. Bardůnek z Bohuslavic u Kyjova a pak během cesty se k nám přidal Zdeněk Zdražil z Kyjova, ale s tím jsme se moc nebavili, neboť jsme se dozvěděli, že se dal dobrovolně a pak ještě nám prozradil na něj Frant. Bardůnek, který jej znal, že je to „vlajkař“, ale že není nijak nebezpečný. Dal se k Němcům jediné proto, že dostal po židech byt, ale jinak to byl dobrý člověk a veselý kamarád. Nutno poznamenat, že měl 4 děti a dříve nemohl dostat v Kyjově pořádného bytu. A tak, než jsme se pořádně seznámili, byla zde stanice Otrokovice, odkud již vyjížděl úplný transport až do Prahy.

Zde nastalo znovu kontrolování a třídění. Bylo asi 5 hod. odpoledne, když jsme vyfasovali jídlo na cestu a vydal se náš vlak na cestu ku Praze. Cestou byla zábava, chvílemi i veselá, ale jak přišla vzpomínka na domov a na náš cíl cesty, každý hned umkl. Několikrát přišlo pokušení utéct z vlaku, ale na domluvu kamarádů jsem zůstal.

Bylo asi 10 hodin večer, když jsme přijeli do Prahy. Zde jsme přibrali opět několik vozů, ve kterých byli stejně postižení jako my a odtud jsme taky poslali první pozdravy z naší cesty. Jak působila zpráva moje doma (ve které jsem oznamoval, že nejedu do Štýr. Hradce, ale že jedu do Berlína) nevím, ale jak jsem se později dozvěděl, působila velmi bolestně, hlavně na matku. Pak bylo několik minut po půlnoci, když za zpěvu naší „hymny“ a za mávání několika set rukou pražských občanů, kteří se s námi přišli rozloučit i v tak nepříznivou dobu, odjížděl vlak z Prahy.

Cesta Německem a život v Berlíně

Nevím, kolik bylo hodin, když jsme přejížděli naše hranice a vstupovali na území Německa, jelikož šla na nás již dřívota a pomalu jeden po druhém jsme se poddávali spánku. Rozednívalo se, když jsme zjistili, že jsme na území Německa. Když jsme přijeli do Drážďan, první to větší německé stanice, tu jsme spatřili po první počátek války. Zde jsme viděli první následky bombardování. Kolem nádraží bylo všechno rozbito. Pohled na to byl strašný, ale to horší na nás ještě čekalo. Po celou cestu až do Berlína jsme viděli již v mnoha městech následky bombardování, ale teprve pohled na Berlín nás úplně ohromil. Zde byly celé čtvrtě úplně rozbité.

Z údivu nás vytrhlo zastavení vlaku a my jsme vystupovali. Byla to naše poslední dočasná stanice. Zde na nás již čekalo několik Němců v uniformě O.T. Teď nastalo opět sčítání lidu. Jestli snad někdo chybil, nevím, ale po krátké debatě jsme se museli seřadit do čtyřstupu a pochodovali ulicemi Berlína do „lágru“. Naštěstí pro nás nebyl lágr daleko, takže jsme nemuseli jít daleko pěšky.

Čtrnáctidenní pobyt v Berlíně:

Když jsme přišli do lágru, zde nás již očekávalo několik našich krajanů, kteří zde byli již delší dobu. Také zde bylo hodně Poláků. Já a moji kamarádi jsme byli přiděleni do baráku č.5, světnice č.1. Jakmile jsme přišli na světnici, hodili jsme kufry na zem a my jsme složili svá, po cestě unavená těla na „kavalce“ a zkoušeli jsme, jak se nám na tom bude hovět. Po naší dlouhé cestě bylo to hovění příjemné. Dlouho jsme si však nepohověli, neboť za chvíli již přišel rozkaz zase nastoupit a nastalo zapisování. Když nás měli všech sčítaných a zapsaných, zas jsme šli všichni společně pro jídlo. První naše strava v Německu nebyla pro nás moc chutná. Každý jsme dostali kousek černého chleba, 2 vajíčka vařená a sladkou polévku, ta nám tak „chutnala“, že jak jsme ji dostali, tak jsme ji nechali stát na stole. Toho ovšem využili bratři Poláci, kteří se do toho pustili. Nám pomohli,

že jsme se toho zbavili a sami se toho nasýtí. Pak ale nás doprovázeli až na světnice a snažili se nás seznámit s naší kritickou situací mezi rozbořenými zdi Berlína. K tomu jim bylo nápomocno ještě několik kamarádů Čechoslováků, kteří zde již byli delší dobu. Za odměnu ovšem dostali každý kousek z naší zásoby z kufra. Nejvíce nás ovšem zajímalo, jak často jsou zde nálety a jak to vypadá ten nálet. Odpověď jsme dostali, že se toho můžeme dočkat dost brzy, třeba hned dnes v noci, ale aby prý jsme na to nebyli zvědaví, že to není nijak příjemná podívaná. Bylo již dosti pozdě večer, když jsme se ukládali na postele (byly dvě nad sebou). Teď teprve na každého dolehlo něco tajemného, nějaký tesklivý pocit při vzpomínce na domov, na ty drahé doma, a zdali se ještě jednou shledáme. Teď teprve při těch všech vzpomínkách počal jsem mít strach z něčeho, co mne a nás všech očekává. Jen podle vrzání postelí a podle vzdychání kamarádů jsem poznal, že nejsem sám, kterému tyto myšlenky nedaly spát. Nevím, kolik bylo hodin, když jsem usnul. Noc proběhla klidně. Bylo 5 hod., když jsme měli budíček. První klidná noc uprostřed rozbitého Berlína. Každý z nás měl myšlenku, kolik takových nocí ještě budem zde mít?

Umývárnu jsme měli hned naproti, tak jsme se umyli a šli pro snídani. Byla černá káva a černý chléb. Jelikož jsme ale měli ještě nějakou tu zásobu, co nám každému matka nachystala, vyměnili jsme fasovaný chléb za cigarety bratrem Polákom. Asi v 7:30 byl na nádvoří odchod do práce. Do práce jsme jezdili elektrickou dráhou asi 8 km. Naší prací bylo odklízet námi takzvané „bouračky.“ Byly to při náletu úplně zdemolované čtvrti Berlína. Nejdřív ovšem byli jsme upozorněni, že jakékoliv odcizení nějaké najít věci se třetá smrtí. Nacházely se různé věci, i drahocenné, které se ovšem odevzdaly, až na cigarety, drahé doutníky, cukrovinky a různé likéry, které se hned na místě zkonsumovaly. Byly asi 3 hod. odpoledne, když jsme odjížděli zpět do lágru. Do práce jsme byli rozděleni na dvě party a jezdili jsme každá na jinou stranu. Nás v naší partě bylo asi 150. Když jsme i druhou noc přespali klidně, šli jsme již do práce veselší. To jsme si již i do pochodu zazpívali. Zpívali jsme většinou naše sokolské písničky, s vědomím, že Němci tomu nerozumí. Nejčastěji jsme zpívali písničku „Nemelem, nemelem, my se na to vykašlem/vyše..., sebrali nám republiku, darovali čalouníku...“ To jsme pak podle smíchu lidí chodících, nebo vyhlédajících z oken poznali, kteří jsou Češi, nebo česky rozumějí. Tlumočníka nám dělal kamarád Adolf Navara z Hodolan a pan Adámek z Olomouce. Náš „fíra“ byl Němec, který měl velice rád zpěv. Písničku Nemelem, nemelem již uměl a zpíval s nama, ovšem tomu nerozuměl. Na dotaz, proč ji nejvíc zpíváme, mu odpověděl Adolf Navara, že je to naše národní. Jelikož se mu tato písnička nejvíc líbila, tak vždycky říkával (ovšem německy) „Adolf, zazpívejte tu vaši národní“ a tak jsme začali „Nemelem, nemelem...“ Tuto písničku složil náš spolutrpiteľ Vašek Pošva z Valašských Klobouk. Byl to svobodný, veselý kluk, se kterým jsme si po celou dobu dobře rozuměli, i když byl o něco starší. To vždycky, když byla někdy večer nějaká smutná nálada, tak Vašek Pošva zavelel: „Slováci začněte“, to znamenalo pro mě a Frantu Bardůnka začat zpívat, a to nebylo jen Nemelem, nemelem..., a hned bylo na cimře veseleji. Na naší cimře nás bylo celkem 14 a byli to:

Vachek Karel – Svobodné Dvory
Vyskočil Frant. – Domaželice u Přerova
Bula? Antonín – Hodolany u Olomouce

Kratochvíl Antonín – Chropyně
Bardůnek František – Buhuslavice
Singr Vladimír – Vlkoš u Kyjova
Pošva Václav – Valašské Klobouky
Navara Adolf – Olomouc
Slivka Ludvík – Petrovice
Adámek Jan – Olomouc
Šťastný Frant. – Mistřín
Zdražil Zdeněk – Kyjov
Já a Oto František

Byla to celkem dobrá parta, kde jsme si všichni dobře rozuměli. A tak nám ubíhal den za dnem a očekávali jsme, co nám opět zítřek donese. A dočkali jsme se. Asi po 14 dnech jsme se dověděli, že máme být rozděleni na dvě party a jedna parta má odjet do Polska a druhá do Francie. Tak jsme očekávali, jak to dopadne a jaké štěstí nás potká i v dalších dnech. A jestli se dá mluvit o štěstí, tak je to proto, že dosud, po celou dobu našeho pobytu v Berlíně, nebyl žádný nálet a prožívali jsme tyto dny celkem v klidu. A dnes můžeme říct, že toto štěstí nás neopustilo ani teď a my jsme mohli v klidu bez strachu odjíždět na práce do Francie, i když to bylo k organizaci Todt, ale byla to přece jen Francie. A tak byly zas přípravy na odjezd, i když odjezd byl daleko radostnější. Během dvou dnů jsme museli být připraveni a vlak nám odjížděl z Berlína asi v 8 hod. ráno. Byl to mimořádný osobní vlak, který zastavoval jen v některých stanicích. Připravili jsme se tak, abychom se všichni dostali do jednoho vagonu. Cesta byla dobrá a mimo zpěv jsme se hlavně bavili pozorováním okolí.

Cesta do Francie a další život ve Francii

Mimořádný vlak nám odjížděl 18. 4. 1943 kolem osmé hodiny. První zastávka byla ve Frankfurtu nad Mohanem, kde jsme přijeli kolem 17:00 hod. Tady byla večeře a nocleh. Večeře byla v jednom lágru, kde byl i nocleh. Večeře byla jak každá v Německu. Nocleh byl celkem dobrý, spali jsme na postelách. Spánek by mohl být dobrý, nebyť sirén, které nás vzbudily a my museli jít do krytu. Kryty byly dřevěné, zasypané hlinou. Byl to první nálet, který jsme prožili v Německu, ale zato stál za to. Nejvíce dostalo samotné město Frankfurt. My jsme měli štěstí, že náš lágr byl trochu bokem města, tak nás nic nechytlo. Jinak by to mohlo být horší. Po náletu jsme šli na postele, ale do rána jsme už nespali, očekávali jsme další nálet, ale už nedošel. Z Frankfurtu jsme odjížděli až po opravě a odklizení některých rozbitých kolejí po 10. hod.

Paříž, pařížské metro, Eiffelovka, moře a naše konečná stanice Saint Nazaire

Cesta byla celkem dobrá a přejetí hranice do Francie jsme poznali chováním Francouzů a baretech na hlavách francouzských občanů a hlavně tím, že už jsme neviděli tak rozbitá města, jak v Německu. Cesta nám opět uběhla dobře a v klidu. Bylo asi 13 hod., kdy jsme přijeli do Paříže. Po vystoupení z vlaku jsme byli poučeni, jak máme nastupovat k obědu – polní kuchyně byly připraveny a po obědě do 17 hod. máme volno na prohlídku Paříže. Já, Adolf Navara (dobře znal německy) a Zdeněk Zdražil jsme se náhodou sešli s jedním Francouzem, uměl slovensky (uslyšel nás mluvit česky), tak se k nám ozval a povodil nás po Paříži. Projeli jsme pařížským metrem a zavedl nás na Eiffelovku a dobře jsme se pobavili. O páté hodině odpoledne jsme měli znovu sraz a v 17:30 jsme odjížděli – směr Saint Nazaire.

Po cestě jsme se zase věnovali občanům Francie, a hlavně publikovali jejich chování, jejich temperament, a hlavně taky samotnou výstavbu měst a obcí. Z plného zaujetí nás vyrušilo zavolání: „moře!!!“ to už jsme uviděli z oken moře. Všecko vyskočilo k oknům a hltili jsme všecko to, co jsme ještě neviděli a co zatím jsme si ještě nedovedli představit. To již byl cíl naší cesty. To už jsme jeli kolem moře. Nejdříve to bylo přístavní město Nantes a pak po půl hodině přijeli do jednoho z největších přístavních měst Saint Nazaire (zvaný Santnazér). Je to válečný přístav s velkou ponorkovou základnou. Samotné město nás moc nepotěšilo, protože bylo celé rozbité a obyvatelstvo bylo vystěhované. Ubytování jsme měli asi 8 km od Saint Nazaire v menší vesnici Montoir, kde už byli v této obci i obyvatelé. Lágr byl vybudovaný vedle této obce z dřevěných baráků. Tady jsme se už sešli se zaměstnanci, kteří tu už byli již delší dobu, ale byli to hlavně marokáni, černoši a také hlavně francouzští dělníci, kteří sem přijížděli vlakem z okolních obcí a měst. Náš příjezd byl kolem 20 hod. 19. 4. 1943.

2. sešit

Podstatná byla i část Němců, kteří dělali hlavně vedoucích pracovníků a parťáků. Pokud se týká Marokánců a Francouzů, to byly slušní a rozumní lidé a celkem jsme si rozuměli, až na tú řeč. To se mluvilo německy, francouzsky i česky, ale nakonec jsme se přece jen domluvili. Mezi Němcama byl taky rozdíl. Někteří byli rozumní, ale byli mezi něma i hitlerovci a od těch radši dál a nebavit se s nimi.

Na prohlídku samotného města a okolí zatím nebyl čas a věnovali jsme se hlavně na domluvu, kde a na kterém baráku budeme spát a na které světnici. Nakonec jsme se domluvili a vyšlo nám to, jak jsme si přáli. Bylo nás na cimře 14, sedm postelí, dvě nad sebou. Já jsem spál na jedné posteli s Frantů Bardůnkem, dále s námi spali Vašek Pošva, Franta Vyskočil, Bula Antonín, Adámek Jan, Vachek Karel, Singr Ladá, Navara Adolf, Slivka Ludvík, Šťastný Franta, Zdražil Zdeněk, Kratochvíl Antonín a Otto František.

Přesto, že jsme byli s cílem cesty i s celkovým výsledkem celé trasy spokojeni, přece jen celková únava nás brzy dohnala do postelí. Spánek byl celkem dobrý, a hlavně v klidu. Snídaně byla v 7 hod. – černá káva, černý chleba a nějaký sýr a po snídani jsme odjížděli vlakem do práce. A tak dnes poprvé začínal náš pracovní den. V 7 hod. vlakem do práce a v 16 hod. vlakem dom. První den byl pro nás seznamovací. Byli jsme seznámeni s jednotlivými úseky práce, a hlavně pro nás to bylo něco, co jsme si dosud nedovedli dobře představit. Samé betonové bunkry a mimo bunkrů bylo celé okolí rozbité a rozbombardované. Jediné, co jsme viděli, byly stohy železa a různých železných profilů. Mimo lidí přímo na stavbě bylo v okolí celkem klidno. Pro nás však to byl pohled přímo šokující, neboť jsme si dosud nedovedli představit další náš život, když jsme viděli všechno to, jak to tady vypadalo. Tyto naše myšlenky však nás brzy přešly, když nás začali třídit a zařazovat na jednotlivé pracoviště. Já a Franta Bardůnek jsme byli přiděleni k betonovým míchačkám. Byly to dvě velké míchačky na beton. Každý jsme měli na starosti jednu míchačku. Tyto míchačky byly zavedeny v jednom takzvaném „doku“, to je bunkr 20 m hluboký a betonový a železobetonový strop silný 6 m. Těchto doků bylo postaveno již osm. Do těchto doků pak vjela celá loď a v případě, že byla poškozena, se v tomto opravovala. V tomto jednom byly umístěny

dvě míchačky na beton a čerpadlami pístovými se beton železnými rourama tlačil až 100 a více metrů na jednotlivé stavby. Tyto míchačky jsme obsluhovali já a Franta Bardůnek z Bohuslavic u Kyjova. Do těchto míchaček se vozil štěrk a cement vozíkama na kolejničkách. Tahaly to malé benzinové motory. Celů šichtu bylo naší povinností udržovat míchačky v takovém stavu, aby byly stále v provozu. Vyžadovalo to hlavně stále mazat vaselínů táhla pístů, aby se míchačky nezadřely. Tady jsme si už i zvykli, a na nás již ani tak neplatí ani to bombardování. Pokud přiletí ve dne, tak jsme v dobrém bunkru a v noci sbalíme deky a utěkáme do polí, kde si poléháme někde do jam, nebo do brázdy. Deky složíme na hlavu a čekáme, jak to dopadne. Teď k nám přiletí ve dne tak 3x do týdne a v noci tak jednou až 2x za čtrnáct dní. To bombardují hlavně přístav, a hlavně ponorkovů základnu. To, co přes den, nebo v noci rozbijů, tak mosíme honem spravit a znovu postavit. Zatím se ještě nestalo, aby se dok rozbil, i když po každém bombardování na tyto bunkry i bomby spadly. Někde tyto stropy praskly, ale to se pak honem moselo opravit. Na těchto bunkrách byly postaveny na každém bunkru 2 čtyřhlavňové děla, ze kterých Němci stříleli při náletech. Kolem přístavu pak byly rozmístěny těžké děla, ze kterých se pálilo ze všech hlavních. Zatím jsme neviděli žádné sestřelené letadlo. Pokud přiletěly ve dne, tak to bylo obvykle při zamračeném počasí, to rychle vletěly pod mračna, shodily několik bomb a rychle vyletěly nad mračna, a to se střílelo, jen bez zamíření. Je to nutno připomenout, že do takzvaného doku jsou železná vrata, která po vjetí lodi do doku se uzavřou, voda se vyčerpá a loď se může opravovat. Ponorková základna: Je to bunkr, asi 120 m dlouhý, 20 m hluboký a má 12 doků, které mají 12 m železobetonový strop. Do těchto doků vjede ponorka a může se opravovat. Po vjezdu ponorky se uzavřou vrata a voda se vyčerpá, v případě náletu ponorka vjede do doku. Tady je nutno taky připomenout, že tady nejsou žádné sirény, protože než zahoukne siréna, jsou už letadla nad námi. To se obvykle vystřelí z děla 3 rany a to už se utěká do bunkru, nebo v noci do polí a čeká se, jak to dopadne. Němců vojáků, těch padlo několik, protože nesmějí do bunkrů a musí střílet i při náletu. To sme po každém náletu jen viděli rozbitá děla a to znamená, že posádka děla je mrtvá.

Tak nám utěká den za dnem, týden za týdnem a my si pomalu zvykáme na všechno, co se kolem nás děje. Zvykáme si na letecké nálety, na bombardování, a už nás to ani nijak nevzrušuje, snad proto, že se nám ještě nic nestalo. Pomalu si taky zvykáme na spolupracovníky Francouze i Marokánce, se kterými sme už kamarádi a pomalu se i učíme mluvit francouzsky a česky. Marokánci mluví francouzsky a někdy se i pořádně zasmějeme. Nejlépe jim jde „lopata-motyka-lopata-motyka“. To Franta Vyskočil, když ho některý Marokánec otravuje, tak mu řekne: „polib mě v prdel“ a za chvíli už slyšíme od některého Marokánce: „bolí mě prdel, bolí mě prdel,“ on zatím neví, co říká, ale myslí si, že už mluví česky. To mosíme i někdy vysvětlovat, co to znamená. To už máme i známé, ke kterým každý den chodíme pro mléko. Každý večer doneseme 12 l konvu mléka a máme dobrou večeři. Kůsek od našeho lágru je takový statek, je to celá rodina. Mají tam 20 krav, které se po celý rok pasů. Večer krávy dojdů ke statku, 3 ženské je podojí a zas se idů pást. Večer po šichtě už chodíme mezi Francouze do „Kafeiky“, je to taková hospoda, ale pivo se čepuje jen

do třetinkových sklének. Pivo je hodně drahé. My pijeme nějakou kávu a hlavně víno – 1 litr vína stojí 4 franky.

Pomalou už nám končí rok 1943 a nám se již zdá, že i náš život je již veselejší. Už sme si zvykli na letecké nálety, na bombardování a snad je to i proto, že ty nálety už nejsou tak časté a nejsou tak zuřivé, jak to vždycy vypadalo. Snad jsme si i mysleli, že už to nebude pro Američany tak nebezpečné a zaměří se na bombardování větších měst v Německu a nás už nechají na pokoji. Tyto úvahy však nám nevyšly tak, jak jsme si mysleli. Bombardování sice už nebylo časté, ale sem tam pořád ještě bylo. A za tohoto stavu jsme si i oslavili Silvestra. To jsme se dověděli, že na jednom zemědělském statku, je to asi 1 km od našeho lágru, bude zábava – Silvestrovská. Zatím jsme v tomto místě ještě nebyli, tak večer na Silvestra jsme se tam vypravili. Šlo se tam vedle štreky, tak sme nemohli zabloudit. A byla!! Hráli tam dvě harmoniky a buben. Sešlo se tam celkem hodně mládeže a bylo to veselé, napřed jsme se trochu ohlédali, ale nakonec, a hodně k tomu i přispěla mladá děvčata – Francouzky, které měly větší odvahu, jak my a šlo se do tance. Je možno říct, že jsme měli i v tanci úspěch. Tak jsme se bavili dobře až do půlnoci, kde došlo na půlnoční puse. Když však byla zábava v nejlepším, vtrhlo tam auto s Němcama, že je to zakázané, a jak se hned nerozejdeme, že nás seberů. Tak kdo mohl, honem odtud pryč, hlavně ženy se rozprchly. Ale to už byly do té doby navázané známosti a další zábava pak byla v jednom domě až do rána. Od té doby byly navázané známosti i s dalšími občany a holkami, které bydlely v okolí.

3. sešit

Tak jsme se seznámili i s další rodinou, kde sme pak častěji chodili i s kamarády na besedu. Tam jsme hlavně chodili poslouchat zprávy z Anglie, jak to vypadá na frontě. Doma v té rodině měli rádio, tak sme byli dobře informováni. Je třeba dodat, že v rodině měli 3 dcery a ta nejmladší – 17 roků, byla veselá, živá a příjemná holka, která hlavně na mě velice držela a měla mě tak dětsky ráda.

Taky se dobře učila česky a já zas s ní dobře francouzsky. Jmenovala se Marsel. Teď už jsme se i trochu domluvili, tak už nám bylo podstatně lepší a veselejší.

Nechceme však silvestrovským radovánkama a novým rokem přijít k dalšímu vzpomínání a pamětem a trochu se ještě vraťme zpět o 3 měsíce, kde nás očekávají další zážitky a problémy. Na počátku října 1943 onemocněl kamarád František Šťastný z Mistřína a byl odvezen do nemocnice ve Francii. Musel být operován na slepé střevo. Po operaci dostal od doktora - Němce zdravotní dovolenou. Jistě měl radost a my s ním. Než odjížděl na dovolenou, dozvěděl jsem se z domu, že začátkem listopadu, vždy první, nebo druhou neděli budou ve Vacenovicích hody. A mají to být hody „Slovácké“, i s muziků. Vzhledem k tomu, že bude na dovolené, tak sem ho požádal, aby na ty hody do Vacenovic přijel, a aby zároveň z těch hodů něco přivezl. No, byl jsem velice zvědavý, jestli přijel. Po hodách jsem dostal dopis od bratra Staně, že Franta u nás na hodech byl, a dokonce si tam našel „galánku“ – Aničku Sukopovou, která je moje sestřenica. Tak sem čekal, kdy Franta přijede do Francie a povykládá nám, jak se na hodách měl, a jak je spokojený s „galánků.“ Týden po dni utékaly a Franta do Francie nepřijížděl. Místo toho pak sem dostal zprávu, že maroduje dál, neboť si usekl na levé ruce malíček a dokonce, že se

bude ženit. On si myslel, že když se ožení, že ho nechají doma a nebude moset do Francie jet. Špatně ale dopadl: oženil se, malíček useklý a stejně musel dojet. No, uvítání jeho bylo veselé, ale ani z hodů, ani ze svatby nic nedoněsl. Tak zas nám ty pracovní dny šly dál tak, jak jsme je za celý rok poznali a jak jsme je ve zlém i v dobrém prožívali. Trochu nám ale pozvedla náladu zpráva, že po roční práci v organizaci Todt dostanem dovolenů. V nejbližších dnech tomu bude rok – koncem března 1944, tak jsme se radili, kdy o tu dovolenku požádáme. Tak sme se domluvili, že pojedeme zároveň všichni Kyjovjáci: Já, František Bardůnek z Bohuslavice, Laďa Singr z Vlkoše a Zdeněk Zdražil z Kyjova. Byli jsme až mile překvapeni, když nám náš spolupracovník František Otto oznámil, že koncem března, nebo počátkem dubna na dovolenou všichni pojedem. A dočkali jsme se: netrvalo to dlouho, když opět František Otto, který již byl v kanceláři s Němcama, nám přivezl dovolenky, každému na 14 dní. Za 10 dní jsme měli odjíždět. Nastala příprava k odjezdu.

Cesta byla celkem dobrá a za celou cestu sme neprožili bombardování vlaku, tak sme přijeli v klidu a zdraví. Radost ze shledání byla veliká, ať již to bylo doma, nebo v rodině u kamarádů, se kterými sme se neviděli celý rok. Já sem si zahrál i fotbal, na který jsem se i těšil. Mě však očekávalo ještě další překvapení, které mě doneslo také jisté starosti.

Hned 1. den jsem se sešel s kamarádkou Terkou Bábíkovou (Pavlovou), která mě oznámila, že se vdává a že musím k ní na svatbu. Já jsem jí to hned slíbil, i z těch důvodů, že je to naše rodina a mimo to mám i nejlepšího kamaráda od narození Pavla Bábíka, se kterým jsme prožívali ty dětské radosti, až do doby, než jsem odejel do Francie. Jaké ale bylo pro mne překvapení, když sem se dověděl, že svatba bude v den, kdy já už budu muset být ve Francii v Saint Nazaire. Teď teprve přijdou ty starosti, jak to udělat, abych na té svatbě mohl být a abych neměl žádné problémy. Každá rada byla dobrá. Objel sem všechny kamarády a radil se s nimi. Nakonec to dopadlo tak, že Franta Bardůnek a Zdeněk Zdražil do Francie pojedou a Laďa Singr pojedou se mnou na svatbu, ať to dopadne, jak chce. V pátek byl odjezd do Francie a svatba byla v úterý.

Svatba byla veselá, tak jako každá svatba, ale pak byl horší odjezd, když jsme se museli loučit a čekat, jak to dopadne. Zdálo se nám, že to bude dobré. V Hodoníně byl klid a žádný neměl námitky, že jsme přetáhli dovolenku. Horší to bylo ve Vídni. Tam nás vyvedli z vlaku 2 gestapáci a odvedli na gestapo. Tam s námi vypsali protokol, vyspali jsme se na gestapu a dva gestapáci nás pak na druhý den doprovázeli (v prázdném vagoně bez cestujících) až do Paříže. Tam nás hned na nádraží odvedli na gestapo a čekali jsme, jak to dopadne. Zatím to bylo dobré. Tam nás zavřeli do místnosti, kde už byli dva Francouzi a jedna Francouzka. Ti měli před nama výslech ve vedlejší místnosti a podle křiku a pláče jsme si dovedli představit, co s nimi dělali. Ty už sme víc neviděli.

My sme moseli vyprázdnit všechny kapsy a pokud sme tam měli peníze a cigarety, tak nám je nechali. Jedině mně vzali kapesní nůž. Zas nás pak odvedli do jiné místnosti, kde opět sepsali protokol a hlavně zjišťovali, kde děláme a proč jsme přetáhli dovolenou. Po výslechu na druhý den pro nás přijel vedoucí Němec ze Saint Nazaire a odvezl nás k vlaku, odkud sme už přijeli sami až do lágru. Nakonec to přece jen dobře dopadlo.

4. sešit

Z Paříže jsme jeli osobním vlakem v noci a přijeli jsme do lágru v neděli v 8 hod. ráno. Tady se ale všude spalo. Tady prý byly beraní hody, tak bylo živo. Když jsme otevřeli dveře a zbudili spící, tak bylo „hurá.“ Ti si už mysleli, že nás už více neuvidí. Pokud tam bylo ještě víno, tak se vypilo a pokud nebylo, tak se doneslo a zas bylo veselo. A zas jsme se měli o čem bavit a povykládat s kamarádama, jak jsme prožili dovolenů a jaké zážitky jsme měli s přetáhlů dovolenů a s gestapákama. Hlavně však, že to zase dopadlo dobře, i když i s Laďů Singrem jsme se už obávali toho nejhoršího. Myslíme si však, že nás z toho vytáhl ten náš vedoucí Němec, který pro nás přijel do Paříže a ten měl největší zásluhu, že to dobře dopadlo. Jmenoval se Adolf a byl to náš vedoucí od té doby, co jsme přijeli do Francie a taky od té doby jsme byli kamarádi. My jsme mu však říkali mistře. Je to Němec, ale opravdu rozumný, dobrý člověk. A pokud vzpomínáme Němce, tak bych taky vzpomněl některé, kteří byli opravdu rozumní a dobří. Byl to takzvaný „lágrfíra,“ to byl hlavní muž v Saint Nazaire. Stěžoval si mně, že před měsícem při bombardování Kolína nad Rýnem mu zahynula celá rodina. Chudák velice plakal a říkal, že neví, jestli se nezastřelí. Zatím to ale neudělal. Dále to byl Němec, jmenoval se Jakub, říkali jsme mu Jub, a další Hanz. To byli zatím ti nejlepší, se kterými jsme si velmi dobře rozuměli. I když se nedá říct, že by byli všichni ostatní špatní. Mluvili jsme s nimi a kamarádili jsme se s nimi, ale přece byl jenom mezi nimi rozdíl.

A tak jsme si zas trochu popovídali s Němcama a půjdeme zase do práce, abychom zase trochu ožili vzpomínky a paměti z Francie a města Saint Nazaire.

Nejdříve však bych chtěl zhodnotit první rok naší práce, a nakonec celé naší účasti, jak v Berlíně, tak také ve Francii, ve městě Saint Nazaire u organizace Todt. Je třeba přiznat, že začátek pro nás byl velmi možno říct krutý a nervově vypjatý. Ale tak, jak jsme si zvykali na práci, tak jsme si zvykali i s kamarádama Francouzama, i Marokáncama a nakonec i s Němcama. Zvykli jsme si i s těmi leteckými nálety a bombardováním, a nakonec i se všemi problémy, které se s tím nesou. Zvláště když jsme poznali, že toto bombardování není už tak časté a pro nás, jak jsme si už mysleli, zvláště nebezpečné. V práci máme dobré bunkry a v noci utěkáme do polí. Nebezpečně jsme si mysleli, že dosud bombardovali hlavně přístav a bunkry kolem přístavu a město, ale tam už neměli co rozbít. Věřili jsme, že vesnici Montoir (Montuár), kde byli již i obyvatelé a vedle ní byl i náš lágr, bombardovat nebudou. Náhodou se to po celou dobu nestalo. Také náš život se v poslední době velmi změnil a možno říct, že k dobrému, měli jsme nyní přátele i mezi obyvatelama obce Montoir. Náš život ve Francii se podstatně zlepšil a je daleko veselejší. I když přece jenom to do domova táhne. Často si na Vacenovice vzpomenu, na celou rodinu, na kamarády, na fotbal, který jsem měl velice rád a na všechny občany. A těmito vzpomínkami se zatím loučím s prvním rokem, který nám přinesl hodně starosti a strachu a vzal nám hodně nervů, ale i zkušeností, radosti i veselostí, na které vždy rádi zavzpomínáme.

A těmito vzpomínkami jdeme také do druhého roku naší účasti ve Francii u organizace Todt a do druhého roku města Saint Nazaire, které je sice úplně zničené, ale přece nám alespoň na mapě přirostlo k srdci. A jaký ten rok bude? To si zatím kladem otázku. Jaký????!!!!

Prvním dnem druhého roku (1944) začnu měsícem květnem – Svátkem práce. Byl to pěkný, letní, slunečný a teplý den. Bylo asi 11 hod., když se vystřelily 3 rány z děla, to znamená, že bude nálet. Když je nálet, tak se nesmí dělat, tak jsme byli všichni před bunkrem a pozorovali jsme, odkud poletí. Uviděli jsme jich a čítali, kolik jich bude. Tak jsme byli zabraní do čítání, že když z druhé strany přiletěli druzí, které jsme neviděli, a tyto jsme zjistili, až začaly padat bomby. Bylo štěstí, že jsme byli u samého bunkru a nedalo nám moc práce do něho vběhnout. To už jsme každý měli místo, kde při náletu sedíme, nebo ležíme. Přeletěla první vlna, za ní druhá a pak třetí. Bomby padaly kolem nás, i na bunkry, ale ty to dobře vydržely. V tento den svítlo slunko, ale po náletu bylo tma. Tento den bylo po práci a jeli jsme do lágru. Hlavně, že jsme byli všichni zdraví a žádnému se nic nestalo. Padlo tam několik německých vojáků. Tak to byl první nálet ve druhém roku. 1. května 1944.

Po tomto náletu byl zase trochu klid, i když aktivita letadel kolem nás byla čím dál větší. Ale zatím všechno létalo na Německo a nám snad již dají pokoj, to jsme si mysleli všichni. Tak přešel měsíc květen a tento byl pro nás celkem klidný, i když nervozita byla stále větší, a to nejen mezi nama, ale i mezi občanama, Francouzama a hlavně mezi Němcama. Podle stále větší letecké aktivity se očekávalo něco horšího, ale zatím nikdo nevěděl co. I když mezi nama, a je možno říct, že i mezi Němcama, že to bude něco horšího a bude záležet na tom, jak to dopadne. A tento den se pravděpodobně již blížil.

Byl to den 5. 6. 1944. V tento den byl už odpoledne slyšet zvlášť velmi silný zvuk letadel a někde v dáli bylo slyšet dunění. Zatím ale nikdo nevěděl, kde je to a co je to. Viděli jsme velký ruch německého vojska a taky Němci, kteří byli s nama v práci, tak byli v plné polní – přilby, pušky apod. Trochu se nám to vyjasnilo, když nám bylo hlášené, že všechno, co máme, se musí zabalit do batohů a kufrů a všechno se musí připravit k odjezdu. To znamená, že každou chvíli můžeme odjet. Tak jsme celou noc proseděli na nádvoří a čekali jsme, jak to dopadne. Bylo kolem půlnoci, když bylo hlášené, že se očekávají další seskoky parašutistů, tak je zákaz vycházet z lágru ven, že Němci budou střílet i bez vyzvání na každého, koho uvidí venku z lágru. Teď jsme nevěděli, co dělat, kdyby v případě některé letadlo shodilo nějakou bombu. Kryty žádné nemáme a do polí nemůžeme, že na všechno se střílí. Tak jsme proseděli až do rána na nádvoří. Posnídali jsme trochu černé kávy a kousek chleba a čekali jsme, jak dál. V 8 hod. pro nás přijel vlak, batohy a kufrы jsme dali do baráku a jeli jsme do práce. Během cesty jsme už viděli všechno v pohotovosti. Vojáci v bunkrech, v zákopech, kolem děl a naši Němci v přilbách a pušky na rameni. A my jsme pracovali tak, jak každý den. Jen od dělníků, kteří s nama pracují, tak jsme se dověděli, že byla invaze, že spojenecká vojska vylodila na pevninu ve Francii. Bylo to 6. 6. 1944 v 6 hod. ráno.

Zatím to bylo ale ještě daleko od nás, tak jsme stále ještě chodili do práce do Saint Nazaire, kde jsme stále betonovali. Jenom nám podávali zprávy Francouzi, jak pokračují boje a my jsme zas čekali, jak to asi dopadne s nama. A dočkali jsme se. Netrvalo to ani měsíc a dostali jsme rozkaz připravit se k odjezdu. Bylo nás 18 zaměstnanců, vesměs Němci, jenom my dva Čechoslováci – já a Franta Bardůnek z Bohuslavic. Nevěděli jsme zatím, kde pojedeme, ale přece jenom nás to potěšilo. Dostali jsme jenom zprávu (tak na černo),

že máme jet po Francii opravovat rozbité mosty, a to nás zvlášť potěšilo. Hned na druhý den přijela nákladní auta a jeli sme dvě party. Jedna parta jela, nevíme kde, druhá jela směrem od Saint Nazaire na jih a v té partii jsme byli i my dva. Mám za to, že můžeme jen děkovat tomu našemu vedoucímu Němcovi a kamarádu, že nás oba vzal. Tak sme potom přijeli do jedné menší dědiny, jmenovala se Bretoniere. Tam už nás čekal nějaký Němec - vedoucí kuchyně a jedna Francúzka (byla to jeho družka), která měla na starosti vaření a zásobování a další německý dělník – říkali jsme mu „Berlíňan“, ten pomáhal v kuchyni, štípal dřevo a topil. A do té partie pak přišel i kamarád Franta Bardůnek, který tady dělal kuchaře. Všichni sme pak byli ubytováni ve škole, kde se i zároveň vařilo.

Do práce jsme pak chodili asi 3 km od této naší vesnice, kde sme opravovali železniční most. Měli sme k tomu vozík – „platoňák“ se dvoma kolama, kde sme naložili lopaty, motyky, krompáče a různá kladiva, a každý den sme jeli k mostu, kde už byl odstavený železniční vagon, ve kterém byly agregáty, kompresor, autogen apod. Po snídani (tak po sedmé hodině) sme vyjeli a po třetí odpoledne sme přijeli, a to už byl nachystaný oběd. K večeri pak byla černá káva, nějaký sýr, nebo uzenina. Nebylo to špatné, kdyby nás ale nechaly na pokoji letadla. Letadla tady létala nízko nad tratí a stříleli po všem, co viděli. Tady sme už viděli hodně rozstřílených aut a zastřelených osob. Kdo se neschoval někde do lesa, do křoví, nebo někde do polí, tak na to doplatil. Když sme pracovali na mostě, tak sme měli od mostu z každé strany 1 km od nás někoho, kdo měl trubku a jak z daleka uviděl letadlo, tak začal trubit a my sme moseli vletět, kde se dalo. Bylo štěstí, že tady tékl přes most potok a byly tady různé keře, nebo se moselo lehnout i do vody. Až letadlo odletělo, tak sme šli do práce a takové letadla „stíhačky“ létaly každou chvíli. Jím to bylo jedno, jestli to byl civil, muž nebo žena, po každém se střílelo. Jestli to byl Němec, nebo Francouz, nebo Marokánek, nebo Belgičan, kdo se rychle neschoval, tak padl. To už sme byli tak naučení, a ne jenom my, že jak uslyšíme někde letadlo a zatím ho ještě ani nevidíme, tak honem se někde sklidíme, jenom aby nás neuviděl. Jinak ale na občany, ani na nás ve vesnici neměl asi zájem. To se jen bombardovaly mosty železniční, nebo i silniční. Ale nejenom mosty, ale všechno, co bylo na silnici, ať to bylo auto, nebo cyklista, nebo pěší. To samé bylo, když jel vlak a podobně. To musel vlak zastavit, lidé moseli co nejrychleji se někde schovat a obvykle byl vlak rozstřílený. Také sme pracovali celý měsíc červenec na mostě u vesnice La Bretoniere. Přesto, že most nebyl docela dodělaný, moseli sme co nejdřív odjet, neboť nás již nutili Američané, kteří již byli blízko nás, i když my sme už na ně čekali. Čekali na ně ale i Němci, kteří by nejraději byli již v Německu. To myslím ty, kteří byli u organizace Todt, ale němečtí vojáci ne.

Tak zase končí jedna etapa naší cesty ve Francii, která však byla jedna z nejlepších, kde jsme opět poznali další přátele, Francouze i Francouzky. Zvláště se s námi skamarádily 4 děvčata – Francouzky, které tady pracovaly jako švadlenky. Měly šicí stroje a šily ženské šaty. Pracovaly u jedné paní a po práci na večer za nama přišly a bavili jsme se spolu. Tak jsme s nimi trávili celé večery. Byly to příjemné a veselé děvčata. Musím opravdu přiznat, že se nám z La Bretoniere ani moc nechtělo odjet.

Dříve však, než odjedem, rád bych ještě poznamenal jednu příhodu, která se mně v této vesnici přihodila, a která

se mě velmi bolestivě dotkla, ale nakonec dobře dopadla. Při jedné příležitosti, když jsme jeli na opravu mostu, jsem si rozbil litrovou sklénku, kterou jsem měl na černou kávu, kterou sme při práci popíjeli. Ráno, než sme jeli do práce, tak sem říkal Frantovi Bardůnkovi, který tady dělal kuchaře, aby mně nachystal sklénku na kávu. On mně ji nachystal a zrovna mně do ní nalál kávu. Byla to sklénka od koňaku. Němec, kterému sme říkali „Berlíňan“, který tam pomáhal u kuchyně, štípal tam dřevo a uviděl mě nést sklénku od koňaku a myslím, že je tam koňak, tak toho využil a hned na druhý den šel, když sme přijeli z práce, a oznámil našemu vedoucímu, že jsem ukradl litr koňaku. Je nutno ale připomenout, že tento uvedený takzvaný „Berlíňan“, byl denně v lihu – denně ožralý a také je nutno poznamenat, že to byl vyloženě fašista. Z toho měli strach i ostatní Němci. A tak přede mnou neustále tvrdil, že sem koňak ukradl. Marně sem mu tvrdil, jak to vlastně bylo, a tak mu to tvrdil i ten náš vedoucí a tam mu jasně říkal: „Ty kluky já znám a já jim věřím, že ten koňak neukradl,“ ale nic to nepomohlo. Stále tvrdil, že jsem ho ukradl. Nakonec to dopadlo tak, že jsem to nervově nevydržel a dal sem mu facku, že letěl 6 metrů daleko a spadl tam mezi dřeva, které tam předtím štípal. Jak se postavil, tak tam našel sekerku a šel za mnou. Tak dostal druhou facku a spadl zas na zem. Mezi tím doběhl i Franta Bardůnek a tam sme mu to teprve pořádně naložili. Zatím ale doběhl za nama ten náš vedoucí a roztrhl ho od nás. Jak mě ale od něho odtrhoval, tak mu ostala v ruce polovic moje košile. Němci, kteří tady právě byli, tak se raději ztratili a byli rádi, že sme „Berlíňana“ pořádně zřídili. Oči měl modré a obličej vypadal, jak když ho kůň kopne. Ale ještě teprv vyhrožoval našemu vedoucímu Adolfovi, že jak nás neudá na gestapu, tak pojedou na gestapo on, a udá i jeho, že my sme zrádci apod. Až to trochu utichlo, tak sme šli za děvčatama, aby mě tu košelu trochu posešivaly. Tam sme se trochu pobavili i s jejich vedoucí, která měla na starosti naše švadlenky. Při té řeči, když mně tu košelu zašivaly, tak jsem slyšel od té vedoucí: „Jsou ti hoši katolíci?“ Já jsem to uslyšel a říkám jí: „Ano paní, my sme katolíci“ a vytáhl sem z kapsičky u kalhot malý růženec, který mě matka dala, když sem odjížděl z dovolené. A měli sme to i nadále dobré.

Když mě děvčata košelu posešivaly, tak sme se pak i bavili na lavičce před domem. Už se stmívalo, když kolem nás šel kamarád Jub a když ho uviděla ta jedna děvčica, tak řekla potichu: „Atasion, Alman!“, to znamená „Pozor, Němec!“ I když to řekla potichu, on to uslyšel. Ten dělal, jako by to neslyšel a a my sme tomu taky nevěnovali pozornost, protože vlastně o nic nešlo. My sme se bavili hlavně o té hádce a roztržené košeli a smáli sme se tomu. Za chvíli sme slyšeli: „Synek, Bardůnek ihned dom!“ Když sme došli, tak tam byl ten náš vedoucí a ten kamarád Jub a dali se do nás. Proč se bavíme s Francúzka apod. Marně jsme jim vysvětlovali, že mně sešivaly košelu a při tom sme se bavili i o jiných věcech a že sme neměli zájem se s nimi bavit o frontě a jak pokračuje válka, jak si oni mysleli. Když už sem byl opět vynervovaný, řekl sem nakonec tomu Jubovi, kterého jsem měl za nejlepšího kamaráda: „Ty si kamarád? Ty si takový Němec, jak ti druzí!“ A tou bezmocností a urážkou jsem se dal i do pláče, pak se rozplakal i Jub a plakali sme oba dva. A nakonec sme byli zase dobří kamarádi. A jak to dopadlo s tím Berlíňanem? Gestapu nás nedal, protože ho ten náš vedoucí Adolf přeložil k druhé partě. Jako důvod jeho přeložení byl, že je neustále opilý a dělá tady ostudu.

Ne dlouho po této příhodě, bylo to tak kolem konce července, jsme odjížděli z vesnice La Bretaniere. Kde jsme, jsme nevěděli. Jenom jsme tušili, že to bude směrem k německým hranicím. Tam jsme už viděli velký provoz nákladních aut směrem k Německu, i s dělníky z celé Evropy. Tam jsme jeli nedaleko městy Lyon a kolem města Vichy, u kterého bylo středisko organizace Todt, kde jsme byli ubytováni v kasárnách po francouzských vojácích. Tady jsme házeli zákopy pro Němce. Asi za 3 dny jsme dostali rozkaz, že příští den v 5 hod. odpoledne odjíždíme, aby jsme byli připraveni k odjezdu. Na druhý den jsme čekali na odjezd a místo toho nám bylo oznámeno: Vzhledem k tomu, že na trase, kterou máme odjíždět, že bylo zjištěno větší seskupení partyzánů, tak se odkládá odjezd až na 10 hod. v noci, kdy má přijet německý tank, který bude celý ten náš konvoj doprovázet a chránit. A teď nastal ten náš rozhodný okamžik: Nikde nepojedem a ostanem v baráku. Využili jsme celého zmatku při odjezdu a noční tmy a místo do aut jsme odešli do budovy, kde jsme dosud bydleli. Dvomi Němci, Hanzovi a Jubovi jsme řekli, že ostáváme doma a zároveň jsme jim předali naše batohy, pokud ve zdraví dočkají konce války, aby si všechno ponechali. Nám ostalo jen to, co jsme měli na sobě. S oběma jsme se potichu rozloučili a s příslibem, že nás neprozradí, se pomalu celá kolona dala do pohybu – směr Německo.

Jak to všechno s něma dopadlo, nevíme. A jak to dopadne s nama, to zjistíme ještě dnes. Tak po odjezdu celé kolony v doprovodu jednoho tanku jsme zjistili následující: Na baráku nás ostalo 11 Čechoslováků a 8 Belgičanů. Do rána jsme však neusnuli a čekali jsme, jak to s nama dopadne. Z baráku jsme nesměli moc vycházet, a jen okna jsme pozorovali, jak tu jezdí autama plni Němců a v úzkosti jsme jen očekávali, kdy se tady objeví ti vytoužení Američané. Ale zatím jsme, po celé 3 dny, co jsme tady, čekali zbytečně. Po třech dnech a ve strachu, zdali nás objeví Němci, nebo hlavně gestapáci a také ze strachu, zdali nás jako zběhy neprozradí někteří Francouzi, jsme se rozhodli, že tady nemůžeme stále čekat, neboť Němci stále jezdí kolem nás hore i dle, a po Američanech není zatím ani památka. Tak jsme se rozhodli, že se sbalíme a půjdeme veřejně směrem, jak jedů Němci. Belgičané ostali v baráku a my jsme šli. Zatím si nás žádný nevšímal, přesto, že kolem nás jezdilo plno Němců. Až jedno auto gestapa zastavilo a ptali se nás, co jsme zač. Za nás potom mluvil nějaký, říkali jsme mu Pepa, byl to študák a dobře mluvil německy, tak vysvětloval gestapákům, že patříme k organizaci Todt (na rukávu jsme měli označení organizace Todt) a že nás ujeli, že jdeme za něma. Tak to gestapáci vzali na vědomí a jeli pryč. Tak mezitím jsme přišli do malého lesíka, kde asi partyzáni rozstříleli nějakých Němců a zůstaly tam voze a koně, a žádný se o ně nestaral. Žádný tam nebyl, tak kluci jednoho koně zapřáhli do vozu a jelo se na vozi. Franta Bardůnek tam našel kolo a jel na kole, že pojedem každý chvíli a ostatní kluci jeli na vozi. Tak jsme jeli a přijeli jsme do vesnice. Já jsem šel asi 200 metrů za rukama, co jeli na vozi a Franta Bardůnek jel na kole dopředu. Já jsem se opozdil tím, že jsem si vytřpal z botů písek a trochu sem se umyl v potůčku. Mezitím však vůz s devíti chlapama a s Frantou Bardůnkem už vjel do takové menší horské vesnice, kde tento povoz s tímto nákladem vzbudil pozornost místních občanů – Francouzů, kteří v hloučcích stáli u silnice. Zatím se však k nim nikdo z nich neozval. Ti jeli obcí dál. Já jsem

šel za něma pomalu sám. Když sem šel kolem toho hloučku občanů, zeptala se mě jedna paní, jestli nemám žízeň. Tak jsem jí řekl, že mám. Tak mě zavolala do domu, měli tam sodovkárnu, stáčeli sodovku do sklenic. Tak mě dala sklénku sodovky, ukrojila krajíc chleba a misečku kostek cukru a už jsem jedl a pil. Mimo té, která mě zavolala do domu, tak tam byla ještě paní a tři páni. Ti se mě ptali, co jsem zač. Říkal jsem jim, že su Čechoslovák a ti kamarádi, že su taky Čechoslováci a že jsme utekli od Němců z organizace Todt, a že by jsme chtěli přejít k Američanům. Ti se mně pak při řeči přiznali, že patří k „Maki“ to znamená k partyzánům. Říkali, že abych tady počkal, že v noci pro mě přijdou. Já jim slíbil, že tady ostanu, ale že se musím podívat, kde jsou ostatní moji kamarádi. Až sem se trochu najedl a napil, tak jsem se šel podívat, jestli na ne mě čekají, nebo jestli mně ujeli. Po cestě sem potkal jednu paní, která mně již hlásila, že kamarád Čechoslovák čeká na mě v hospodě a že má kolo u nás. Tak sem šel za něma do hospody a zároveň mně hlásili, že někteří šli dál a někteří zůstanou tady. Já sem jím taky hned oznamoval, že zůstávám tady. Ale zároveň mně říkali, že koně již dali jednomu hospodáři, který zároveň slíbil, že nás bude živit. Taky hned zabil malé tele a byl guláš a rajčatový salát. To byl po delší době první oběd a byl velmi dobrý. Potom nás vedl, kde budem spát. Byla to pěkná zděná stodola za vesnicí, hned u silnice. Zůstalo nás tady 5 a 6 jelo dál. Jak dopadli nevím, ale zatím jsem se s nimi nikdy nesešel. Co jsme tady zůstali: Já, Bardůnek František, Šebek Stanislav a dvě Ostraváci, jejich jména jsem zapomněl. Standa Šebek byl „čecháček“, jak on vždy říkal, že je od mamičky Prahy. To byl ale sekáč. Byl vyučený řezníkem a z ničeho neměl strach. Ten i vzal toho koně v tom lese, zapřahl ho a jeli. Žádný by z nás tenkrát k některému koňovi nešel. Jinak ale byl veselý a prima kluk.

V té stodole jsme spávali ve slámě a jen jsme se dívali fukama mezi deskama, jak kolem nás jezdí Němci. Když byl trochu klid, tak jsme šli i před stodolu a čekali jsme stále na Američany. Těch jsme se taky jednou dočkali. Asi za 3 nebo 4 dny, když kolem nás zase jelo auto, tak jako vždycky jsme vlezli za vrata a mezi deskami jsme je pozorovali a najednou slyšíme Standu Šebka: „Hoši, to jsou voni!“ Tím momentem jsme všichni vyběhli ven ze stodoly, aniž bychom se přesvědčili, zdali jsou to opravdu „voni“ a teprve až auto před stodolou zastavilo, tak jsme se přesvědčili, že to oni opravdu jsou. Nebyli to ale Američané, ale Angličané. Tak jsme jich hned vítali a mezi tím přiběhli i francouzští občané a bylo velké vítání. Ti se však dlouho nezdržovali a po výslechu, kde jsou asi Němci a kdy asi tady byli a pak odjeli zpět. A tak jsme jich víc neviděli. Asi tak za 3 dny jsme zjistili, že v obci, kde jsme bydleli, byl nějaký ruch a viděli jsme několik německých aut. Zatím už za nama přiběhl hospodář, který nás živil, že obec obsadili Němci a abysme co nejdřív utekli do lesa, společně s ním, a i s dalšími občany vesnice. Les byl od vesnice asi 600 m. Z kraje bylo hlavně křoví a pak už byl velký a hluboký smrkový les a pohoří. Tady už bylo slyšet velkou střelbu. Zatím jsme nevěděli, kdo na koho střílel. Vzhledem k tomu, že střelba byla velká a nevíme, jestli se taky nestřílelo na nás, tak jsme se plazili v trávě a v křovinách, jak nás napadlo. To už bylo, jak zachraň se kdo můžeš. Když jsem se konečně dostal do lesa, opravdu jsem nevěděl, jak dlouho to trvalo, zjistil jsem, že už v lese žádný nebyl a nikoho jsem kolem sebe neviděl a neslyšel. Tak jsem šel lesem, až jsem přišel na místo,

kde byly nařezané a složené dřeva na metry, tak jsem se posadil a uvažoval, co bude dál. Za chvíli jsem v dálce uslyšel: „mesie, mesie,“ to je pane, pane. Podle hlasu jsem poznal, že je to Franta Bardůnek, tak jsem na něho zavolaal a pomalu jsem za ním šel. Byl tam s tím hospodářem, který nás živil. On nám řekl, jaká je teď situace. Říkal, že Němci jsou z jedné strany vesnice a Američané z druhé strany a střílejí na sebe. Jak to však dopadne, jsme se už nedověděli, protože jsme se víc do vesnice nedostali. Mezi tím k nám přišli další dva chlapi, kteří měli i pušky a po domluvě s tím našim hospodářem nás vedli dál do lesa. Tam jsme se sešli s dalšími – byli to partyzáni a oznámili nám, že až se setmí, tak nás přivedou za frontu k Američanům. Vedl nás pak jeden z těch partyzánů. Dovedl nás pak do jedné dědiny, kde již bylo plno vojáků – Američanů. Tam nás předal nějakému důstojníkovi, který nás pak zavedl na velitelství, kde nás vyslyšeli. Po výsledku přijelo auto – džíp se dvěma americkými vojákama a někam nás vezli. Já jsem seděl vepředu se šoférem a Franta Bardůnek na zadu s dalším vojákem. Trochu jsme se po cestě zahráli na Američany. Než jsme vyjeli, tak trochu pršelo, tak nám oblékli vojenské kožené bundy a kolemjdoucí Francouzi na nás mávali a když jsme někde zastavili, tak nám podávali ruky a zdravili: „Bonžúr, bonžúr,“ to je dobrý den. A my jim taky odpovídali: „Bonžúr, bonžúr.“ Tak jsme jeli hodně daleko. Dovězli nás do nějakého sběrného tábora, kde už bylo hodně internovaných civilistů, dělníků z celé Evropy, všechno dohromady, Belgičané, Holanďané, Čechoslováci, Poláci a ostatní, kteří v té době byli po celé Francii a Německu na práci.

Je nutno poznamenat, že tyto události šli tak rychle, že jsme naprosto nestačili zaregistrovat, kde jsme, co jsme, jestli je čtvrtek nebo neděle, jestli je konec nebo začátek měsíce a podobně. Tam jsme byli asi dva dny a přijela další auta – nákladní, naložili nebo spíš napěchovali nás do nich a nevíme kde jedem. Cesta byla strašná, vezli nás američtí vojáci – černoši. Já jsem jen čekal, že nás někde v zatáčce vyvalí a pozabijí. Jeli jsme dlouho a vytrpěli jsme hodně. Nakonec jsme přijeli do města Compigne nedaleko Paříže. Bydleli jsme v nějakých kasárnách, ale po celou dobu nás hlídali vojáci – Angličané. Vedle nás tam byli i němečtí vojáci, zajatci. Ti byli za drátama ve stanech. Vedle kasáren bylo i sportovní hřiště pro fotbal. Na tomto hřišti trénovali taky ti zajatí Němci. Ti tam i vyjednali zápas. Vzhledem k tomu, že mezi nama mimo Čechoslováků byli i další národnosti – Belgičané, a hlavně hodně Marokánců, tak byl výběr fotbalistů velmi těžký. Ale nakonec se jedenáctka fotbalistů zajistila. Mezi vybranými jsem byl i já. Hráli jsme proti Němcům. Podle tréninku jsem poznal, že mezi něma mohou být fotbalisté dobří, ale i mezi našimi mohou být někteří velice dobří. Tak začal zápas. Já jsem hned ze začátku chytl několik dobrých střel a vyřešil jsem několik nebezpečných situací a je možno říci, že jsem chytl formu tak, že jsem během zápasu byl jeden z nejlepších. Prohráli jsme sice s Němcama 3:2, ale byl jsem alespoň podle přítomných, a hlavně podle Marokánců hrdinou zápasu. Po zápase mě Marokánci nosili na ramenou a házali mně balíčky cigaret, jak Belgičané, tak i ostatní, kteří tam byli. Nejvíce však mně popularitu vytvořil František Bardůnek, který chodil kolem hřiště a volal: „To je kamarád Čechoslovák, to je Čechoslovák.“ A taky Němci mně přišli gratulovat a hned nabízeli další zápas, k tomu však již nedošlo. Mezi tím již za námi chodili vojáci, důstojníci od Československé zahraniční armády z Anglie a žádali nás, abychom

nastoupili do armády. Doslova nám říkali: My nejsme žádní verbíři, ale žádáme vás, abyste dobrovolně nastoupili k armádě. Jistě je vám známo, že máme 3 armády, jedna je v Rusku, jedna v Jugoslávii a jedna ve Francii a rádi bychom, kdybyste přišli mezi nás. U každého je rozhodnutí dobrovolné, nikoho vás nechceme nutit. Tak se rozhodněte.“

Sešit 5

No, nás hlavně svobodných nemuseli dlouho přesvědčovat a hromadně jsme se hlásili do armády. Tak jednoho po druhém zapisovali, zatím jenom podle jména. Vzhledem k tomu, že v tu dobu již v tomto táboře „Compigné“ bylo nás již mnoho, trvalo to již delší dobu, než nás všechny zapsali. Pak ještě během měsíce za námi přijížděli a zapisovali další data, hlavně narození, bydliště, národnost a podobně. S námi nebyl žádný problém, ale s Němcama to bylo horší. To byli hlavně Sudeťáci, kteří byli dřív v Sudetech u Němců a pak chtěli být velkýma Čechama. Těch se hlavně ptali, jestli mají školy české, nebo německé. Jestli měli školy německé, tak jich hned posílali pryč. Tak toto zjišťování trvalo více jak měsíc, než to všechno zjistili a než jsme se dověděli, že nás budou odvézet do Anglie, kde jsme byli přijati do armády. Bylo to někdy kolem konce měsíce září, kdy přijela nákladní auta a jako většinou černí šoféři – angličtí vojáci. A opět nám nastala cesta hrůzy. Zatím jsme nevěděli, kde jedem, ale jeli jsme skoro celý den. Byla nás celá kolona aut. K večeru ten den jsme přijeli do stanového tábora, kde nás už přebírali američtí vojáci, na přilbách měli napsané MP bílou barvou, to znamená „Militer polis“ a ti byli, jak jsme to dále poznali, velmi přísní. Tady jsme čekali asi 3 dny. Nakonec jsme se dozvěděli, že jsme asi 8 km od přístavního města Cherbourg „Šerburg“, kde čekáme na přistavení lodě. Na třetí den skoro ráno byl budíček. Byli jsme seřazení do čtyřstupu a šli jsme směrem k přístavu. Upozorňuji, že jsme dosud nevěděli, že jsme někde u moře. My jsme zatím byli v dolině a do přístavu jsme šli do pěkného kopce. Tím však větší pro nás bylo překvapení, když jsme po 8 km vešli do města a k přístavu a uviděli tu krásu – moře. Než však můžeme vychutnat krásu moře, je taky nutno vychutnat cestu 8 km, která nás vedla k přístavu. Jak jsem již poznamenal, byli tito američtí vojáci velmi přísní, což jsem poznal za tuto cestu, která byla pro některé velmi nepříjemná a možno i krutá. Tady neexistovalo zastavit a případně vyjít z řady a jít na stranu, a hlavně na velkou stranu. Tady, pokud se to někomu přihodilo a bylo jich za tu dobu hodně, se muselo všechno odbavit za pochodu. Pokud někdo byl tvrdohlavý a chtěl si tu povinnost udělat v klidu, mimo pochodující kolonu, tak i dostal pažbou po zádech a kopanec do zadku. Já jsem měl však to štěstí, že mně se to nestalo.

Tak jsme po té osmi kilometrové chůzi (pro některé kritické chůzi), došli do přístavu, kde nás již čekala nákladní loď. Je třeba však také poznamenat, že před odchodem k přístavu jsme obdrželi balíčky, jako stravu po dobu plavby lodí. Loď byla nákladní, do které se otevřela celá záď, a po plovoucím mostě se šlo dovnitř. Po nástupu se celá záď uzavřela a my zůstali po tmě, než rozsvítili světla. V lodi nebyly žádné okna, tak jsme neviděli, jak vyplouváme a jak to vypadá dál po cestě. Bylo přesně 12 hodin – poledne, když zahoukla siréna a podle zvuku motorů lodě jsme poznali, že vyplouváme na moře. Cesta se zdála být dobrá až do doby, kdy na některé přišla takzvaná mořská nemoc. Kymácení lodi nikomu nedělá dobře na žaludek. Někteří

přítomní, a bylo nás kolem dvou tisíc, začali zvracet. Někteří stonali a do toho všechno vrzání lodi, praskalo to, jak by se loď měla rozpadnout, to hlavně pro mne nedělalo příjemný pocit. Já jsem měl taky to štěstí, že jsem se dostal k žebříku, kde se mohlo vyjít ven na palubu. Dveře na palubu byly otevřené, tak jsem se zkusil podívat, jak je venku. Na přídi lodi bylo čtyřhlavňové dělo a jinak tam byl klid, tak jsem vyšel na palubu. Byl tam voják a neříkal nic, tak jsem sedl u komína a čekal jsem, jak bude dál. Voják byl klidný, byl to anglický námořník, tak mě v klidu nechal sedět za komínem, tam bylo i teplo od komína. Bylo i štěstí, že žádný mimo mě neměl odvahu vyjít na palubu, nebo si asi žádný nevšiml, že já jsem vyšel ven. Během dne měli vojáci u děla dvakrát pohotovost. Já jsem se jenom díval, jestli někde na moři uvidím nějakou loď, kdyby nás někdo napadl, aby nám přišla na pomoc. Byly to i chvíle, kdy dostal člověk i strach, jak by to ale všechno dopadlo.

V jednu chvíli jsem i viděl něco na moři, jen jako krabičku od sirek v dálce, ale člověk si přece jen myslel, že by nám někdo přišel na pomoc, kdyby se nám něco stalo. Tak jsem prožíval příjemné chvíle a kochal jsem se pohledem na něco, co jsem si nikdy nemohl ve skutečnosti ani představit, až do doby, kdy jsem to sám musel prožívat. Tato chvíle však musela brzo skončit a to tím, že mě voják upozornil, že nastává noc a musel jsem odejít do lodi a za mnou se zavřely vrata na palubě. Bylo asi 10 hodin večer, kdy jsme přijeli do přístavu Portsmouth, kde se naše loď zastavila a zakotvila. Na lodi jsme byli až do rána. Pak jsme pluli zálivem až do přístavu Southampton, kde jsme ukončili naši plavbu. Tam nás vylodili, již tam na nás čekala další auta a odvážela nás do připraveného střediska, kde jsme šli do koupelen a sprch. Tam na nás čekali naši českoslovenští vojáci a oblékali nás již do našich československých uniforem. Pak nás převezli do výcvikového tábora nedaleko Londýna, kde jsme taky museli jít k odvodu.

Tam jsme byli přiděleni jako: „Náhradní těleso, pěší výcviková rota.“

Dostali jsme takzvaný Temporary pass, na který jsme mohli jít po práci do města. A nastal nám vojenský život. Na cvičák jsme chodili kolem řeky Temže a zde taky prožili i několik těch „anglických mlh,“ kdy nebylo vidět ani na krok. Po pěším výcviku jsme museli jít k přísaze, kde jsme taky obdrželi vojenské knížky – PAY BOOK, bylo to dne 7. 12. 1944.

To už se náš život změnil po všech stránkách k lepšímu. To jsme již mohli vyjít do města a taky i k muzice. Po pěším výcviku jsme byli přiděleni k „52. dělostřeleckému pluku,“ jako LD3, to je jako Lehké dílny 3. Patřili jsme k dělostřeleckému pluku, ale někteří jsme byli zařazeni jako automechanici k autům, které jsme opravovali. Jako automechanici jsme již bydleli nedaleko Londýna a byli jsme ubytováni v normálních domech. Jmenovalo se to čtvrt „Čókvél.“

K muzice jsme chodili do jedné hospody, říkali jsme jí „U tří bab.“ Byly to 3 starší ženské, jedna hrála na klavír, jedna na harmoniku a jedna tloukla bubny. Tam jsem tu, která tloukla na bubny, vystřídal, a několikrát jsem s nimi hrál a velice si to chválili. Využil jsem toho, že jsem kdysi hrával v Hodoníně u strýčka Synka, kde jsem taky mimo baskřídlovku i tloukl bubny, tak jsem to dobře znal. Tady jsem se taky sešel s kamarádem, z Vlkoše. Sešli jsme se a díváme se na sebe a říkám, my se asi známe a on říká, mně se to taky zdá. Říkám, odkud si a on říká z Vlkoše a já

su z Vacenovic, a nakonec jsme se shodli, že jsme spolu i hráli fotbal. Byl to Karel Půček z Vlkoše. Tak jsme se potom scházeli i po válce.

Tady jsme se taky nakonec sešli i s kamarádem Františkem Štastným, který byl taky přidělený k našemu pluku. Tady v Anglii jsme prožívali i vánoční svátky. Byly to ty nejhezčí vánoční svátky, které jsem kdy prožil. Na Štědrý den jsem byl pozvaný do jedné rodiny a byli velice rádi, že jsem přišel. To jsou všechny pěkné vzpomínky, nutno ale vzpomenout i na ty stránky, které nás často strašily. A to bylo bombardování Londýna. Tady se tomu říkalo chlapsky „strašení hospodyněk.“

Němci sem poslali takzvané bomby V1, německy se tomu říkalo „Fau ainc.“

Je to raketa, která letí jako letadlo. Letí to do určité dálky a spadne. Kde spadne, tak vybuchne a kde vybuchne, tak všechno je zničeno. Tyto však dělostřelci odstřelují a kterou neodstřelí, tak nadělá trochu škody. Dále jsou to tak zvané V2, německy „Fau cvaj,“ proti tomu však nejde se nijak bránit. Ta vyletí až do stratosféry nad Anglii, pak se obrátí a spadne. Kde spadne, tak je to horší. Zatím ale nebyl případ, že by někde kolem nás něco takového potkalo.

Počátkem ledna 1945 přišel rozkaz, že se pojedou do Francie na frontu. Byly dělány veškeré přípravy, až přišel ten den, kdy jsme měli odjíždět, tak kdo má zájem jít do kostela a ke zpovědi, tak má přijít. Kostel tady nebyl. Ale taková větší budova, kde byl kněz – voják. Tady udělal obřad a upozornil nás, že zpovídat nás nebude, tak se máme zamyslet nad sebou, učinit pokání a podá nám přijímání.

Na druhý den nás odvezli do přístavního města Doveru, kde jsme již obdrželi „plnou polní“ a různé konzervy, a hlavně záchranné pásy, které jsme si museli připevnit na pás, včetně pušek, přilby, masky apod. To všechno patřilo k plné polní.

Dále nás informovali, jak máme zacházet se záchranným pásmem v případě potřeby. Pak připlouvaly motorové lodě, na které jsme nasedali a vezly nás přes „Lamanč“ do Francie, do města Calais.

Tam již na nás čekala naše auta s našimi vojáky Čechoslováky a jeli jsme na frontu. Tady jsme již byli rozmístěni dle jednotlivých zbraní. Já jsem byl i s dalšími kamarády přidělen jako automechanik k autodopravě a bydleli jsme ve vesničce Loon-Plage, vyslovuje se to „Lon Pláž.“ Je to menší vesnička a obyvatelé jsou vystěhovanci. Je tam několik obydlených domků na okraji vesnice. Jeden domek slouží jako pošta a zároveň i jako hospoda. Mají to tam na starosti dvě děvčata – Francouzky, které obsluhují poštu a zároveň čepují pivo a různé nápoje. My máme na starosti veškerou dopravu, aby všechno bylo v naprostém pořádku, jak vozidla pásová, tak kolová. Tady je všechno motorizované, tak musí být všechno připravené v případě potřeby k jízdě. Tady kolem nás je celá zahraniční armáda a musí držet v obklíčení německé vojsko, které se zatím drží u přístavního města Dunkerque.

Tady nás otravovali Němci tím, že každý den vystřelili na Loon-Plage několik dělostřeleckých ran a otázka je, kde to vždycky dopadlo. Ve vesnici je kostel, na který mají zaměřené kanony a kolem toho rány dopadají. Stane se taky, že někdo i padne nebo je raněn. My sme už na to připravení. Jak uslyšíme v dálce ránu, tak už si stoupnem mezi dveře a čekáme, kde to dopadne. Někdy je to granát a někdy šrapnel. To oni střílejí tak náhodně, jak se říká

„na zdař Bůh.“ Nejvíce na to doplácí hřbitov, který je u kostela a ten je nejvíce rozstřílený. Jednou jsme vyprošťovali našich elektrikářů, kterých zasypal domek. Mrtvý nebyl žádný, jen několik raněných.

Dříve však než začnu vyprávět další události, je nutno připomenout událost celkem tragickou, která nás potkala hned druhý den po příchodu na frontu do vesnice Loon-Plage.

Před tím jsem poznamenal, že obyvatelé jsou z vesnice vystěhovaní, jen na několik domků na okraji vesnice. V těchto prázdných domech není nic, mimo vystřílených oken a rozbitých dveří. Tady prakticky stáli jenom zdi, a proto jsme neměli kde spát. První den jsme spali na nějakých deskách. Proto nám doporučil důstojník, aby sme jeli do bunkrů, které jsou postavené kolem pobřeží, že tam jsou postele, abychom je přivezli. Že tam někteří již byli. Zároveň nás ale i upozornil, že když půjdeme někde do okolí vesnice, nebo někde dál k pobřeží, abychom šli jenom po ušlapaných chodnících, nebo po ujetých cestách, že tady je již od Němců všechno podminované, aby někdo nepřišel o život. Zároveň nás upozornil, že jeden voják šel k pobřeží do bývalých bunkrů na králíky a zbavil se noh – vstoupil na minu. Tak po těchto připomínkách a upozorněních jsme jeli pro postele. Měli jsme dvě nákladní auta. V prvním autě jel řidič a nějaký desátník a nás jelo dalších šest. Ve druhém autě jel řidič a četař Nedvěd, byl odněkud od Ostravy. My jsme jeli po cestě takovým obloukem k bunkru. Druhé auto jelo za nama asi 500 m. Délka celé trasy, po které jsme jeli, byla asi 8 km od vesnice Loon-Plage. Jak jsem řekl, jeli jsme obloukem po vyjeté cestě k bunkru. Nevíme však, proč si druhé auto chtělo zkrátit cestu, aby tam snad byli dříve a pustili se přímo proti bunkru. A tady se to stalo. Najeli na nálož, to byly 3 propojené tankové náboje a bylo to strašné. My jsme uslyšeli hrozný ránu a auto se nám ztratilo. Z auta nebylo nic, to bylo rozmetané, řidiče auta jsme nikde neviděli a četař Nedvěd, měl to být on, ale asi 50 metrů od neštěstí ležela kopa hader. My sme už ani postele nebrali a rychle jsme jeli dom. Tak dopadla naše první jízda pro postele, hned druhý den na frontě. Ještě bylo štěstí, že jsme byli všichni v prvním autě. Po této tragické nehodě už jeli pro postele jiní a už s nimi jel jeden důstojník.

Tuto příhodu, přestože byla tragická, jsem považoval za nutné zaznamenat, neboť se jednalo o člověka, kterého jsem znal: „četař Nedvěd“ a pokud by někdo v budoucnu, podle jména, při jakékoliv řeči na tyto moje vzpomínky přišel, může se dovědět, jak tento padl. Druhého řidiče auta jsem neznal. Teď zase musíme se podívat na frontu, jak dále probíhá.

Mimo každodenní střelby Němců na naše pozice zatím mrtvých, alespoň na našem úseku fronty, nemáme, snad několik raněných, dle řeči přítomných. Jak bude dál, nevíme. Těšíme se však, že se dostaneme na frontu na naše území, do Československa. Podle rozkazu vrchního velitele celé naší zahraniční armády generála Lišky se má celá naše zahraniční armáda přemístit na Československé území, jakmile dosáhnou spojenci státních hranic Československé republiky. Doslova prohlásil: „Jakmile spojenci vstoupí na území Československé republiky, přejde celá naše armáda na naše území, abychom jsme se mohli vypořádat s těmi, kteří všechno zavinili a způsobili bolest a utrpení všech našich občanů.“ Od této chvíle jsme netrpělivě očekávali, kdy spojenci se dostanou na naše území. Tady byly celé dny zapojené radiopřijímače, a dokonce byly i služby,

které měly za úkol oznámit, kdy se to stane. Nakonec jsme se přece jen dočkali a hned jsme obdrželi rozkaz, že se bude co nejdříve vše balit. Dokonce to bylo již tak daleko, že byly již vytaženy děla z palebného postavení a všechno očekávalo, jak to bude dál. Nedočkali jsme se toho, co jsme již tak dlouho očekávali. Místo rozkazu k balení byl vydán další rozkaz. „Na základě rozkazu vrchního velitele maršála Montgomeryho, nemůžeme opustit tuto frontu, neboť nemáme dostatečnou náhradu za nás a vojenská síla německá je zatím ještě silná a na tuto dobu dobře vybavená, jak materiálově, tak i politicky silná. Z tohoto důvodu je nutno všechno dát do původního stavu tak, aby naše vojenská síla nebyla narušena.“

Tento rozkaz velmi silně zapůsobil na celé mužstvo, neboť se všichni těšili na domov, zvláště všichni ti, kteří byli z domu už od počátku války a všichni byli ochotni porážku Němců co nejdříve uspišit. A tak byli proto velmi zklamáni. Je třeba však tady přiznat, že v poslední době se velmi zvýšila aktivita Němců. Bylo odhaleno několik Němců přestrojených za Francouze, kteří za naší frontů pomocí vysílaček udržovali styky s Němcama. Byli také někteří Němci zadržení, jak chtěli projít přes naši frontu. Bylo také zadrženo několik Francouzů, kteří se dali k Němcům a pomocí vysílaček hlásili, co se děje za frontů. Pozorovali jsme také, že se něco děje i ve vojsku. V poslední době byly zaraženy dovolenky, a hlavně důstojníci museli odjet z dovolené. U mužstva byla hlavně v poslední době vyhlášena pohotovost. Žádné vycházky ven a tak dál. Z toho jsme usuzovali, že něco není v pořádku. Zvláště, když i na našem úseku se objevili tanky, které tu ještě nebyly, i s posádkou. Tyto úvahy však na nás dlouho nečekaly. Dověděli jsme se zatím neoficiálně, že naše velení se dozvědělo, že Němci připravují útok a chtějí prorazit naši blokádu a jejich útok má být hlavně na náš úsek, vesnici Loon-Plage. Proto je celá ta příprava a dělají se potřebná opatření. My jsme museli pro sebe ihned za vesnicí vykopat zákop, do kterého, v případě útoku na nás, nastoupíme. Tam budeme bránit náš úsek. Tento útok však na nás nenechal dlouho čekat. Bylo to 9.4.1945 v podvečer, seděli jsme v hospodě, když přiběhla naše služba a hlásila „poplach.“ To pro nás znamená, hned každý plnou polní a čekat na další příkazy. To už na nás čekal kapitán Dvořák a další důstojníci. Kapitán Dvořák nás pak seznámil se současnou situací a prohlásil: „V současné době zahájili Němci útok na naše postavení, konkrétně na Loon-Plage.“ To již Němci pálili na Loon-Plage ze všech děl. „Žádám vás, abyste každý zaujal své místo, které máte vyhrazené. Teď k vám mluvím ne jako voják k vojákovi, ale jako chlap k chlapovi. Jsme připraveni na tento útok Němců a jsme dostatečně vyzbrojeni.“ Zatím ale trval dělostřelecký útok Němců v plné síle. „My máme postavení v oblasti Loon-Plage, po levém křídle fronty jsou Kanadáné a na pravém křídle jsou to angličtí námořníci. Jsou to vesměs dobří a ostřílení vojáci. Kdyby se však stalo, že by Němci prorazili naši obranu, tak budem bojovat muž proti muži.“ Pak předal každému 4 granáty a dostatečné množství nábojů a každý zaujal své místo v zákopě, který si každý před tím vykopal. Tak nás čekala noc plná napětí a nervozity. Každou hodinu pak kapitán hlásil, jak pokračuje fronta. V půlnoci hlásil kapitán, že zatím Němci nedošli, alespoň na našem úseku, do styku s naší první linií. Bojuje se na úseku s Angličanama. Asi za hodinu hlásil, že se nám nehlásí poručík, který je na stanovišti v takzvané „továrně.“ Zatím nevíme, co s ním

je. Kapitán je na pozorovatelně a sleduje boje a dle možnosti nám podává zprávu, jaký je stav. Oznamuje, že se zatím bojuje v prvních liniích a říká nám, že jsou připravena letadla, která mají bombardovat německé pozice, ale nemohou vylétnout, nebe je tady velmi zamračené a jemně prší. Zatím se ale bojuje v prvních liniích na celé frontě. Bylo asi 5 hod. ráno, když nám kapitán Dvořák oznámil, že byl útok Němců odražen a že se Němci již stahují do svých pozic. Zatím ale naši dělostřelci odstřelují cesty, kterými se Němci stahují do svých základů. Jediný úspěch získali Němci, že obsadili továrnu, kde byl poručík, kterého jméno však neznám.

Tak dopadla asi poslední německá ofenziva, která je stála mnoho životů, když museli utékat i přes jejich zaminované pole. Ztráty na životech našich vojáků nám hlášeny nebyly. Pokud se týká uvedené továrny, kterou Němci obsadili, byl během týdne proveden útok na tuto továrnu a tato byla znovu osvobozena. Po úspěšném odražení německého útoku na vesnici Loon-Plage se celá situace celkem uklidnila a bylo provedeno několik změn v naší situaci.

Já jsem byl ještě s několika kamarády převelen do vedlejší vesnice, která se jmenovala Gravelines a byla od Loon-Plage vzdálena asi 5 km. Tady už byl ale plný život, celá vesnice je již obydlena. Tady jsme již měli i celý autopark. Tady byla auta pásová i kolová a my jsme měli za úkol veškerá auta vyzkoušet a v případě opravit, provést údržbu a připravit k odjezdu. Tady jsem se taky poznal s dalšími kamarády. Byl to četař Karel Marek a svobodník Břetislav Votava. Ti přišli do armády od vládního vojska. Tady jsme opět prožívali dobré chvíle a čekali jsme na ten den, kdy skončí válka. Zatím jsme v klidu a radosti prožili 1. květen, kdy i Francouzi, občané vesnice Gravelines slavili „Svátek práce“, a čekali jsme, jak bude dál.

Ten den nám přece jen přišel – konec války. Bylo to 8. května, kdy ve vesnici pojednou začali zvonit zvony, občané vybíhali z domů a volali „fini lagér, fini lagér, tj. konec války, konec války!“ Nejdříve jsme tomu nevěřili, až nám to nakonec z radia oznámili ve všech jazycích, které měli k dispozici. To bylo radosti, objímání, líbání mezi lidmi, starší lidé i naši vojáci plakali radostí a konečně bylo slyšet jeden hlas „konečně jsme se dočkali!“

Všude se i tančilo dlouho do noci, a to nejen dlouho do noci, ale pak se tančilo i v dalších dnech. Vždyť jsme si to ani nemohli uvědomit, že je konec války. Je to možné, že máme již klid, je to možné že jsme se toho konečně dočkali ve zdraví a vzájemné pohodě?

Tuto radost však nám zatím kalí skutečnost, že jsou tady zatím ještě Němci a neví se, co udělají. Zatím jsme museli být v pohotovosti. Asi za 3 dny vyvěsili nad Dunkerque bílý prapor, že se vzdávají. To se nám taky ulevilo. Nastalo jednání s Němcema. V první řadě byli vyměněni zajatci, mezi nimi byl také i náš poručík, který byl zajatý při bojích u Loon-Plage. Mezitím už byly u nás zahájeny přípravy pro odjezd do Československa. Jak to ale dále dopadlo s Němcema zajatými u Dunkerque, zatím nevíme. U nás začalo velké balení. Všechno již pospíchalo dom, do Československa. V první řadě jely všechny kolové vozidla. Celá kolona čítala kolem dvou tisíc aut všech druhů. Od těch nejmenších, až po větší, které táhly kanony. Pásová vozidla jela až po odjezdu aut. Vyjelo se 13. 5. 1945 a do Československa se přijelo 17. 5. 1945. Celá trasa naší cesty byla předem dobře připravena. V noci se muselo zaparkovat – v noci se nejelo. Všechna auta vjela do připraveného místa. Bylo

to obvykle velký lán obilí, do kterého se vjelo a ráno se zas jelo dál. Kdo to pak ty škody hradil nevím. V Československu nás pak rozesílali již do připravených vesnic. Nás bylo několik, včetně aut, kde jsme přijeli do vesnice Kolínec na Šumavě. Tady jsme byli ubytováni u lidí. Vesměs jsme spávali ve stodolách v seně a jinak kde se dalo.

Tak jsme prožívali dny ihned po válce. Lidé nás měli rádi a velmi si nás vážili. My jsme jim zase i pomáhali na poli, a hlavně v sečení luk. Tady jsme se hodně s kamarády i s děvčaty poznali a skamarádili. Zvali nás na muziky a pěkně a kamarádsky jsme se bavili. Asi po dvou měsících jsme byli někteří přeřazeni do města Sušice. Zde jsme bydleli v bývalém hotelu Šumavan. Tady jsem i prožil druhé odvod. První odvod jsem prožíval ve Vacenovicích, kde jsem dostal dovolenku na žně. Tady tenkrát šly k odvodu tři nebo čtyři ročníky. Odvod byly velmi slavné. Hrál tady muzika celý den. Byla to muzika „Synči“, kde hráli v té době 3 moji bratři, a jeden dělal kapelníka. V té době to byla vyhlášená muzika v celém okolí. Druhé odvod jsem prožil v obci Mokrosuky, kde jsem již měl několik kamarádů ze Sušice. Těch odvodů jsem se zúčastnil jako voják a jako kamarád. Zároveň bych se chtěl taky zmínit o první mojí dovolence, kterou jsem měl jako žňovou brigádu doma, když jsem pomáhal doma při žních. O dovolené jsem nikomu neřikal a přijel jsem domů nečekaně i s Františkem Šťastným, co si vzal tu moji sestřenicí Aničku Sukopovou. Téměř půldruhého roku, od té doby, co jsme utekli od Němců, o nás doma nic nevěděli. Nevěděli, co je s nama až nakonec se dověděli, že jsme byli v Anglii a pak na frontě ve Francii. Tím bylo jejich shledání radostnější a veselejší. Zvláště, když nám zahráli naši muzikanti, kteří nás zvláště překvapili. Po našem uvítání doma nás vedli i s muzikou k Sukopům, kde bydlela Františka Šťastného manželka Anička. Tak pěkné uvítání jsme nečekali, a tak pěkné shledání bylo velmi pro nás všechny radostné. Brzy po naší dovolené jsme byli přeřazeni z obce Kolínec do města Sušice, kde jsme bydleli v bývalém hotelu Šumavan. Tady jsem byl u těch druhých odvodů v obci Mokrosuky, nedaleko Sušice. To už jsem měl již větší známosti i s dalšími kamarády, se kterými jsem již při odvodech pomáhal zpívat. Tak jsme se scházeli až do doby, kdy nás některých vojáků přeřadili ze Sušice až na Moravu – do Jihlavy. Tam již k nám dojížděli i bývalí odvedenci, jako nováčci. S těmi pak jsme vojančili až do doby naší demobilizace. Bylo to 31. prosince 1945. Tím také skončila „1. Československá samostatná obrněná brigáda“, která byla založena v roce 1943 v Anglii, jejímiž účastníky jsme byli většinou my, kteří jsme vstupovali do armády jako pracovníci a dělníci, roztroušení po celé Evropě.

A tím také zakončily moje paměti a vzpomínky, které jsem po celou dobu tří let prožíval tak, jak jsem se snažil poctivě a pravdomluvně zachytit. Je nutno také připomenout, že k těmto pamětem a vzpomínkám mně dal hlavně podnět náš občan pan Vincenc Profota, který již v tu dobu sám soukromě vykonával kroniku a doporučil mi, abych tyto vzpomínky napsal, a dokonce mně daroval několik potřebných sešitů. Mrzí mě však, že shodou různých okolností a shodou osobních, rodinných i občanských povinností se tyto protáhly tak, že tento náš občan pan Vincenc Profota se tohoto konce těchto pamětí a vzpomínek nedočkal...

*Osobní zápisky p. Františka Synka přepsal
a zpracoval jeho vnuk p. Marek Profota*

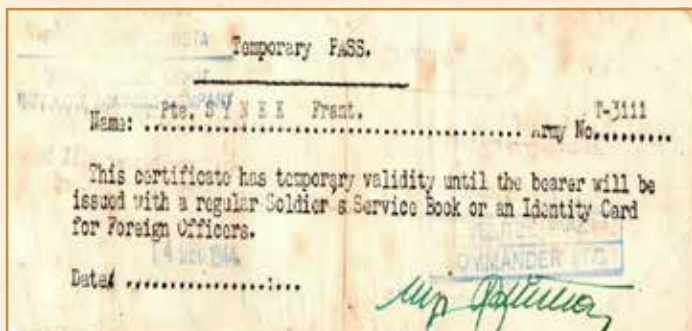
Na památku některé doklady:

1. Anglická vojenská knížka:

SOLDIERS SERVICE AND PAY BOOK –

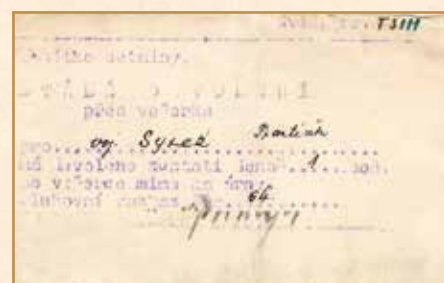
NENÍ K DISPOZICI

2. Příslušné pasy, které byly nutné v Anglii

Různé doklady

Potvrzení o předání celého vojenského stejnokroje při demobilizaci k 31. 12. 1945

Pamětní medaile

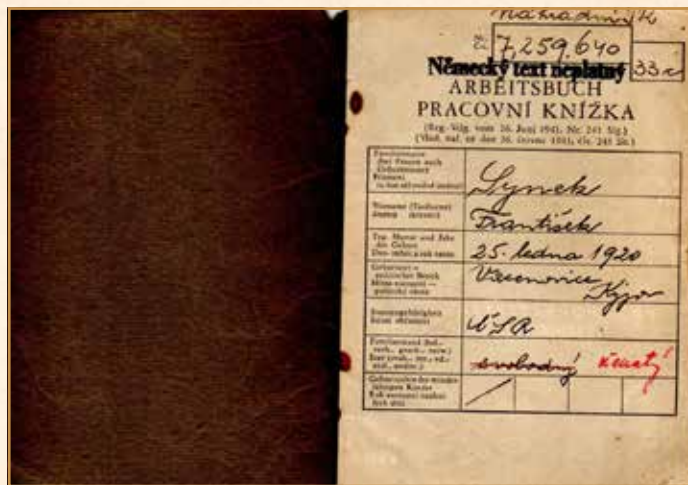

Vzpomínkové fotky z Francie

ARBEITSBUCH – PRACOVNÍ KNÍŽKA

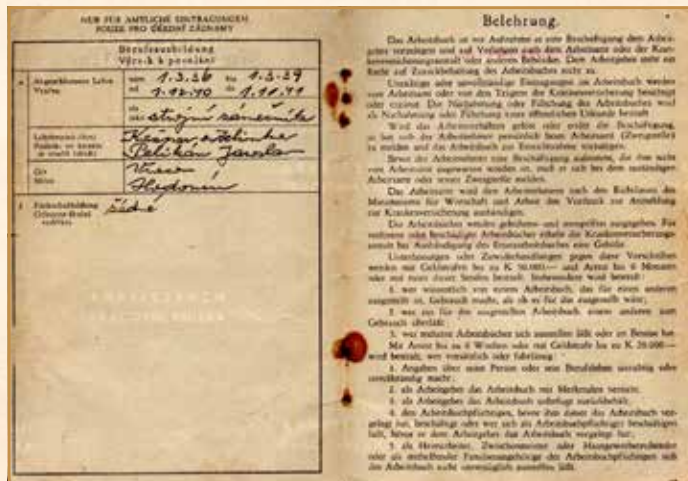
Na památku Ti věnuje Tvůj kamarád
Frant. Bardůnek

Montoir de Bretagne O.T. Iágr Francie
Vlevo Štátný František, vpravo Synek
František

Loon-Plage dne 1. 4. 1945 Lehké dílny

FÜR DEN ANTRAG DER EINTRAGUNG
NACH DEM VORTRAG LÄNDLICH

FÜR DEN ANTRAG DER EINTRAGUNG
NACH DEM VORTRAG LÄNDLICH

Bezeichnung des Grundstückes, von dem der Antrag
ausgeht, oder sonstiger Angaben

Bezeichnung des Grundstückes, von dem der Antrag
ausgeht, oder sonstiger Angaben

Körner & Sohn, städt. pa-
mentierter Vorkauf - meist
16. 1936 - 1. 3. 1939

Körner & Sohn, städt. pa-
mentierter Vorkauf - meist
16. 1939 - 6. 8. 1939

Körner & Sohn, städt. pa-
mentierter Vorkauf - meist
9. 9. 1940 - 1. 1. 1941

Körner & Sohn, städt. pa-
mentierter Vorkauf - meist
1. 1. 1941 - 1. 1. 1942

Körner & Sohn, städt. pa-
mentierter Vorkauf - meist
1. 1. 1942 - 1. 1. 1943

Körner & Sohn, städt. pa-
mentierter Vorkauf - meist
1. 1. 1943 - 1. 1. 1944

Körner & Sohn, städt. pa-
mentierter Vorkauf - meist
1. 1. 1944 - 1. 1. 1945

Körner & Sohn, städt. pa-
mentierter Vorkauf - meist
1. 1. 1945 - 1. 1. 1946

Körner & Sohn, städt. pa-
mentierter Vorkauf - meist
1. 1. 1946 - 1. 1. 1947

*Možná jsem Vás, řek
a byl jsem šťasten,
Až jsem svou duši opřel na
vášl jsem, Až jsem své nemoci,
Konec jsem našel, upřel jsem
Až jsem poznal, upřel jsem?*

A bohužel v naší nemarnosti všem přiblížením, přiblížením a smíšením
nemáme spíše, že nás přiblíží na vlastní náhlé dobytí smutku, smutku, obdivu,
přáděním, bratř a slyší,

pau

FRANTIŠEK SYNEK

*Zeměl po dohodě, stihl nemoci v pátek 12. dubna 1996
ve věku 78 let.*

IK

Publiko drahosti armády bože

VE ČTVRTEK 18. DUBNA 1996 V 16 HODIN

v chlévu Páně ve Václavské na smrti šel.

Václavské 18. dubna 1996.

Za vřelosti radosti:

BLAŽENA, manželka
ANŽKA, dceru a radosti
FRANTIŠKA, syna a radosti
ANTONÍN, bratř a radosti
a všichni přiblížení

Boží radost
OBECNÍ GRAD
BRNOČICE
896 06
2004

Podpis: 18. dubna 1996 v 16 hodin, 18. dubna 1996

O p i s .

MINISTERSTVO NÁRODNÍ OBRANY Koklu prosté.
Československých legií. podle § 1. zák. č. -
1306 z r. 1946 Sb.
Věd. štát. : 32461.

O a v ě d ě n í
podle § 8 zák. č. 359/1946 Sb.

Jedná o příjmení František Dymek k. nar. dne 20.1.
1920 ve Václavovicích , okres Kyjov souč Moravskoslezská
dou. Mšl.Václavovice , okres Kyjov souč Moravskoslezská
stát. občan československý . je ve svazku č 1 odst. 1 .
pisem. a zákona ze dne 19. prosince 1946 č. 359 Sb - e
příslušných československých armád v zahraničí a o nákte-
rých jiných účastnících národního boje za osvobození
účastníkem národního boje za osvobození .

Podle ustanovení § 19 výše uvedeného zákona nepobízívá
se na dobu :
od 7. prosince 1944 do 5. května 1945 jako vojenská služba
v 2e. armádě v zahraničí.

Výkonný letcem byl ode dne /-17-----do-dne--/-17-
Jako parašutista byl v týlu nepřitele ode dne /-17-----
do--/-17-

Toto osvědčení jest dokladem k uplatnění práv vyhrazených
účastníkům národního boje za osvobození ustanovením §§ 3
až 9, 15 až 16 výše uvedeného zákona .

V Praze dne 20. září 1948.

L. S. Ze ministra :
Hesletý podpis.

Titulmořní podpis majitele osvědčení :

František Dymek m.p.

Brankář František Synek

Brankář František Synek

vlevo František Synek

vpravo František Synek

Jako tajemník MNV s jubilanty

Jako tajemník MNV

*Novomanželé
František a Blažena
Synkovi
L.P. 15. 4. 1947*

ZAPOMENUTÝ HRDINA

Obec Vacenovice vyznamenala jako své hrdiny II. světové války za službu vlasti titulem čestného občanství dva rodáky. Jednak přímého účastníka bojů kapitána tankového oddílu Polykarpa Křížku a plukovníka Antonína Ingra, bývalého legionáře a vězně nacistické totality. Za odvahu a osobní statečnost mohli za svého života přijmout vděčnost a úctu spoluobčanů. Oba patří do rozvětvené vacenovické rodiny Bábíčků a jistě není náhodou, že z „této krve“ pochází další

válečný, ale zapomenutý hrdina Zdeněk Bábíček (bratranec Polykarpa Křížky a také Dany Zátopkové). Byl jediným synem vacenovského rodáka MUDr. Jana Bábíčka. Tragický osud 22-letého studenta medicíny zdokumentoval další příslušník rodiny pan František Bábíček, aby se jeho jméno uchovalo v paměti obce.

Zdeněk Bábíček

PALUBNÍ STŘELEC 311. BOMBARDOVACÍ PERUTĚ ČESKOSLOVENSKÉHO LETECTVA VE VELKÉ BRITÁNII 1919–1941

Zdeněk Bábíček se narodil 7. 11. 1919 v Brně, ale jeho původ je třeba hledat ve Vacenovicích v domě č. p. 21. Tady žil ve druhé polovině 19. století sedlák Jan Bábíček (1836–1912), zde se v roce 1876 jako 40-letý, svobodný přizemil. Za ženu si vzal 17-letou Josefu Ingrovou (1858 – 1919). V letech 1874–1877 a 1879–1882 byl starostou obce. Měli 5 dětí. Nejstarší byl Jan *1881, pozdější lékař a otec Zdeňka, Anežka *1883, Terezie *1884, Františka *1886 (provdaná Ingrová, matka Dany Zátopové) a Marianna *1886, provdaná za Polykarpa Křížku. Nejstarší známou fotografii rodiny Bábíčkovy pořídil r. 1890 prof. Josef Klvaňa, byla publikována v časopisu Světozor r. 1891 a v publikaci Moravské Slovensko v roce 1923.

r. 1907 promoci na doktora veškerého lékařství. Působil v nemocnicích v Olomouci, v Brně, v době 1. světové války sloužil jako vojenský lékař v nemocnicích v Haliči (dnešní Polsko) a na Balkáně.

Pohlednice odeslaná 2. 12. 1900 absolventy gymnázia J. Bábíčkem a Karlem Kepertem slečně Fádrusové do Buchlovic.

Rodina Bábíčková (vpravo stojící neznámý muž)

Otec Jan dal svého syna Jana studovat na gymnázium v Uherském Hradišti, kde v roce 1900 s vyznamenáním maturoval. Čerstvý maturant odešel téhož roku studovat do Prahy na Českou lékařskou univerzitu. Studium dokončil

Pohlednice odeslaná v době 1. světové války z Uh. Hradiště vojenskému lékaři Dr. Bábíčkoví do Přemyslu, Halič.

Po válce uzavřel v r. 1918 sňatek s Olgou Novákovou a usadili se nejprve v Karviné, poté v Brně a v Olomouci.

V r. 1919 se v rodině narodil syn Zdeněk. Svá dětská léta prožil v Karviné, po přesídlení do Olomouce studoval na zdejším Slovanském gymnáziu, maturoval v roce 1938. Jeho zájmy se neomezovaly jen na studium, ale věnoval se hodně sportu, řídil auto, byl aktivním členem Skautu, Sokola, střílel z loveckých zbraní. Jako turista lyžař pobýval často v Beskydech, hodně četl, hrál na hudební nástroje, byl dobrý zpěvák. Vlastnil pilotní průkaz, byl členem Hanáckého aeroklubu v Olomouci. V roce 1938 se přihlásil jako dobrovolník do armády, po krátkém působení je přijat na lékařskou fakultu Univerzity Karlovy.

Na počátku německé okupace, v březnu 1939, se podílí na tvorbě a rozšiřování protiněmeckých letáků. Po uzavření vysokých škol nastupuje do práce jako železniční dělník. Hned po Vánocích, 3. 1. 1940, spolu se dvěma kamarády přešli u Sodoměřic hranice na Slovensko. Za dramatických okolností se dostali přes Maďarsko do Jugoslávie. V Zagrebu se Zdeněk setkal s Pavlem Svobodou z Bohuslavice u Kyjova, studentem právnické fakulty, pozdějším kamarádem a spolubojovníkem. Další zastávka byla v Bělehradě, kde jim francouzské velvyslanectví vystavilo doklady. Odtud odjela skupina československých utečenců do řecké Soluně a dál do Istanbulu. Poté se plavili s četnými zastávkami Středozemním mořem a 28. února přistáli v Marseille. Odtud putovali do sběrného a výcvikového střediska v Agde, jižní Francie. U odvodní komise dostává kmenové evidenční číslo 787505. Setkal se tu také se svým bratrancem Polykarpem Křížkou z Vacenovic. Ten je později uveden na seznamu československého letectva RAF, kmenové číslo 787362 jako „ground staff“ – pozemní personál. V průběhu války přešel k Československé samostatné obrněné brigádě začleněné do spojeneckých armád. Do vlasti se vrátil v květnu 1945 jako kapitán, velitel tankové jednotky.

Po pádu Francie 14. června 1940 organizovala britská vláda i československé velení odjezd svých vojáků a dobrovolníků do Velké Británie. V přístavu Port Vendres se Zd. Babíček i Pavel Svoboda nalodili na anglickou loď zařazenou do námořního konvoje a 7. července připluli do Liverpoolu. Odtud se dobrovolníci přesunuli do provizorního stanového tábora Cholmondeley u Chesteru. Po ukončení přijímacích procedur byli převezeni na novou výcvikovou základnu československé jednotky letectva v Cosfordu. Od 20. července 1940 zahájila bombardovací skupina samostatný intenzivní výcvik svých vojáků, včetně výuky angličtiny. Po týdnu proběhla na základně slavnostní přísaha a vojáci se stali příslušníky britského královského letectva Royal Air Force (RAF).

Oficiální ustanovení 311. československé bombardovací perutě bylo provedeno 2. srpna a peruť byla převelena na leteckou základnu Honington. Další bojová příprava byla vedena podle britských předpisů a za pomoci britských instruktorů. Po zvládnutí pěchotního výcviku byly zahájeny kurzy podle zařazení v peruti: piloti, navigátoři, radiotelegrafisté, palubní střelci. Od založení 311. bombardovací perutě byl jednotce přidělován potřebný technický materiál a 10 letadel Vickers Wellington.

Byly to celoplátěné dvoumotorové noční letouny vybavené přední a zadní střeleckou věží, každá se dvěma kulomety. Při bombardovacích náletech létaly ve výškách kolem 5 000 metrů, za teplot až -40°C. Letci byli sice oblečeni do několika vrstev prádla, zateplených bund a kalhot, přesto velice trpěli mrazem, vodní topení nestačilo vyhřát plátěný trup a zamrzalo. Posádku tvořilo 6 členů, museli bezpečně

Letoun Vickers Wellington

ovládat anglické povely, rozumět instrukcím pozemního radiového spojení, provoz letounu, noční navigaci, umět nalézt cíl a zasáhnout ho, a nakonec se bezpečně vrátit přes dělostřeleckou palbu na mateřskou základnu. Pro případ, že by se např. kvůli počasí, (ve městech také platilo noční zatemnění) nepodařilo jednoznačně určit cíl, měly posádky zadány náhradní cíle. Velkým nebezpečím bylo i anglické počasí – husté mlhy, s minimální viditelností. Letouny vracějící se z náletů byly často poškozené, bez radiového spojení, přistávaly naslepo a hodně jich havarovalo.

V září 1940 byli Zd. Babíček, Pavel Svoboda a Alois Jarnot vybráni do kurzu palubních střelců. Kurz probíhal ve výcvikovém středisku Dumfries ve Skotsku, ukončen byl 11. prosince 1940. Na závěr byla pořízena fotografie, ve skupině je celkem 19 vojáků včetně instruktora a tlumočníka. Z nich 11 padlo, 8 se dožilo konce války jako ranění nebo zajatci v německých zajateckých táborech, Zd. Babíček – padl, Al. Jarnot – padl, P. Svoboda – sestřelen, zajetí, útěk, další aktivní boj na Moravě.

Kurz palubních střelců Dumfries, prosinec 1940. Horní řada první zprava Sgt Z. Babíček, Sgt V. Jarnot třetí zprava, sedící první zleva Sgt Pavel Svoboda.

Po nalétání 200 operačních hodin odešla posádka na půlroční odpočinek. V této době bylo zahrnuto 6 týdnů dovolené, na zbytek času byli vojáci převeleni k pozemnímu útvarům RAF. Z celkového počtu 53 posádek se jen 12 podařilo tohoto limitu dosáhnout. V létě r. 1941 měl Sgt Zd. Babíček nalétáno s obrovským štěstím 22 náletů, tj. asi 120 hodin. Cíle bombardování byly průmyslové a vojenské objekty ve Francii, Holandsku, a především v Německu, Duisburg, Düsseldorf, Kolín n. Rýnem, Brémy, Hamburk

a další. Letadla byla vysílána jen na noční lety, start kolem 20. – 22. hod., přistání za 3 až 6 hodin. Nejdelší nálet byl vypraven 16. 7. 1941 na Hamburk, trval 6 hod. 58 minut, Zd. Babiček letěl na pozici přední palubní střelec. Stroje perutě byly vždy vřazeny do většího svazu o počtu až několik stovek letounů. Na stejný cíl, ponorkové doky v Hamburku, bylo vysláno i 10 letounů 311. československé perutě v noci 15. 9. 1941. Devět strojů se k ránu úspěšně vrátilo, jen stroj s posádkou Sgt. Viléma Soukupa, s palubním střelcem Z. Babičkem se nevrátil.

III. ČS. BOMBARDOVACÍ PERUTĚ.
 1. Měs. 8187
 15. 9. 1941.
 Přetřeno, 15. září 1941.
 Vše: 1. Důvěřová posádka Sgt. Babiček-hlášení.
 Inspektorát čs. letectva
 London.
 9
 Dne 15. září 1941 v 19.55 hodin startoval letoun Wellington Gln.1015 k náletu na Hamburk s následující posádkou:
 787246 Sgt Soukup Vilém pilot-kapitán
 539 " Miklošek Jan pilot
 82634 P/O Sedláček Mojmír posuvatel
 82649 " Zimmer Antonín radiotelegrafista
 787505 Sgt Babiček Zdeněk přední střelec
 134 " Jarnot Alois zadní střelec
 Od doby startu nebyl letoun v radiotelegrafické spojení s bázi a z operace se nevrátil.
 Jiné posádky hlásily, že viděla, jak 3 letouny byly chyceny v křižlech světlometů a sestřeleny nepřátelskými stíhačkami.
 1. d.
 868: 1.
 1. odd.: 1.
 2. odd.: 1.
 Věc: 1.
 AIR MINISTRY
 CZECHOSLOVAK INSPECTORATE
 WITH Enclosure
 Received 19 SEP 1941
 NO 8187 2/4
 Hlášení velitele perutě o pohřešované osádce

Zpráva velitele československé bombardovací perutě RAF

Trasa letu byla téměř přímá v délce 635 km v jednom směru. V oblasti města Lingen /Ems, blízko holandských hranic byl letoun zachycen pozemními světlometry a pravděpodobně sestřelen německým stíhačem. Letadlo s nákladem 13 500 kg zápalných a výbušných pum a 3 100 l paliva po zásahu vybuchl ve vzduchu a trosky v plamenech dopadly na zem. Členové posádky měli na krku zavěšené dva identifikační kovové štítky s vyraženým kmenovým číslem, jeden neshořel ani ve velkém žáru, druhý neporušila mořská voda.

III. Foto Flieger.
 B a b i č e k , Zdeněk Sgt., geb. 7. 11. 1919, Erk. Marke 787 505, gefallen am 15. 9. 1941.
 G a r r a p i e t t , R. Mo. P/O., Erk. Marke 87 026, gefallen am 6. 4. 1941 laut Aussage des Sgt. Mason. Beigesetzt am 10. 4. 1941. Grablage: Friedhof Groningen. Garrapiett wurde mit L.P.Nr. 55 526 v. 28. 4. 1941 als "Garrapiett" gemeldet.
 C l a r k e , W. I. Erk. Marke 630 870. Beigesetzt am 24. 7. 1941. Grablage: Insel Wollum (Nordsee).
 D e n o g h u e , St. Sgt. Leiche geborgen am 13. 9. 1941 an Seeherrmannkoog.
 Blatt 3

Hlášení holandské policie – část zprávy.

V hlášení o nálezech padlých a zajatých letců RAF je uveden v odstavci „mrtví letci“ Sgt Zdeněk Babiček identifikační štítek 787 505, padl 15. 9. 1941. Později byly nalezeny tělesné ostatky a identifikační štítek P/O M. Sedláček. Další členové posádky byli vedeni u své perutě jako nezvěstní, „zabiti v akci“. Ostatky letců byly 18. září 1941 pohřbeny do společného hrobu na vojenském hřbitově v Lingen/Ems. Po válce byly přeneseny na vojenský hřbitov v Reichswaldu, Severní Porýní – Vestfálsko, Spolková republika Německo.

Náhrobek na vojenském hřbitově.

Šestmíř, město. Písem holandským potíráním nám dali znamení hvězdy, že je porážáme. Letěli jsme přes holandské území 1 km za nimi. Právě německé hranice jsme zahlédli útočícího stíhače ME 110 a v několika vteřinách Wellington byl zražen a explodoval ve výšce 1000 m. Dvoje kusy letadla se pádily k zemi, nikdo tu explodaci nemohl přezít - to byl konec mého života a veselé kampaně Zdeněk. To ráno jsem se přel s jeho otcem. Dr. Babičkem v Raze a káň jsem mu to vyprávěl přes stěhu. Každá puma jsem nešel do bláznovce k jeho mamince. Létám měl tak rád. Celá hrádka s českými letci je pohřbena v Reichswald Forest Cemetery 7 km S.H. (jako zranění) ve Kleeve, North Rhine Westphalia, Západní Německo.

Dopis P. Svobody D. Zátopkové.

Dosažené hodnosti:

1. 2. 1947 povýšen in memoriam do hodnosti rotmistr letectva v záloze
1. 6. 1991 povýšen in memoriam do hodnosti podplukovník

Vyznamenání:

5. 4. 1941 Československá medaile Za chrabrost
8. 8. 1941 Československý válečný kříž 1939
7. 10. 1941 II. Československý válečný kříž 1939

Jméno Zdeněk Babiček je uvedeno na pomníku padlých letců, členů Hanáckého aeroklubu na olomouckém hřbitově. V Olomouci – Hodolanech je po něm pojmenována ulice. Je zmíněn i v knize Ing F. Rygara Vacenovice, fragmenty z historie obce.

Po vzniku Protektorátu Čechy a Morava a následné německé okupaci se začal formovat domácí i zahraniční odboj. Stovky mladých lidí přecházely tajně hranice, aby jako vojáci zahraničních armád bojovali proti německému fašismu. Mnozí za toto odhodlání, odvahu, statečnost, zaplatili vlastním životem. Byl mezi nimi i Zdeněk Babiček. Zaslouží si naši vzpomínku a poděkování.

Zpracoval: František Babiček, Uherský Brod

HASIČI VACENOVICE

Občanské sdružení Sbor dobrovolných hasičů ve Vacenovicích vstoupil v roce 2024 do 120. roku své existence. Tím patří mezi nejstarší trvale činné organizace v obci. V průběhu historie provázela organizaci období vysoké aktivity, které byly zcela pochopitelně provázány i s obdobím útlumu. Sbor se mimo jiné v minulosti významně podílel na činnosti ochotnického divadla ve Vacenovicích, pořádal vlastní vystoupení cvičenců apod. Aktivita sboru se vždy odvíjela od schopností jejich představitelů a aktivitě příslušné generace členské základny.

Ne vždy organizace měla optimální podmínky pro svou činnost, zejména scházelo odpovídající zázemí a prostory. Nejcitlivěji to bylo znát v 90-tých letech minulého století a počátkem nového tisíciletí. Paradoxně, v daném období byla činnost sboru velmi aktivní a bohatá. Podařilo se dát dohromady kolektiv lidí, kteří vynikali nejen na soutěžích v požárním sportu a jejich pořádání na celostátní úrovni, ale byli aktivní i v pořádání společenských a kulturních akcí. V daném období patřily Vacenovice k předním hasičským týmům v rámci celé ČR. Stály za vznikem „Požární GRAND-PRIX“ okresu Hodonín, kterou také 13x vyhrály. Soutěž existuje do dnešních dnů. Mimo toho byly Vacenovice základajícím členem celostátní EXTRALIGY ČR v požárním útoku, kde více než desetiletí patřilo naše soutěžní družstvo k republikové špičce.

Na jednu stranu se toto období neslo ve znamení vysoké aktivity a sportovních úspěchů, na straně druhé nebylo zázemí pro rozvíjení další činnosti, zejména pro práci s mládeží. Toto se postupně začalo projevovat v omezeném nárůstu členské základny. Přestože jsme tuto situaci očekávali a již více jak 12 let jsme investovali nemalé prostředky a čas do práce s mládeží, pokles členské základny se nám zastavit nepodařilo.

Práci s mládeží jsme se naplno mohli začít věnovat až po dokončení „Hasičského areálu“, kdy vznikly odpovídající podmínky pro tuto činnost. Z hlediska soutěžení

a úspěšnosti našich dětských kolektivů je možné tento úsek za uplynulé roky až do dnešních dní hodnotit kladně. Patřily a stále patří mezi nejlepší v rámci okresu. I přes nepopíratelné úspěchy na tomto úseku činnosti, se ten pravý úspěch nedostavil. Očekávali jsme postupný nárůst členské základny, ovšem převést děti přes věk 14ti let do dorosteneckých, potažmo dospělých kategorií se nám nedaří, resp. povedlo se to jen u velmi malého procenta. Z uvedeného důvodu jsme v letošním roce provedli určité organizační změny ve vedení dětských kolektivů, se snahou změnění přístupu k dětem a zlepšení atmosféry pro jejich činnost. Jsme přesvědčeni, že výsledek se časem dostaví. Jinak se na práci s dětmi nic nemění i nadále chceme pracovat minimálně se dvěma kolektivy mladších a starších žáků. Jejich vedením byly pověřeny mladé členky SDH, které mají zkušenosti s prací s mládeží.

Nemálo času členům organizace zabírá údržba a drobné opravy na našem areálu. V letošním roce byl areál využíván zejména pro přípravu dětských kolektivů, ale vznikly i první kroky k oživení soutěžního družstva dospělých. Mimo toho letos proběhly v areálu a v jeho okolí velmi zajímavé oblastní i celostátní akce. Jednak zde proběhly střelecké soutěže ze vzduchových zbraní, bylo zde také pořádáno „Mistrovství ČR v orientačním běhu dvojic“ a další akce. Pro příští rok se zde již mimo jiné plánuje „Mistrovství Evropy ve střelbě ze vzduchových zbraní“ a další zajímavé soutěže.

Naše činnost se do budoucna odvíjí zejména od velikosti členské základny. Bez personálního zabezpečení velké akce dělat nelze. Z uvedeného důvodu uvítáme mezi sebe nové členy, v podstatě všech věkových kategorií. Jsme přesvědčeni, že stávající generační problém jistě překonáme.

Výbor SDH Vacenovice přeje všem svým spoluobčanům příjemné prožití svátků vánočních, veselý a klidný konec roku a hodně zdraví, štěstí v novém roce.

*Pavel Bábiš,
starosta SDH Vacenovice*

PŘEDTÍM, NEŽ SE POHOUPETE V ROZHOUPLANÉ KYJOVSKÉ KRAJINĚ...

Musí houpačku někdo pověsit. Co to všechno obnáší?

Prvním krokem byla myšlenka vytvořit "Rozhoupanou kyjovskou krajinu". Nápad se zrodil v partě kamarádů v roce 2017, inspirování byli projektem organizace naOkraji. Prvním finančním přispěvatelem byl Vetropack Moravia Glass, a.s., díky projektu "Malé věci kolem nás".

Poté přichází praktická část. Nejdříve je třeba najít vhodný strom k zavěšení houpačky – zdravý a správně rostlý. S tím nám pomáhají místní lidé, milovníci přírody. Dále je nutné získat souhlas majitele pozemku. Následně nakoupit potřebné vybavení: lano, chráničky větví (pro ochranu kůry stromů), kovové spony pro uchycení lan a další drobnosti.

Dřevěná část houpačky je složitější. Díky výzvě na naší facebookové stránce "Rozhoupaná kyjovská krajina" jsme letos získali kvalitní tvrdé dřevo – dubové a akátové. Jeden z dárců, pila Motloch z Ratíškovic, nám poskytl dokonce

perfektně opracované desky. Do desek je třeba vyvrtat a zahloubit díry na lano. Předpřipravené houpačky pak odvézt do profesionální firmy na gravírování. Každá houpačka má své jméno a příběh, který je vytvářen místem, kde visí. Po gravírování je ještě dřevo třeba ošetřit vhodným nátěrem.

Ted' trocha administrativy: domluvit termín s naším arboristou Šimonem Böhmem (<https://www.stromus.cz/>), informovat vlastníky stromů, starosty obcí a adoptivní rodiče houpaček o opravách a věšení houpaček. Připravit plán trasy.

V den akce zkontrolujeme, zda máme v autě vše potřebné: části houpaček, nářadí, pomůcky a vybavení arboristy. Můžeme vyrazit! Letos v červenci jsme během dvou dnů

objeli 17 houpaček. Podobný počet opravíme každý rok. Co bývá důvodem nutnosti oprav? Prodlžení lan či chrániček, rozpad dřevěných částí, zdravotní stav stromů (uschlé, napadené parazity nebo poškozené povětrnostními vlivy). Pak jsou tu důvody velmi nemilé: některé houpačky se nám "vypařily" a mnoho lan se „samo“ nahezalo. Asi. Snad by to nikdo nedělal schválně, když je s celým projektem tolik práce!

Tak teď už se můžete pohoupat! Vyrazte k houpačkám Rozhoupané kyjovské krajiny... pěšky či na kole, k jedné nebo ke všem, ať dáte našemu snažení smysl!

Marcela Ingrová, DiS.

Kyjovské Slovácko v pohybu, z.s.

FB: Rozhoupaná kyjovská krajina

16. 7. 2024

PODPORA PRO RODINY A DĚTI S TRÁPENÍM

Dlouhodobě se v Educante věnujeme pečujícím. V posledních dvou letech jsme ale rozšířili naše služby také pro rodiny s dětmi. Vedlo nás k tomu několik cest.

Po letech strávených s pečujícími (osoby, které pečují o své blízké v domácím prostředí) jsme si uvědomili, že se do péče vždy zrcadlí vztahy v rodině, především ty mezi rodiči a dětmi. Pokud jsou v pořádku, má pečující rodina méně problémů. Ale ruku na srdce. Kdo z nás má se svým rodičem ideální vztah? Velmi často se v těžkém období, kdy je rodič odkázaný na péči svého potomka, dostávají do popředí nevyjasněné problémy, křivdy, nebo traumata z dětství. Ty mnohdy rozhodují o tom, zda se rodina do péče pustí, nebo to ani nezkusí a rovnou hledá pobytové sociální, či zdravotní služby. Že jsou vztahy v rodině důležité, je všeobecně známá věc. Ale v případech péče o jednoho z jejích členů se ukazuje konkrétně, proč je důležité na nich pracovat. A čím dříve začneme, tím lépe.

V rodinách, které pečují o své děti s postižením, jsme narazili na jedno z úskalí dlouhodobé péče. Druhé dítě v rodině, to bez postižení, často strádá nedostatkem pozornosti rodičů, možností trávit s nimi čas bez nutnosti podřizovat se péči o sourozence. Takové dítě se může cítit tak trochu „na druhé koleji“. Jak tedy zařídit, aby se tak necítilo, když jiné řešení situace nemá, protože péče o sourozence je pro rodiče tak moc náročná?

A odtud už byl jen malý kousek k podpoře dětí, které ač nemají sourozence s postižením, mají řadu trápení, se kterým si neví rady. Doba po-covidová s sebou přinesla mnohé, a ne vždy vítané změny. Máme tím na mysli zvýšený počet psychických problémů dětí a mladistvých. Deprese, úzkosti, sebepoškozování, pokusy o sebevraždu, poruchy učení, příjmu potravy a podobně. Zní to děsivě, a ještě

děsivější jsou počty ohrožených dětí, které lze vyčíst ze statistik Národního ústavu duševního zdraví (www.nudz.cz). Podle WHO (Světové zdravotnické organizace) až 14 % dětí a dospívajících ve věku 10-19 let zažije nějakou formu duševního onemocnění. Navíc polovina prvních příznaků duševních onemocnění se projeví již před 14. rokem věku.

Pokud se rodiče či děti (nad 15 let mohou přijít bez rodičů) rozhodnou vyhledat pomoc, mohou se obrátit také na Educante. Konzultace probíhají pod vedením zkušeného terapeuta, a pokud je třeba také za podpory sociálního pracovníka.

Nemají nahradit dlouhodobou terapii, proto jsou omezené počtem hodin. Jsou však k dispozici téměř okamžitě. Je možné je využít v období, kdy se čeká na vyšetření u psychiatra, nebo dlouhodobou terapii u psychoterapeuta. Protože se při naší práci zaměřujeme na celou rodinu, podpory v rámci našich projektů se dostane také rodičům. Ať už se jedná o problémy s výchovou, partnerské, nebo rozvodové. Pomáháme dětem i rodičům zorientovat se v situaci, hledat vlastní zdroje, pojmenovat potřeby a napláňovat řešení.

Jste-li rodina s dětmi a nacházíte se v obtížné situaci, obraťte se na nás. Sídíme v Městské knihovně v Kyjově a najdete nás v prvním patře.

Více informací: www.educante.cz, 776 076 237.

Zuzana Navarra

PORADENSTVÍ
-
PODPORA
-
POMOC

NOVÉ HŘIŠTĚ...?!

S každou novou generací dětí přichází nové žádosti o zbudování skateparků, pumtrackových drah, bikeparků nebo workoutových hřišť. Proč ne, stačí se podívat na víceúčelové hřiště za obecním úřadem a je jasné, že naše děti a mládež by tyto aktivity určitě využili. Ale...

Úplně se mi nechce budovat v naší obci další betonové, asfaltové a jinak zpevněné plochy. Vždyť kolem Vacenovic

máme nádherné lesy, které mohou být využity i k moderním sportům, které lákají mladé. Hodový víkend nám ukázal, že naše borové lesy jsou skvělé k využití na orientační běh, hostili jsme zhruba dva tisíce běžců, kteří si krásu a rozmanitost naší přírody nemohli vynachválit a na příští rok mají termíny již na oblastní závody a orienták na kolech. Na hasičském cvičišti se konají závody klubu HFT WINNERS. Tato

outdoorová aktivita, při které se střelec snaží střelou ze vzduchové zbraně trefit sklopný terč, je již pravidelnou každoroční akcí. V roce 2025 budeme pravděpodobně hostit nejlepší střelce z celé Evropy.

Ptáte se, proč to píšu, vždyť naše mládež nechce běhat ani střílet? To já přece vím, ale takový bikepark nebo singltrek, přírodní pumtrack zbudovaný v našich lesích, se zázemím

na discgolfovém hřišti, tak to by se mi líbilo asi nejvíc. A klidně můžeme v lese kolem cyklostezky k Růdníku zbudovat i workoutové prvky. Zatím je to jen nápad, tak uvidíme, jestli se bude mládeži líbit. A pokud ano, bude to tedy jen ten první krok k realizaci.

Jana Bačíková, starostka

ÚSPĚŠNÝ ROK 2024 V KARATE!

Mladý karatista Lukáš Macháček, který je členem Karate Klub Kyjov, prožil letos úspěšnou sezónu. Zúčastnil se celé řady soutěží a soustředění, jak na Moravě, tak i v Čechách. Lukáš se věnuje 2 stylům karate: Goju ryu, který je dominantní na Moravě a Shotokan, který převládá v Čechách. Olympijské karate (WKF) se skládá z 2 disciplín: Kata – předvádění techniky boje a Kumite – zápas s protivníkem.

Díky výborným výsledkům z minulých let byl nominován do družstva karatistů reprezentující Jihomoravský kraj na Olympiádě dětí a mládeže 2024, která se konala v Českých Budějovicích. Družstvo Jihomoravského kraje skončilo celkově na 2. místě. Letos na Mistrovství Jihomoravského kraje v karate Shotokan, které se konalo v Hodoníně, získal 1. místo v kumite a 3. místo v kata. Na Mistrovství České republiky v karate Goju ryu obhájil již po třetí 1. místo v kumite a v kata obsadil 3. místo. Díky těmto úspěchům byl nominován na Mistrovství Světa v karate Goju ryu v rakouském Fürstenfeldu. V individuálních disciplínách díky nervozitě skončil na 13. místě v kata a na 9. místě v kumite. Za to v týmech vybojoval s kolegy z klubu Budokan Brno 3. místo, jak v kata, tak i v kumite.

Lukáš se každoročně účastní Mistrovství České republiky v karate všech stylů, kam se probojovával z kvalifikace, díky vítězstvím na Mistrovství Jihomoravského kraje. Až letos se nominoval přímo z Národních pohárů a na Mistrovství České republiky v karate všech stylů, které se konalo 1. 12. v Pardubicích, obsadil 9. místo v kata a 3. místo v kumite. Tímto ukončil úspěšný rok 2024.

Za zmínku stojí určitě i jeho mladší sestra Elena Macháčková, která se karate stylu Shotokan a Goju ryu věnuje polooviční dobu. I tak začíná sbírat úspěchy na závodním poli. Na Mistrovství Jihomoravského kraje v karate Shotokan získala v roce 2023 v kata 5. místo a v kumite 3. místo. Letos umístění vylepšila a v Hodoníně obsadila 3. místo v kata a 1. místo v kumite. V karate Goju ryu letos na Mistrovství České republiky v Brně skončila na 7. místě v kata a na krásném 2. místě v kumite. Do dalších let jim oběma přejeme mnoho úspěchů a skvělých umístění. Oss.

Radim Macháček

Mistrovství ČR v karate 2024, Pardubice, Lukáš 3. místo

Mistrovství světa v karate Goju ryu 2024, Fürstenfeld (A), Lukáš 2x 3. místo

Mistrovství ČR v karate Goju ryu 2024, Brno, Lukáš 1. a 3. místo, Elena 2. místo

Mistrovství světa v karate Goju ryu 2024, Fürstenfeld (A), Lukáš vyhlášení kumite team

FLORBAL

Zdárně vydařenou sezónu má za sebou Matěj Blaha z Vace-
novic. Jako obránce, ale zároveň kapitán florbalového týmu
starších žáků F.A.T.R. Dubňany Škorpioni, se svými spoluhrá-
či dokázali zcela ovládnout sezónní tabulku Jihomoravské-
ho kraje a obsadit první příčku. Z dvaceti jedna zápasů si
zapsali devatenáct vítězství a pouhé dvě porážky, což jim
zajistilo hladký postup na turnaj Final-four (souboj 4. nej-
lepších týmů kraje). Tento turnaj Matěj opět vedl svůj tým
na hrací plochu. Výhra v semifinále tým posunula do bit-
vy o první místo, které nakonec vzešlo vítězstvím soupeře
a Matěj získali stříbrné medaile. Ačkoliv úspěšná sezóna
byla u konce, ostatní florbalové turnaje byly teprve v počát-
cích. Ještě před letními prázdninami se jako nejmladší člen
dorosteneckého týmu vydal na mezinárodní turnaj Ostrava
Cup. Po famózní skupinové části, kde vítězili jak nad čes-
kými, slovenskými, tak polskými týmy, zavítali do play-off.
Zde zcela rozebrali domácí týmy Ostravy. Jedinou poráž-
ku turnaje zaznamenali opět až ve finále, a to na nájedzy,
proti slovenské Bratislavě. Zase si tedy odvezli vynikající
2. místo. Následovali další, ne zcela vydařené mezinárodní
turnaje - Brno Open game a Olomoucký Moravian Cup. Zde
tým neprošel play-off, kvůli porážkám, např. proti výběrovým
týmům Prahy.

Svoji nezapomenutelnou sezónu 2023/24 Matěj zakončil
letní přípravou a prestižním táborem Salibandy camp. Tady
se potkal s českými florbalovými reprezentanty i členy reali-
začního florbalového, také zlatého hokejového týmu z mis-
trovství světa a nabyl dalších zkušeností. Nyní se již sou-
středí na novou sezónu 2024/25, opět jako člen 1. formace
dorosteneckého týmu a těší se z nových zápasů a vítězství.

Marek Blaha

Dorostenci v Ostravě - Matěj je ve spodní řadě vpravo

Pokřik u branky na turnaji Open game

Matěj s pohárem za 1. místo v kraji

*Salibandy camp s reprezentanty Adamem
Zubkem - vlevo a Adalmem Palčinským - vpravo*

Matějův gól proti Bratislavě na Moravian Cupu

ZAHÁJENÍ CVIČEBNÍHO ROKU V SOKOLE

Nový cvičební rok jsme zahájili akcí „Sokol spolu v pohybu“,
kterou pravidelně vyhlašuje poslední týden v září ČOS (Čes-
ká obec sokolská). Tentokrát byla spojena s další celorepub-
likovou akcí „Noc sokoloven“. Naše jednota se zapojila již
5x, vždy pro děti základní školy připravíme zajímavé spor-
tovní aktivity a soutěže. V průběhu dopoledního vyučování
se jednotlivé třídy střídaly v tělocvičně a děti si vyzkoušely
různé dovednosti s míči, švihadly i kruhy. Závodily v překáž-
kovém běhu, prováděly shyby v lehu na čas a prověřovaly si
svoji fyzickou zdatnost.

Byla jsem docela příjemně překvapená, jak je většina dětí
šikovná a mají zájem si zasportovat. Některé i přes časový
limit pokračovaly ve shybech, nebo si chtěly určitou doved-
nost vyzkoušet vícekrát, např. přeskok přes kozu i švéd-
skou bednu. Ti mladší si oblíbili šplhání po žebřinách, běh
a skákání po vyznačené dráze. Za snahu a dobré výsledky
si žáci odnesli malou odměnu v podobě náramku, nafuko-
vacího míče nebo pexesa a nechyběla ani sladká odměna.

„Noc sokoloven“ se konala 28. září na počest olympij-
ského vítěze Bedřicha Šupčíka, který vyhrál zlatou medaili

ve šplhu na laně (bez pomoci nohou, jen ručkováním) v Paříži v roce 1924. Proto byly sportovní disciplíny zaměřeny na lanové aktivity – šplh, přeskoky přes švihadlo i lano, podbíhání i slaňování ze žebřin.

Do této akce jsme se zapojili s dětmi oddílu všestrannosti. Většina si s sebou vzala také spacák a spolu jsme i v tělocvičně přespali. Mimo všech sportovních soutěží si děti vyzkoušely také uzlování, podle popisu vázaly uzly od těch nejlehčích až po ty složitější. Osmičku zvládly všichni a další si mohly vyzkoušet i doma.

Vyhlásili jsme soutěž ve šplhu na laně. Tuto dovednost ne všichni zvládali, ale každý si ji mohl vyzkoušet. Po vzoru Bedřicha Šupčíka šplhal Adam Cmajdálka, který spolu s Honzou Galuškou a Honzou Ingrem obdrželi diplom a tričko.

V kategorii děvčat byla nelepší Adélka Cmajdálková, která také všem předvedla správnou metodiku šplhu. Výborné byly i Liliana Malá a Klára Blahová, ty také obdržely diplom a tričko.

Po všech sportovních aktivitách a soutěžích jsme si připravili spacáky a ulehli jsme ke spánku. I když byly děti docela unavené, ještě dlouho trvalo, než kolem půlnoci usnuly. Ráno se jim ze spacáků moc nechtělo, ale protože už měly docela hlad, odcházely domů snad spokojené a plné nových zážitků. Chci poděkovat všem sestřám sokolkám,

kteří mi při těchto akcích pomáhaly a přispěly tak ke zdárnému průběhu. Děti po celou dobu povzbuzovaly a dohlížely na jejich bezpečnost, rozdávaly odměny i úsměvy.

Zájem o sport se u dětí projevil i zvýšeným počtem přihlášených do sokola, v současné době máme 12 dívek v gymnastice, 18 chlapců a děvčat ve všestrannosti.

Určitě budeme v těchto sportovních aktivitách i nadále pokračovat a přispívat tak k fyzické zdatnosti a zdraví našich dětí.

*Marie Řiháková, starostka TJ Vacenovice,
vedoucí cvičení dětí a žen*

„ČARODĚJKY“ NA XVII. VŠESOKOLSKÉM SLETU V PRAZE

Hurá!!! Jedeme do Prahy na Slet, konečně jsme se dočkaly. Na tento svátek Sokola jsme se moc těšily, však jsme po celý rok pilně skladbu trénovaly, pilovaly jsme jednotlivé pohyby a zdokonalovaly přechody na značky. Nejdříve jsme si skladbu před diváky zacvičily na sletech v Lužicích a v Brně.

Začínají nám také prázdniny, máme sbalené kufry a v sobotu odjíždíme vlakem do Prahy. Cestou jsme hrály různé hry, ani jsme si nevšimly, že vlak nabírá asi dvouhodinové zpoždění. Na ubytování v ZŠ Mendíků jsme přijely v pozdějších odpoledních hodinách. Po vybalení všech věcí ve třídě jsme se vydaly prozkoumávat okolí školy, kde jsme

objevily dětské hřiště. Tak jsme si po dlouhé cestě protáhly svoje unavená těla.

Druhý den jsme se připravovaly na sletový průvod Prahou, i když bylo čekání na zahájení průvodu docela dlouhé, nadšení cvičenců a přihlížejících příznivců bylo velkým zážitkem. Cestou jsme skandovaly hesla a při zastavení průvodu se zvedala „vlna“ jásajících sokolů.

Dalším velkým zážitkem pro nás byl „Galavečer.“ V O2 aréně panovala úžasná atmosféra, program se nám moc líbil a dověděly jsme se také hodně o celé historii Sokola, o tom, jak vznikl, kdo ho založil a jaká byla jeho hlavní myšlenka – zkrátka byl odvyprávěn celý sokolský příběh až do současnosti.

Následovala přehlídka toho nejlepšího, co v různých jednotách sokolové nacvičili. Úžasná gymnastická a akrobatická vystoupení zvedla vlnu potlesků, velký aplaus zazněl také při dokonalém představení Hradní stráže.

Ještě plné dojmů jsme se začaly připravovat na naše vystoupení a další dny následovaly zkoušky v Edenu. Protože jsme vystupovaly jenom v I. programu, bylo rozhodnuto, že se budeme účastnit i slavnostního zahájení sletu. Naším úkolem bylo připevnit pamětní stuhy na historické prapory, proto jsme měly ještě další dvě zkoušky. Na plochu jsme vybíhaly z bočních vchodů, musely jsme dávat pozor na schůdky a po vyběhnutí na plochu jsme si každá měla najít svého praporečníka. Ze začátku vládl trochu zmatek, ale po přidělení čísla značek v prvních řadách jsme náš úkol zvládly, jak na generálce, tak i večer v hlavním programu.

Nepočítaly jsme však s deštěm, který se spustil už před zahájením a pokračoval, i když jsme cvičily naši skladbu. Odměnou nám byla účast pana prezidenta Petra Pavla a jeho povzbudivá slova, také živý doprovod naší skladby, zpěvačky Lucie Bílé. Promoknuté „do niti“ jsme odjely s našimi vedoucími do školy, ještě před tím jsme si daly horký čaj a preventivně Paralen. Zalezly jsme do spacáků a druhý den jsme si trochu přispaly, protože snídaně byla posunuta.

V klidu jsme se nasnídaly, a protože jsme ten den již nevystupovaly, těšily jsme se na program už jenom jako diváčky.

Ve II. programu vystupovala naše vedoucí Marie Řiháková ve skladbě Rocková symfonie. Také při zahájení I. programu, už na seřadišti pořádně promokla a po cvičení si všichni v šatně ždímalí promočená trička. Druhý den se již počasí zlepšilo, tak další program proběhl bez komplikací.

Když jsme měly mezi zkouškami nějaké volno, využily jsme ho k výletům po Praze. Naše vedoucí nám objednaly plavbu lodí po Vltavě, pěšky jsme se vydaly na Petřín, kde jsme vystoupaly na rozhlednu a vydováděly jsme se v zrcadlovém bludišti. Jedno dopoledne jsme věnovaly návštěvě Vyšehradu, objevovaly jsme hroby slavných lidí, zpěváků i herců.

Po dobu sletu jsme vytvořily s holkami dobrou partu, sdílely jsme si svoje zážitky a byla velká škoda, že to tak rychle uběhlo. Za dalších 6 let se už jako parta asi nesejdeme, ale budeme zase spolu po prázdninách cvičit v sokolské všestrannosti. Velmi silným zážitkem byl v II. programu závěr, kde cvičenci na ploše vytvořili „Strom života“. Zazněla závěrečná slova starosty ČOS Martina Chlumského, který poděkoval všem cvičencům, pořadatelům i sponzorům. Rády jsme využívaly občerstvení, které nám připravil obchodní řetězec Penny.

„Sokol spojuje“ bylo heslo XVII. všesokolského sletu, který se mimořádně vydařil.

„Čarodějky“ z Vacenovic

Na sletu v Praze

Muži

Nový soutěžní ročník 2024/25 jsme zahájili jako postupující mančaft ze 3.třídy do 8.ligy (bývalý název Okresní přebor). Trenéra Bezoušku doplnil Lunga Ondřej, který dodal mužstvu nový impuls.

K doplnění družstva mužů a jeho omlazení se nám podařilo udělat další krok, a to návratem Šurala Jakuba (2004) z Ratíškovic, Mišíka Martina (2004) z Hodonína, Profoty Jakuba (2005) z dorostu z Milotic a na mezinárodní přestup z Ukrajiny Prokhnenko Volodymyr (2006) - jenomže uvedení hráči nechodili na trénink a na utkání. Na volný přestup přišli z Ratíškovic Petrucha Tomáš (1994), Knotek Tomáš (1995), na přestup Imrich Jiří (1993) a z Hodonína Ralbovský Michal (2005).

Na druhé straně odešel Novák Ondřej do Milotic a pro zdravotní potíže ukončili činnost Duda Jiří, Grufík Pavel, Rupec Michal, Steinhübel Patrik a Školař Jan. Dlouhodobě se potýkali se zraněním Milář Martin a Chvátal Miroslav.

Odehráli jsme dvě přípravná utkání v Bukovanech, prohra 2:1 a doma s Ratíškovici B jsme vyhráli 6:2. Pak jsme na 1.kolo Okresního poháru zavítali do Petrova, kde jsme odehráli bezbrankové utkání a neuspěli ani na pokutové kopy.

Na první mistrovské utkání jsme zavítali do Bzence B, kde jsme utkání nezvládli a prohráli 4:0. Další smolný zápas jsme měli doma v odloženém utkání s Blatnicí, ve kterém jsme prohráli 0:2 po jasné převaze, jen neschopnosti skórovat. Závěrem v předposledním podzimním utkání doma ze Suchovem po jasném poločasovém stavu 5:1 a oslabením po vyloučení brankaře, naši hráči s nepochopitelnou nedisciplinovaností nechali hosty vyrovnat na 5:5, avšak nakonec se nám podařilo v závěru infarktového utkání vstřelit vítěznou branku na 6:5. V ostatních utkáních jsme měli herní převahu. A udržujeme se na předním místě soutěže.

Tabulky podzim 2024

8. liga dospělí

1	Velká nad Veličkou	13	11	1	1	59:15	34
2	Dambořice	13	11	1	1	49:12	34
3	Vacenovice	13	10	1	2	38:17	31
4	Bzenec „B“	13	7	3	3	31:19	24
5	Kyjov „B“	13	7	1	5	28:33	22
6	Vracov	13	7	0	6	27:19	21
7	Hroznová Lhota „B“	13	6	0	7	33:33	18
8	Kněždub	13	6	0	7	24:30	18
9	Blatnice p. Sv. Ant.	13	5	1	7	33:39	16
10	Dubňany „B“	13	3	2	8	23:39	11
11	Radějov	13	2	4	7	21:33	10
12	Násedlovice	13	3	1	9	18:41	10
13	Starý Poddvorov	13	2	2	9	23:47	8
14	Suchov	13	2	1	10	29:59	7

K utkání nastoupilo těchto 25 hráčů:

Jméno	Příjmení	Góly	ŽK	ČK
Šimon	Bařina	0	0	0
Pavel	Grufík	0	0	0
Jiří	Imrich	6	2	1
Michal	Jakubíček	0	1	0
Marek	Jašík	0	0	0
Tomáš	Knotek	3	4	0
Šimon	Leskovan	1	3	1
Tomáš	Leskovan	3	0	0
Jiří	Marcján	12	4	1
Martin	Milář	0	0	0
Luděk	Mírovský	3	2	0
David	Nešpor	1	1	0
Tomáš	Petrucha	5	1	0
Radek	Procházka	0	0	0
Volodymyr	Prokhnenko	0	0	0
Milan	Příkazský	0	0	0
Radek	Příkazský	0	3	0
Michal	Ralbovský	1	0	0
Michal	Rupec	0	0	0
Miroslav	Sladký	2	0	0
Viktor	Šimeček	0	0	1
Jan	Školař	0	0	0
Martin	Špaček	0	0	0
Tomáš	Turek	0	0	0
Michal	Voříšek	1	0	0

Co plánujeme v nadcházejícím období:

- 17. 1. 2025 Zahájení přípravy
- 2. 2025 Ples sportovců letos se nebude konat z důvodu rekonstrukce KULTURNÍHO DOMU
- 19.-22. 2. 2025 Soustředění – Luhačovice
- 22. 2. 2025 muži – přípravné utkání č.1
- 1. 3. 2025 muži – přípravné utkání č.2
- 8. 3. 2025 Milotice – muži – přípravné utkání
- 16. 3. 2025 Blatnice – muži – mistrovské utkání

Termíny, čas a místa přípravných utkání budou dle počasí upřesňovány a dány na vědomí prostřednictvím obecního informačního kanálu.

6. liga starší dorost

1	Prušánky/Dol. Bojanovice	6	4	0	2	18:14	12
2	Kostelec/Těmice	6	4	0	2	14:11	12
3	Vacenovice/Milotice	6	1	0	5	7:14	3

Do utkání nastoupilo celkem 26 hráčů.

Branky: 3 Bařina M., Holeček, Ingr, Leskovan P., Lunga.

Okresní liga starší žáci

1	Dambořice	13	13	0	0	75:6	39
2	Zarazice/Vnorovy	13	11	1	1	68:10	34
3	Ratíškovice „B“	13	9	3	1	67:17	30
4	Hroz.Lhota/Lipov	13	8	1	4	59:35	25
5	Ždánice	13	7	3	3	54:29	24
6	Prušánky/D. Bojanovice	13	7	2	4	42:19	23
7	Velká n. V./Blatnice	13	6	1	6	39:30	19
8	Vacenovice	13	5	3	5	15:28	18
9	Rohatec	13	4	2	7	37:40	14
10	Kyjov „B“	13	4	1	8	20:47	13
11	Ježov/Žádovice	13	4	0	9	21:65	12
12	Kostelec	13	2	0	11	10:78	6
13	Hovorany/Šardice	13	1	1	11	20:68	4
14	Násedlovice/Žarošice	13	0	2	11	10:65	2

K utkání nastoupilo 22 hráčů.

Branky: 8 Horáček D., 2 Blaha, 2 Kadera, Leskovan P., Sabáček, vlastní.

Okresní liga mladší žáci sk. B

1	Hr. Lhota/Kozojídky	8	6	0	2	39:15	18
2	Blatnice/Velká	8	5	1	2	37:19	16
3	Lipov	8	5	1	2	25:15	16
4	Vacenovice	8	4	3	1	21:8	15
5	Vnorovy	8	3	2	3	17:18	11
6	Kyjov „B“	8	2	3	3	16:21	9
7	Strážnice/Veselí	8	3	0	5	23:30	9
8	Kostelec	8	2	0	6	19:50	6
9	Těmice	8	1	0	7	11:32	3

K utkání nastoupilo 17 hráčů.

Branky: 5 Zlámalík, 4 Cmajdálka, 4 Horáček F., 2 Zálešák, 2 Sladký, 2 Galuška, Komoň, Matyáš.

Okresní liga st. přípravek Hodonínsko Tabulka soutěže přípravek není vedena.

Vacenovice	11	5	0	6	69 : 117	15
-------------------	-----------	----------	----------	----------	-----------------	-----------

Branky: 23 Galuška, 8 Pilarčík, 8 Růžička, 7 Linduška, 7 Matvejev, 7 Chvátal Š., 3 Toman, 3 Nedvědický, 2 Pavlovič, Krist.

I když v současnosti není ideální stav v mužské kategorii takový, jaký bychom si představovali, přesto jsme se snažili zajistit pravidelný chod v oddíle, což dle možností i s finančním přispěním některých příznivců a pomocí při prováděných opravách i běžné údržbě areálu stadionu by nebylo možné. Věříme, že nápomocní a věrní zůstanete i v nadcházejícím období. Přejeme všem hodně elánu a ochoty při další možné vzájemné spolupráci.

Závěrem výbor SK děkuje všem, kteří svůj volný čas věnují práci při řízení nebo výchově mladých sportovců, jsou nápomocní při zabezpečování sportovního života v naší obci a zejména všem sponzorům – Obci Vacenovice, drobným podnikatelům a živnostníkům za dary poskytnuté v průběhu roku na zabezpečení chodu klubu a činnosti v něm.

Do Nového roku 2025 přeje výbor SK Vacenovice všem příznivcům vacenovického sportu hodně zdraví, pracovních úspěchů a štěstí v osobním životě.

sekretář SK Vacenovice
Steinhübel Marian

MLÁDEŽ SK VACENOVICE

Do nového ročníku soutěží se nám podařilo přihlásit družstva starší přípravky, mladších žáků, starších žáků a po hodně dlouhé době rovněž mužstvo dorostu. Jelikož v kategorii mladší přípravky máme v současné době malý počet dětí, dohodli jsme se s rodiči, že své zápasy odehrají až v jarní části soutěže a podzim budou pouze trénovat a sehrávat se. Nadále se také ve velké oblibě drží fungování nejmenší předpřípravky.

Dorost

Nově vzniklé mužstvo dorostu bylo vytvořeno posunem všech kluků starších žáků do vyšší věkové kategorie, za což musíme poděkovat především manželům Mořickým, pod jejichž taktovkou se kluci poctivě připravovali a vydrželi spolu i v náročném období, kdy spousta z nich již studuje mimo okres, a proto je samotné trénování o to náročnější. V nové soutěži kluci platí nováčkovskou daň a jsou zde znatelně vidět věkové rozdíly, které se projevují na samotných výsledcích. Klukům nelze upřít snahu a zápas od zápasu rostou, což je vidět na jejich herním projevu. Pevně věřím, že pokud nepoleví v trénincích, tak jejich úroveň půjde ještě nahoru a budeme po jaru připraveni na novou sezónu zase o něco lépe. Je nutno také poděkovat klukům ze starších žáků, kteří chodí vypomáhat, a i přes pětileté věkové rozdíly jsou pro soupeře vždy nepřijemnými hráči. Ti z Vás, kteří chodí na zápasy našeho klubu pravidelně, jste jistě zaznamenali, že na lavičce A mužstva se objevuje pravidelně Šimon Bařina, který si ve svých 15-ti letech proti Suchovu odbyl svou brankářskou premiéru mezi dospělými a pomohl k vítězství našeho celku. Dovolím si tvrdit, že není mnoho hráčů v širokém okolí, kteří by nastoupili v tomto věku za mužstvo dospělých.

Starší žáci

Pro většinu kluků přechod do starší kategorie byla premiéra. I proto myslím, že to zvládli docela dobře. Po celou podzimní část se museli vypořádat s konfrontací se staršími kluky, a když přihlédnu, že hodně museli pomáhat i mladší žáci, tak podzim dopadl vcelku uspokojivě. Po celou dobu nás zdobila solidní obranná hra a skvělí gólmani, v záloze a v útoku to někdy trochu dřelo, ale i tak se kluci proti někdy fyzicky až obrovským soupeřům dokázali prosadit. Ale je to právě tahle dovednost, na které musíme ještě více zapracovat. Jinak musím kluky pochválit za bojovnost a snahu. Vždy na nich byla vidět touha hrát o vítězství a že to pokaždé nevyšlo vůbec nevadí. Průběžné osmé místo možná nevypadá nějak lichotivě, ale věřím, že kluci mají na to, aby to na jaře vylepšili.

Václav Horáček

Dorost

Starší žáci

Mladší žáci

V nové sezóně jsme začali tvořit nový tým, protože někteří kluci se posunuli do vyšší kategorie st. žáků a ty zase nahradili kluci vycházející z přípravy. Naším cílem bylo, aby se noví hráči co nejdříve sešli s ostatními, přivykli si většímu hřišti a samozřejmě, aby byl fotbal pro všechny především zábavou, na kterou se budou těšit. Kluci vytvořili dobrou partu, byli šikovni a hráli pohledný fotbal. V podzimní části prohráli pouze jednou a obdrželi nejméně gólů ze všech soupeřů a v tabulce jim patří 4. příčka. Věříme, že i na jaře budou kluci poctiví v trénincích a výkonnostně se zase posunou a budou soupeřit s nejlepšími o ještě lepší umístění. V kategorii ročníku 2013 se opět dostali do okresního výběru OFS Hodonín Adam Zálešák a Zbyšek Zlámálík a v meziokresním turnaji v Ivanovicích na Hané se podíleli na celkovém vítězství v turnaji.

Radek Holeček

Starší přípravka

Stejně jako loni tvoří tuto kategorii 2 podskupiny, a to ml. a st. přípravka. Z tohoto vyplývá zabudovávání mladších kluků do týmu a možnost širšího kádru. V podzimní části si vedli naši kluci celkem vyrovnaně (celkem 11 utkání - 5 výher a 6 proher). Paradoxně se nám lépe dařilo na hřištích hostujících týmů než před domácími fanoušky. Kluky musíme ovšem velmi pochválit, jelikož žádný zápas nevypustili a mnohdy ztracené utkání se jim podařilo při nejmenším zdramatizovat a leckdy i obrátit ve svůj prospěch. Tímto bychom jim chtěli poděkovat za vzornou reprezentaci naší obce a doufat, že i v jarní části sezony nic nevzdají a budou bojovat jako doposud.

Zdeněk Nejtek

Mladší žáci

Předpřípravka

Kluci a holky z předpřípravky se v rámci svých tréninků věnují nejen fotbalu, ale i dalším pohybovým dovednostem a je důležité, že tráví volný čas při sportování. Pod vedením pana Chvátala a všech rodičů, kteří se aktivně zapojují do trénování, pak kromě tréninků hrají i přátelská utkání, kde se poměřují s vrstevníky z okolních vesnic a připravují se na následné ostré starty v soutěžích.

Tímto bych chtěl poděkovat všem trenérům, kteří svou činnost vykonávají ve svém volném čase a bez finančního ohodnocení. Odměnou za to je jim pak kromě zocelených nervů také úsměv na tvářích jejich svěřenců, když se jim něco povede. Trenérský team se nám neustále obměňuje

a je a rozrůstá, proto bych chtěl zejména poděkovat panu Radku Matyášovi, Radku Holečkovi, Václavu Horáčkovi, Miroslavu Chvátalovi, Zdeňku Nejtkovi, Jiřímu Chvátalovi a Radku Příkazskému. V neposlední řadě pak panu Luděku Mírovskému za přípravu brankářů všech věkových kategorií. Kromě těchto patří velký dík i všem ostatním, kteří se na chodu klubu a jeho činnosti podílí, včetně samotných rodičů, kteří mladé fotbalisty podporují, ať již co by publikum nebo kluky navzájem vozí na utkání a podobně.

Do nového roku bych Vám chtěl pak popřát hodně zdraví, štěstí a elánu ve vaší činnosti a ať v našem areálu zažíváte co nejvíce krásných, a nejen sportovních zážitků 😊.

Ing. Radek Procházka

Předpřípravka

Starší příprava

A - mužstvo

ATLETIKA

Rok uběhl jak voda a opět jsme se setkali v areálu Sportovního klubu Vacenovice. A to už na 48. ročníku Běhu osvobození. Letos se na startovní čáru postavilo 274 nadšených atletů. Vacenovice reprezentovalo v kategoriích mužů 6 běžců a v mládežnických 16 kluků a 10 holek.

Muži:

Ingr Michal, Vaculka Rostislav, Bařák Václav, Bábík Antonín, Krist Jaromír, Ingr Vít

Přípravka kluci:

Galuška Jan, Zlámalík Zbyšek

Mladší žáci:

Macháček Lukáš

Mladší přípravka holky:

Malá Liliana, Belková Lea, Rygarová Sophie, Tomečková Elen, Jakubíčková Melinda, Bábíčková Nela

Mladší přípravka kluci:

Šimkovič Štěpán, Juriš Peter

Mladší holky:

Šťastná Darina

Mladší kluci:

Křejič Michal, Hanák Filip, Belka Albert, Malý David, Juriš Filip, Špaček Radek

Nejmladší holky:

Tomečková Ema, Křejič Dominika, Jašíková Stella

Nejmladší kluci:

Voříšek Matěj, Hrubý David, Šťastný Tobiaš, Příkazský Jáchym, Voříšek Jan

Nejlepší umístění měli v přípravce mladších kluků: Štěpán Šimkovič, 1. místo.

Mladší kluci: Michal Křejič, 2. místo.

Nejmladší kluci: Matěj Voříšek, 3. místo.

V nejmladších holkách: Ema Tomečková, 3. místo.

Děkujeme všem za reprezentaci naší obce. Vítězové hlavní kategorie byli David Žigo s Bratislavy a Hana Hálová z Kyjova. 48. ročník Běhu osvobození měl dobrou úroveň, jak běžecky, tak i po organizačním zabezpečení, všem patří velké díky.

Přeji poklidný advent, spokojené a radostné Vánoce. V novém roce hlavně zdraví, pohodu a osobní i sportovní úspěchy.

Eva Bařáková

Mladší kluci - 2. místo - Michal Křejič

Mladší přípravka kluci - 1. místo - Štěpán Šimkovič

Nejmladší holky - 3. místo - Ema Tomečková

Nejmladší kluci - 3. místo - Matěj Voříšek

DISCGOLFCLUB VACENOVICE

Rok 2024 už je skoro za námi, můžeme se tak ohlédnout a zhodnotit letošní sezonu.

Zimu a jaro jsme se soustředili především na dostavbu hřiště, konkrétně závodní layout PRO, na kterém jsme v dubnu přivítali Team proDiscgolf.cz (tvořený hráči české reprezentace). Kromě turnajů – Velikonoční turnaj pro juniory a Jihomoravská discgolfová liga, jsme pořádali i dvě významné akce české discgolfové scény, a to ADL (amatérská discgolfová liga – 2. liga) „O slovácký košť“ a srpnové Mistrovství České republiky v discgolfu „MČR MASTERS Vacenovice 2024“.

Všechny naše turnaje byly zorganizovány na nejvyšší úrovni, a i to je v kombinaci se skvělým hřištěm důvod, proč jsme byli osloveni ČESKOU ASOCIACÍ DISCGOLFU ke spolupráci na nejprestižnějších turnajích i v příštích letech.

V květnu 2025 to bude mj. ČDGT (Czech disc golf tour – 1. liga), což je nejvyšší česká discgolfová soutěž, která dbá na profesionální přístup a důležitost propagace discgolfu jako výkonnostního sportu. Hrají se vždy pouze 4 turnaje za celou sezonu. Jedná se o třídní turnaj s mezinárodní účastí, kterého se může zúčastnit až 144 hráčů a hráček. Dále máme v plánu pořádat turnaje pro začínající i středně

pokročilé discgolfisty a discgolfistky. Velmi nás těší spolupráce s SK Vacenovice a s obcí Vacenovice (paní starostkou, místostarostkou a zaměstnanci obce) a těší nás jejich zájem o rozvoj našeho hřiště.

Discgolfový areál v kombinaci s areálem hasičským začali využívat i organizátoři akcí v jiných sportech. Za zmínku stojí loňské Mistrovství České republiky ve střelbě ze vzduchových zbraní, nebo letošní MČR v orientačním běhu. V září 2025 je v plánu Mistrovství Evropy ve střelbě ze vzduchovek.

Naše snaha a péče o tento kousek Vacenovic je tak nepochybně přínosem pro všechny. Děkujeme těm, kteří nás podporují a přejeme všem krásné Vánoce, zdraví a štěstí v novém roce.

Discgolfclub Vacenovice

Mgr. Pavel Kreml, předseda

MČR MASTERS Vacenovice 2024

DISCGOLF KOBRY VACENOVICE

Po úspěšné jarní sezoně, kde děti nasbíraly spoustu discgolfových dovedností a zkušeností a i mnohá ocenění např. na turnajích MČR Juniorů, BOGEY CUP, JMDL atd... jsme se rozhodli uspořádat letní discgolfový příměstský tábor s názvem „KOBŘÍ JÍZDA 2024“. Dne 22.8. se na discgolfovém hřišti sešlo 25 dětí jak z Vacenovic, tak i z dalekého okolí. Tábor trval čtyři dny a děti s rodiči si užily spoustu her a zábavy. Tábor byl zakončen turnajem. Důkazem toho, že se nám tábor moc povedl, bylo to, že nikdo nechtěl, aby skončil 😊. Moc děkujeme všem kamarádům, podporovatelům a sponzorům, bez Vás by to opravdu nešlo.

Od nového školního roku se naplno rozjel discgolfový kroužek a navázali jsme spolupráci i s DDM Kyjov. Tento kroužek navštěvuje celkem 25 dětí a jsme rádi, že tento nový sport děti moc baví a rády ho navštěvují. Je vidět velký progres dětí a důkazem jsou skvělá ocenění v prestižních turnajích, jako jsou:

Turnaj BOGEY CUP: 3. místo obsadila Elena Macháčková

Turnaj Podzimní Rekovice: 2. místo obsadila Adéla Řiháková a 3. místo obsadila Hana Fridrichová.

Jihomoravská discgolfová liga (celkem 9 zastávek): celkové 1. místo v juniorkách obsadila Hana Fridrichová, celkové 3. místo v juniorech obsadil Jakub Komoň a celkové 4. místo v mužích obsadil Lukáš Macháček.

Je to skvělá reprezentace obce Vacenovice a dětem patří velká gratulace a zároveň jim přejeme spoustu úspěchů v nové sezoně.

Ke zmínce určitě patří náš nový projekt s názvem „Manželské etudy“, kde se každou neděli schází na našem discgolfovém hřišti ve Vacenovicích manželské páry a spolu jako jeden tým hrají střídavým hodem nedělní turnáje. Cílem a smyslem je spojit a vtáhnout do hry všechny i ty, co teprve začínají, protože na každém záleží. Je to přátelské setkání s kamarády, kde nachodíte min. 10.000 kroků, zasoutěžíte, pokecáte a je to krásně strávené nedělní

odpoledne. Budeme rádi, když si hru i atmosféru přijdou vyzkoušet i nové páry.

Plánů a cílů do budoucna máme mnoho. Aktuální plán, který se koná v sobotu 14. 12., je zakončení roku discgolfové sezony a jak jinak, než ho zakončíme turnajem a pak posezením v klubovně SK Vacenovice, kde zhodnotíme sezonu 2024 a pro děti a rodiče bude připraveno občerstvení. Dále se budeme aktivně věnovat dětem, připravovat je na velké turnaje a být konkurence schopní týmům, jako jsou např. DGC Moravian Gators nebo DGC Fénix Brno apod... pořádat a účastnit se turnajů v ČR i v zahraničí. Uspořádat opět discgolfový tábor, který prodloužíme na 5 dnů a už teď máme spoustu nových, skvělých nápadů, jak ho ještě více „vytunit“.

Závěrem bychom a ještě jednou (díků není nikdy dost 😊) chtěli poděkovat všem, kdo nám pomáhá a podporuje v naší práci s dětmi, které nám kvetou přímo pod rukama.

*Tým Kobry Vacenovice Zdeněk Fridrich,
Tomáš Komoň, Adam Berger*

Nedělní manželské etudy neboli turnaj párů

Letní tábor Kobří jízda Vacenovice 2024 se závěrečným turnajem

Letní tábor Kobří jízda Vacenovice 2024

Turnaj Podzimní Rekovice – výprava z Vacenovic

Turnaj Podzimní Rekovice

KALENDÁŘ ► SVOZ ODPADU

Svoz popelnic 2025:

Leden	6. 1.	20. 1.	
Únor	3. 2.	17. 2.	
Březen	3. 3.	17. 3.	31. 3.
Duben	14. 4.	28. 4.	
Květen	12. 5.	26. 5.	
Červen	9. 6.	23. 6.	
Červenec	7. 7.	21. 7.	
Srpen	4. 8.	18. 8.	
Září	1. 9.	15. 9.	29. 9.
Říjen	13. 10.	27. 10.	
Listopad	10. 11.	24. 11.	
Prosinec	8. 12.	22. 12.	

Svoz tříděného odpadu 2025:

Leden	8. 1.
Únor	12. 2.
Březen	12. 3.
Duben	9. 4.
Květen	14. 5.
Červen	11. 6.
Červenec	9. 7.
Srpen	13. 8.
Září	10. 9.
Říjen	8. 10.
Listopad	12. 11.
Prosinec	10. 12.

28. 10. 2025, 23. 12. 2025 a 27. 12. 2025 bude sběrný dvůr odpadů uzavřen.

Proč nepatří listí do popelnice *a jak ho využít na zahradě*

Podzim je obdobím, kdy se naše zahrady pokryjí pestrobarevným kobercem spadaneho listí. Mnoho lidí má tendenci listí rychle shrabat a vyhodit do popelnice, aby si zahrada zachovala upravený vzhled. Toto však není nejlepší řešení – ani pro zahradu, ani pro životní prostředí. Ve skutečnosti může listí na zahradě posloužit mnoha užitečnými způsoby, které přinášejí výhody půdě, rostlinám i zahradnímu ekosystému.

✗ Proč listí nepatří do popelnice?

1. negativní dopad na životní prostředí

Při vyhození listí do směsného odpadu končí často ve spalovně nebo na skládce odpadů, kde se rozkládá bez přístupu vzduchu a vytváří metan (silný skleníkový plyn, který přispívá ke globálnímu oteplování).

2. plýtvání přírodním zdrojem

Listí obsahuje důležité živiny, které mohou obohatit půdu. Vyhozením listí tyto cenné látky ztrácíme, namísto abychom je využili k vylepšení zahrady a podpoře růstu rostlin.

3. nadměrné plnění popelnice

Listí je objemné a rychle zaplní popelnic. To vede k častějšímu vyvážení odpadu a zvyšování nákladů na jeho likvidaci. To platí jak u černé popelnice na směsný odpad, tak i u té hnědé na bio.

„Ale do hnědé popelnice listí přece patří, ne?“

Ano, někdo by mohl namítnout, že listí do hnědé popelnice patří a měl by pravdu. Nicméně proč neušetřit za PHM a nepředejít emisím z dopravy, které vznikají při svozu hnědých nádob a následně z převozu hotového kompostu až už na pole či do supermarketu? Nejekologičtější je využít listí doma na zahradě.

✓ Jak využít listí na vlastní zahradě

Existuje mnoho ekologických a praktických způsobů, jak listí na zahradě využít. Zde je několik z nich:

1. mulčování záhonů a stromů

Listí je skvělým mulčem, který pomáhá udržet půdní vlhkost, chrání kořeny před mrazem a potlačuje růst plevelů. Nasypte vrstvu listí kolem záhonů, pod stromy a keře. Postupně se rozloží a dodá půdě cenné živiny.

2. příprava listového kompostu

Listí lze snadno kompostovat. Stačí ho nahnout na hromadu nebo do kompostéru, případně jej vrstvit s dalšími zelenými materiály (např. posekanou trávou, kuchyňskými zbytky) a půdou.

3. vytváření úkrytu pro zvířata

Hromady listí poskytují útočiště pro drobné živočichy, jako jsou ježci, žáby, brouci a další užiteční tvorové. Tito drobní obyvatelé zahrady přispívají k biodiverzitě a pomáhají udržovat přirozenou rovnováhu ekosystému.

4. přírodní izolace rostlin

Citlivé rostliny, které jsou náchylné na mráz, můžete chránit vrstvou listí. Tato přirozená izolace pomůže rostlinám přežít chladné měsíce a zabrání poškození kořenového systému.

5. výroba listové zeminy (listovky)

Listovka je skvělá pro výsev semen a pěstování rostlin. K výrobě listovky stačí naplnit pytle listím, navlhčit je a uložit na stinné místo. Po roce nebo dvou se listí rozloží na jemnou, tmavou zeminu, kterou lze použít jako kvalitní zahradní substrát.

6. zlepšení struktury půdy

Rozkládající se listí pomáhá zlepšovat strukturu půdy, zvyšuje její schopnost zadržovat vodu a přispívá k provzdušnění. To je důležité zejména pro těžké jílovité půdy, které potřebují více organického materiálu pro lepší růst rostlin.

nová

zelená

úsporám

Úvěr s úrokem
3 %
ročně

PŮJČÍME VÁM SE SKVĚLOU SAZBOU AŽ 2,5 MIL. Kč BEZ ZAJIŠTĚNÍ

Půjčte si od nás na energeticky úsporná řešení s úrokem **od 3 % ročně**.

Úvěr k dotaci Oprav dům po babičce

Půjčíme vám až **dvojnásobek dotace**

Společně zjistíme, co a za kolik vašemu domu pomůže

Splátky si rozložíte **až na 20 let**

Poskytneme vám dotační poradenství

Tento projekt je spolufinancován ze systému EU pro obchodování s emisemi prostřednictvím Modernizačního fondu.

nová

zelená

úsporám

STÁTNÍ FOND
PRO ENERGETICKOU
MODERNIZACI

Nový repropočet: Při výši průměrného meziúvěru 600 000 Kč a roční pevné úrokové sazbě 3,0 % budete splácet měsíční splátku úroků 1500 Kč a zároveň dospořovat 2220 Kč po dobu do přidělení cílové částky. Průměrná doba trvání meziúvěru bude činit 49 měsíců a stejný bude i počet splátek. Po přidělení cílové částky bude meziúvěr splácen uspořenkou částkou, která tržní podporou a úvěrem, který bude poskytnut v průměrné výši 493 158 Kč. Tento úvěr bude úročen roční pevnou úrokovou sazbou 3,5 % a budete jej splácet 170 měsíčními splátkami ve výši 3 720 Kč, stejná bude i doba splácení. Celkem zaplatíte za takový průměrný meziúvěr a úvěr 809 942 Kč a jeho celková RPSN bude činit 3,49 % a zohledňuje poplatek za vedení účtu spotřebitelského úvěru a účtu stavebního spoření a 360 Kč ročně úhradu za uzavření smlouvy o stavebním spoření a poskytnutí meziúvěru ve výši 0 Kč. Poskytovatelem úvěru je ČSOB Stavební spořitelna. Úrokovou sazbu 3 % ročně je možné získat díky spolufinancování úvěru ze zdrojů Modernizačního fondu prostřednictvím SFŽP. Datum vydání: 5. 4. 2024.
Více na <https://www.csob.cz/ide/bydleni/uvet-k-dotaci-oprav-dum-po-babice>

ČSOB Stavební
spořitelna
jdeme vám naproti

František Bartek | tel.: **602 536 366** | e-mail: frantisek.bartek@csobstavebni-oz.cz

Kadeřnictví
Kristýna Kazlepková

Dámské
Pánské
Dětské

Vacenovice,
Stanoviska 576 Tel.č. 702 032 905

 Starnet
internet pro každého

**Rychlý
internet
za výbornou
cenu.**

 800 555 025
www.starnet.cz

Děkujeme za vaši projevenou přízeň v tomto roce.
Přejeme Vám krásné prožití vánočních svátků,
vše dobré v novém roce.

Přeje tým Mikroregionu Nový Dvůr.

Bud' zemi andělem, ona ti bude rájem...

Ing. Jana Bačíková, MBA
starostka obce

Ing. Věra Šťastná
místostarostka obce

2025

Obec Vacenovice

Fotografka Martina Korčáková

Balíček mini

- 15min focení
 - náhledová galerie
 - fotky nad rámec
- balíčku 100,-/ks

600,-/5ks

Balíček klasik

- 25min focení
 - náhledová galerie
 - fotky nad rámec
- balíčku 100,-/ks

1200,-/12ks

Balíček maxi

- 40min focení
 - náhledová galerie
 - fotky nad rámec
- balíčku 100,-/ks

2500,-/20ks

734 872 500

fotografka Martina Korčáková

www.fotografkamartinakorcakova.webnode.cz

OBEC VLKOŠ & MIKROREGION NOVÝ DVŮR

SILVESTROVSKÝ POCHOD 2024

OBEC VLKOŠ

TAK JDE ČAS...

„ČASOSTROJ“

STARTUJE 31. PROSINCE OD 10:00
AREÁL TJ SOKOL VLKOŠ

VSTUPNÉ:

pro účastníky pochodu 100,- / na místě 200,-

MIKROREGION
NOVÝ DVŮR
region 8 obcí na Blatovsku

VLKOŠ

SKORONICE

MILOTICE

VACENOVICE

SVATOBŮŘICE-MISTRŮV

RATÍŠKOVICE

SRAZ ÚČASTNÍKŮ POCHODU BUDE V 8.00 HODIN PŘED OÚ VACENOVICE.
K PRODEJI BUDOU KŠILTOVKY ZA 50 Kč.
OBLEČENÍ V DUCHU PUBERTY, MATURITY A STŘEDNÍ ŠKOLY VÍTÁNO.

Vacenovický zpravodaj vydává Obecní úřad Vacenovice, Na Dědině 243, 696 06 Vacenovice. Členové redakční rady neodpovídají za obsah, chyby a názory jednotlivých autorů příspěvků. Redakční rada: Ing. Jana Bačíková, MBA, Ing. Věra Štátná, Ing. Marta Grufíková, Ludmila Kacrová a Marcela Tomašovičová. Vychází v prosinci 2024. Náklad: 650 kusů. Grafická úprava a tisk: Tiskárna Šíki Kyjov. Evidenční číslo MK ČR E 22990.